

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN, DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

ARALIK 2016 ■ YIL: 13 ■ SAYI 22

- Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Günsel-Siyasal Durum ve Görevlerimiz!
- Burjuva Demokratik ve Proleter Devrimler Çağı İnkileminde Ulusal Hareket ve Devrim Sorunu!
- Birleşik Devrimci Mücadele veya Eylem Birlikleri Üzerine
- Yeniden Komünest Enternasyonal Başarabiliriz-2

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ
ARALIK 2016
SAYI: 22

Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Güncel-Siyasal
Durum ve Görevlerimiz!

Burjuva Demokratik ve Proleter Devrimler Çağı
İkileminde Ulusal Hareket ve Devrim Sorunu!

Birleşik Devrimci Mücadele veya Eylem Birlikleri
Üzerine

Yeniden Komünist Enternasyonal Başarabiliriz-2

Merhaba!

Dünya, Ortadoğu ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir süreçten geçmekteyiz. Emperyalist/Kapitalist dünya gericiliği ve güdümündeki bilimum burjuva gerici iktidarlar dünya halklarına pervasızca saldırmaya devam ediyor. Dünya halklarına zulüm ve sömürü dayatılmaktadır. Ortadoğu başta olmak üzere yer kürenin onlarca yerinde halklarımızın oluk oluk kanı akıtılmaktadır. Açlık, yoksulluk, zulüm ve sömürü halklara kaçınılmaz bir kadermiş gibi yansıtılarak meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Fakat dünya halkları emperyalist/Kapitalist dünya gericiliği başta olmak üzere onun her yerdeki türevleri olan burjuva gerici iktidarlara karşı isyan ederek başkaldırmaktadır. Zulüm varsa isyanda vardır, baskı varsa direnişte vardır bilimsel metaforu düzleminde tarih halklarımızın isyanını yazmaya devam edecektir. Yaşanan siyasal gelişmeler bağlamında emperyalizm il dünya halkları arasındaki çelişki daha da derinleşmektedir.

Emperyalist/Kapitalist dünya gericiliğinin stratejik bir karakolu olan "TC" devleti de beslediği gerici niteliğine uygun olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarına zulüm ve sömürü yaşatmaktadır. Mazlum Kürt ulusu başta olmak üzere çeşitli ulus, milliyet, inanç ve cinsiyetlerden halklarımız zulüm ve sömürü cenderesinde açlığa, yoksulluğa ve ölüme mahkûm edilmektedir. Topyekûn stratejik savaş konsepti çerçevesinde halklara kan kusturan faşist "TC" devleti ve somuttaki temsilcisi Erdoğan/AKP iktidarı akıttığı kan deryasında boğulmaktan ve hak ettiği yer olan tarihin çöplüğüne yollanmaktan asla ve asla kurtulamayacaktır.

Dünya, Ortadoğu ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşanmakta olan önemli siyasal gelişmeleri proleter devrimci sınıf perspektifi ile

ele almak ve devrimci siyasal sonuçlar çıkarmak tayin edici bir noktada durmaktadır. Bu devrimci kaygı ve perspektifle yayın hayatına devam eden Sınıf Teorisi dergisi yeni bir sayısı ile devrimci ve ilerici kitlelerle buluşuyor. Yazı kurulu olarak yeni bir sayımızla daha kitlelerle buluşmanın devrimci coşkusu ve heyecanını yaşamaktayız. Sınıf Teorisi dergisinin bu sayısındaki konular;

Birinci konu olarak, giriş kısmında da kısaca özetlemeye çalıştığımız Dünya, Ortadoğu ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki güncel-siyasal gelişmeleri devrimci sınıf perspektifi ile ele alan "Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da güncel-siyasal durum ve görevlerimiz" başlıklı makale,

İkinci konu olarak, yine Bölge ve Ülke siyasetinin önemli bileşkelerinden biri olan Kürt ulusal sorunu ve somutta ise Kürt ulusal hareketini yine devrimci sınıf perspektifi ile eleştirel bir düzlemde ele alan bir değerlendirme,

Üçüncü olarak, daha önceki sayılarımızda da genişçe işlediğimiz fakat tartışılması her daim aktüel olan birleşik mücadele ve cephe siyasetine dair proleter devrimcilerin yaklaşımını ele alan bir makale,

Son olarak ise bir önceki sayımızda yayınlanan yeni bir komünist enternasyonal yazısının devamı olan ve komünist enternasyonal meselesine ilişkin yine proleter devrimcilerin yaklaşımını ifade eden bir makale bulunmaktadır.

İlgile ve eleştirel bir perspektifle okuyacağınızı umut ettiğimiz Sınıf Teorisi dergisinin yeni bir sayısını daha okurlarımızla buluşturmanın devrimci coşkusu ile tüm okurlarımız ve devrimci kitleleri selamlıyoruz.

Sınıf Teorisi Yazı Kurulu

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ
ARALIK 2016
SAYI: 22

KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM
GÖSTERİ ORGANİZASYON LTD. ŞTİ.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Serdar KAYA
Teknik Hazırlık: Mahmut Şevket Paşa Mah.
Sivas Sk. No: 2 Kat: 3 Okmeydanı/İSTANBUL
Tel-Fax: 0212 238 37 96
Baskı:

Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Güncel-Siyasal Durum ve Görevlerimiz!

Sömürgeci barbar hegemonya iştahı emperyalist zincirin kırılmasıyla sonuçlanacaktır!

Emperyalist dünya sistemi üç blok şahsında temsil edilmekte veya bu emperyalist bloklar toplamında ifade bulmaktadır. Üç blok şeklinde örgütlenmiş olan emperyalist haydutluk, emperyalist dünya gericiliğinin parçası olan diğer gericilikleri de himayesi altına alarak bu bloklarına dâhil etmiş durumdadırlar. Modern dünyanın haydutları olan bu bloklar, hatta bu blokların başını çeken ilgili emperyalist güçler tüm dünyanın kaderini belirleyecek gericici odaklar durumundadırlar. "Şanghay Beşlisi", "NAFTA" ve "AB" isimli emperyalist bloklar kapitalist-emperyalist dünya sistemini kontrol edip yürütürlerken, aynı sistem içinde veya altında gericici çıkar ve nüfuza dayalı dünya hegemonyası uğruna birbirilerine karşı da örgütlenmiş olup keskin çatışmalar dönemi içindedirler. Bu çelişki ve çatışmalar

bir taraftan emperyalist blokların karşılıklı nüfuzlarını büyütme ve aynı zamanda yeni dengelerin kurulmasıyla yüz yüze gelmesini koşullarken, diğer taraftan bu emperyalist örgütlemelerin çözülme veya sorunlar yaşayarak zayıflama eğilimini de bağrında taşımaktadır.

Rusya'nın ABD emperyalizmine meydan okuyup 'Tek kutuplu dünya dönemi kapanmıştır' diyerek dünya çapında bir nüfuza sahip olduğunu ortaya koymasıyla emperyalist dünya gericiliğinin iç çelişkileri ve çatışmaları keskinleşerek farklılaşmış veya yeni bir siyasi mecraya girmiştir. Sistematik savaşlar bu süreçle birlikte ezilen ulus ve halkları kan ve acıya boğan doğasıyla daha ağır biçimde hüküm sürer olmuştur. Üçüncü dünya savaşı veya (mevcutta süren

Sistem içinde ve dünya sathında yaşanan gelişme ve çatışmaların baş aktörleri esasta ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizmidir. Almanya, İngiltere gibi emperyalist devletler elbette sistemin önemli aktörleridir. Fakat mevcut siyasi süreç esas itibarıyla ABD ile Rusya düellosuna tanıklık yapmakta ve bunlar önderliğinde seyretmektedir. Hâlihazırda emperyalist paylaşım süreci olarak sürdürülen mevcut durum bir nüfuz ve pazar çatışması olarak bu iki emperyalist gücün damgasını taşımaktadır. Emperyalist sistem ve sistem bloklarının esas düşmanları değişik dil, din ve renkten dünya proletaryası ve halkları ile ezilen bağımlı uluslardır. Aralarındaki çelişki ve çatışmalarda geçici ve şartlara bağlı olarak anlaşmalar yaparlarken, dünya proletaryası ve halklarına karşı uzlaşmaz düşmanlık temelinde katliam ve kıyımları reva görerek uygulamaktan kaçınmazlar. Aralarındaki çatışmalarda da, yerli işbirlikçisi iktidar ve klikler vasıtasıyla halk kitlelerini kullanır, birbirlerine kırdırırlar. Dolayısıyla emperyalist gericiliğin tüm yükünü yoksul dünya çekmektedir...

paylaşım sürecinden öteye) üçüncü emperyalist paylaşım savaşının dillendirilmesi de, kronik krizler içinde bulunan emperyalist gericiğin kronikleşmiş gerici savaşlar döneminin bir ürünü ve sonucudur da...

Sistem içinde ve dünya sathında yaşanan gelişme ve çatışmaların baş aktörleri esasta ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizmidir. Almanya, İngiltere gibi emperyalist devletler elbette sistemin önemli aktörleridir. Fakat mevcut siyasi süreç esas itibarıyla ABD ile Rusya düellosuna tanıklık yapmakta ve bunlar önderliğinde seyretmektedir. Hâlihazırda emperyalist paylaşım süreci olarak sürdürülen mevcut durum bir nüfuz ve pazar çatışması olarak bu iki emperyalist gücün damgasını taşımaktadır. Emperyalist sistem ve sistem bloklarının esas düşmanları değişik dil, din ve renkten dünya proletaryası ve halkları ile ezilen bağımlı uluslardır. Aralarındaki çelişki ve çatışmalarda geçici ve şartlara bağlı olarak anlaşmalar yaparlarken, dünya proletaryası ve halklarına karşı uzlaşmaz düşmanlık temelinde katliam ve kıyımları reva görerek uygulamaktan kaçınılmazlar. Aralarındaki çatışmalarda da, yerli işbirlikçisi iktidar ve klikler vasıtasıyla halk kitlelerini kullanır, birbirlerine kırdırırlar. Dolayısıyla emperyalist gericiğin tüm yükünü yoksul dünya çekmektedir...

Emperyalist sistem ya da emperyalist gericilik, başta dünya proletaryası ve halkları olmak üzere, bağımlı ezilen mazlum uluslara, son tahlilde tüm insanlığa ne getirmektedir, hangi sonuç ve gelişmelere yol açmaktadır? Bir avuç uluslararası tekelci sermayenin kapitalist sömürü, siyasi-ekonomik nüfuz, bencil çıkar ve talan mecrasında olmak üzere, bu tekellerin dünya hegemonyası uğruna yoksul dünya halkları ve mazlum uluslarına en iyimser haliyle acı ve ölümü reva görmekten ve bizzat yaşatmaktan başka bir şey getirmedikleri gün kadar berraktır. Bundandır ki, köhnemiş olan emperyalist dünya sistemi kriz ve buhranlarıyla çöküşü yolunda ilerlemekte, bu sistem ve gericiğin devrimci yoldan tasfiye edilmesi mutlak bir zorunluluk olarak devrimci sınıflar ve tüm insanlığın önünde bir görev olarak durmaktadır. Tüm demagojik çarpıtma ve ideolo-

jik-teorik tahrifatlara rağmen, emperyalist sistemin içsel-yapısal çelişkisi onun gerçek yüzünü sosyal pratikte gözler önüne sermekte, onun kan emici bir amip olduğunu kanıtlamaktadır. Aynı ideolojik-teorik çarpıtma ve manipülasyonlara rağmen sınıflar arası çelişkiler gündün güne keskinleşerek sınıflar mücadelesini aktüel kılmakta, ilah edilen "tarihin sonu" burjuva tezine karşın geniş halk kitleleri tarih yazma dinamiğiyle her vesilede mücadeleler vermektedirler. Tarih daima geleceğe doğru ilerler. Tarihin bu ilerleyişine iradi müdahaleyle katkıda bulunan devrimci sınıflar emperyalist gericiği tarihin karanlığına gömerek mutlaka yeni tarihsel gelişmelere adım atacaktır...

***

Özel mülkiyet dünyasının uluslararası tekel mülkiyeti dünyası biçimine evrildiği çağımız şartlarında sınıf devrimleri çok daha kaçınılmaz ve zorunlu olup, proletarya önderliğinde geniş halk kitlelerinin devrimci eylemiyle sahneye çıkacaktır. Baskının karşısını büyütmesi kaçınılmazdır. Bu kaçınılmazlıkla birleşen insanın bilinçli dinamik rolü nasıl ki devrimci eylemiyle toplumların bugüne ilerleyişini sağladı, daha ilerisine de taşıyacaktır. Mazlum ulus ve halkların onurlarını ayaklar altına alan tüm gericilikler, mazlum ulus ve halkların proletarya önderliğindeki onurlu mücadeleleriyle parçalanıp yıkılacaktır. Çelişki yasası bunu emrederken, keskin çelişki ve çatışmalarla seyreden siyasi gelişmeler süreci bugünden bunun emarelerini büyütüp zengin birikimler göstermektedir. Dünyadaki mevcut siyasi gelişmeler sessiz yığınların homurtusunu büyütmekte, dipten gelen dalgayı sosyal patlamalar pratiğine doğru taşıyarak devrim akımını dinamikleştirip sosyalizmin yeni zaferini gündeme getirecektir! Bundan kuşku duymak sağ teslimiyetçi pesimist yoldur. Bugün emperyalist gerici savaşlarla sürdürülen pazar paylaşımları, bu savaşların yarattığı büyük insan kıyımı, süreğenlik kazanan krizler ve emperyalist bloklar arasında keskinleşerek cereyan eden dalaş ve çatışmalar süreci, bu sürecin olgunlaştırdığı anti-emperyalist dalga ve ulusal hareketler ile sınıf hareketleri ekseninde biriken dina-

mizm dünya ölçeğinde siyasi çalkantıların gündeme gelmesini koştulamaktadır. Sınıf hareketi ve ulusal mücadeleler biçiminde seyreden mevcut hareketler söz konusu ulusal-sosyal-sınıfsal patlamaların unsurları durumundadır. Siyasi çalkantıların merkezi, esasta bu dalaş ve savaşların, dolayısıyla da çelişkilerin odaklandığı Ortadoğu coğrafyası olacaktır.

***

Üç temel blokta örgütlenip bu bloklar güdümünde dünya sistemini yürüterek mazlum dünya halkları ve ezilen bağımlı uluslarını modern köleliğe mahkum eden emperyalist dünya gericiği altında yaşanan güncel gelişmelerle birlikte, emperyalist gericiğin yeni stratejik politikalarla geliştirdiği sistematik savaşlar döneminin yol açtığı büyük insani dram ve ekonomik-siyasi kriz-kaos süreciyle yuvalandığı rahmi ve bu vahşi rahmin gebelik ettiği iç faşistleşme ve bunun karşısını temsil eden doğumları objektif gözle analiz etmek, salt süreci doğru okumak için değil, sınıflar mücadelesinde doğru mevzilenmek başta olmak üzere, doğru tahliller eşliğinde doğru devrimci siyasetin geliştirilmesi bakımından da elzemdir.

Emperyalist gericiğin tartışmasız hegemonya ve nüfuz egemenliği temelinde evrensel ölçekte yarattığı siyasi çalkantılar anaforunda yaşanan güncel strateji ve siyasi gelişmeler ve sonuçlar, tüm dünya coğrafyasını etkilediği gibi, emperyalist dünya gericiği ve sisteminin bir parçası olan coğrafyamıza da doğrudan yansıdığına göre, analiz konusu durum ve gelişmeler devrimimizi alakadar eden bizzat karşı karşıya olduğu sorunlar durumundadırlar. Her bloğu ve bileşeniyle emperyalist gericilik, çağımızdaki her devrimin temel bir sorunu durumunda olmakla birlikte, coğrafyamız devriminin de doğrudan hedefi ve karşı karşıya olduğu somut ve temel düşmanı durumundadır.

Bugün çok yalın ve somut olarak Ortadoğu'da yaşanan "baş döndürücü" gelişmeler ve bu gelişmelerin yansıdığı bölge ülkelerindeki devasa siyasi gelişme ve kıyımların esas so-

rumlusunu baş aktörleri şahsında emperyalist gericilik iken, işbirlikçi yerel iktidarlar da ikincil sorumlu ve ağır suç ortakları durumundadırlar. Irak işgali ve dizaynıyla Irak'ın sokulduğu siyasi kaos ve keşmekeşten, Libya'da Kaddafi'nin linç edilmek suretiyle katledilip iktidarının yıkılması ve yeni iktidarın tesis edilmesi dönemleri arasındaki keskin uçurum ve mevcutta yaşanan koşullar, kısacası Kaddafi diktatörlüğü dönemi ve sonrası kurulan diktatörlük altındaki Libya döneminin kıyaslanamaz şartları, "Arap Baharı" safsatasıyla yaratılan süreç ve bu sürecin Suriye ayağında kilitlendiği durum veya yaşanan durum, emperyalist stratejilerle geliştirilmiş olan bu bitişik koşullarda üreme zemini hasıl olup üretilen İŞİD çetesi gericiği, Kürdistan topraklarında yaşanan Kürtlere dönük kıyımlar ve elbette bölgede değişik ulus ve azınlıklardan halkların maruz kaldığı kıyım ve katliamlar emperyalist gericiğin geliştirdiği yeni stratejilerin ürünü olmakla birlikte, emperyalist gericiğin söz konusu sorumluluğuna ayna tutup, gerçek yüzünü de resmetmektedir.

Emperyalist saldırganlık büyük insani dramların sorumlusu olup bunları yaratmakla birlikte, aralarındaki hegemonya ve nüfuz çatışması da keskinleşerek bağımlı ulus ve ezilen halkların burjuva patentli yapay çelişkiler veya etnik-dinsel kışkırtmalar üzerinden birbirine kırdırılması biçiminde hüküm sürmektedir. Ki, bu gerici kışkırtmalar emperyalist politikaların hayata geçirilmesine hizmet etse de, özünde sınıf hareketleri ve mücadelesinin saptırılarak dinamiklerinden yoksunlaştırılması amacını gütmektedir. Suriye'de nüfuz dalaşı yürüten ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizmi olmasına karşın, kıyımcı savaşın özneleri olarak kullanılan güçler buranın yoksul halklarıdır. Emperyalist hegemonya dalaşının faturası en ağır biçimde bölgedeki bağımlı ulus ve yoksul halklara yıkılmaktadır. En önemlisi de buralarda emperyalist tahakküm ve saldırganlığa karşı biriken anti-emperyalist öfke ve demokratik dinamizmin gerici çatışmalarda heba edilmesi ve buralardaki muhtemel patlama enerjisinin burjuva önderlikler altında etkisizleştirilmesi hedeflenmektedir...

Emperyalist güç ve bloklar keskinleşen hegemonya dalaşı içinde çatışırken, bu çatışmasını bağımlı geri ülkelere aktarıp buralar bağımlı ulus ve halklar eliyle yürütmekte, son tahlilde ezilen emekçi kitleler birbirine kırdırılarak kıyımdan geçirilmektedir. Komünist ve sınıf bilinçli devrimci önderliklerin buralardaki yoksunluğu halk kitlelerinin burjuva çıkarlar uğruna feda edilmesine olanak tanımaktadır.

Emperyalist kıyımcı saldırganlık salt gerici savaşlarla sınırlı olmayıp, iç faşistleşme tespitinde işaret edilen bütünlüklü bir baskı ve hak gaspları temelinde geniş bir yönelim olarak seyretmektedir ki, burjuva demokrasisi en gelişmiş kapitalist emperyalist ülkelerde bile kırılarak yönetimde de faşist özüne dönmektedir. Artık baskı ve faşizmi hissetme salt toplumların en yoksul kesimleri ve geri bağımlı toplumlarda değil, kapitalist emperyalist ülkeler de dâhil en geniş toplumsal kitlelerce hissedilir olmuştur. Uluslararası tekeller küçük ve orta ölçekli üretim ve sektörleri çok daha hızlı bir şekilde iflasa sürükleyerek kendine katmakta, hatta belli düzeyde tekeller bile ekonomik-siyasi krizler hükmünde iflas ederek uluslararası teknelci merkezleşmeyi hızlandırmaktadır...

Pazar ihtiyacı ve ekonomik krizlerden bağımsız olmayan gerici savaşların sistematik olarak yürütülmesi ve iç faşistleşme dönemi iç içe bir süreç olup, aynı zamanda dünya hegemonyası uğruna sürdürdükleri iç çatışmalarının da bir sonucudur. Nedenlerle sonuçların birleşik zeminde geliştiği söylenebilir. Gerici savaşlar bir kriz olduğuna göre, bu krizlerini aşmak için savaşlara başvurmaktan sakınmamakta, öte taraftan savaşın derinleştirdiği krizler yeni savaşları koşullamaktadır. İç faşistleşme doğrudan bu zeminde gündeme gelmekle birlikte, sistematik savaşlar dönemi aynı çatışma-kriz zemininden beslenmektedir. Silah stoklarının eritilmesinden yeni pazar ihtiyacına kadar tüm krizlerini aşmak için süreklilik kazanmış savaşlar pratiğini sergilemekte ve sergiledikleri bu savaşlar yeni kriz ve çatışmalara yol açarak emperyalist krizleri derinleştirmektedir. Öte taraftan bu iç faşistleşme yöneliminde başvurdukları

geniş hak gaspları ve ağır baskılar sosyalist kampın yıkılmış olması gerçekliğinden de güç almaktadır. Sosyalist kamp dönemine alternatif olarak devreye sokulan "sosyal devlet" projesi, sosyalist kampın ortadan kalkmasıyla birlikte ihtiyaç olmaktan çıkmış ve göçmen dalgası da basamak ediniyerek uygulanan burjuva demokrasisi her gün çıkarılan yeni ırkçı faşist yasalarla kuşa çevrilmiş iç faşistleşme yönelimi güçlendirilmiştir. Ne var ki, faşistleşme veya pervasızlaşan hak gaspları sürecini sosyalist kampın çöküşüyle açıklamak yeterli olmaz. Bilakis faşistleşme ve ağır hak gaspı saldırıları esasta emperyalist kriz ve dalaşın doğrudan ürünü durumundadırlar.

Emperyalizmin totaldeki politikası, sistemli savaşlar süreciyle ezilen bağımlı ulus ve halkları ağır kıyımcı fatura altında felakete sürüklerken, Rusya emperyalizminin Putin liderliğinde ABD emperyalizmi güdümündeki "tek kutuplu dünya" şartlarına son veren emperyalist meydan okuyuşu ve fiilen ABD emperyalizminin esas aktör olarak at oynatma sürecini noktalayıp çok aktörlü/çok bloklu yeni dengelere resmen adım atmasıyla birlikte emperyalist süreç yeni stratejiler ışığında çok daha büyük çatışmalara ve çalkantılara boğulmuştur. Sistematik savaşlar dönemi yeni tipte bir paylaşım savaşı süreciyle büyük hegemonya çatışması biçiminde sürmektedir. "Arap Baharı" safsatasıyla başlayan yeni stratejik dizayn politikaları ve bugün Suriye'de yaşanan büyük dramlar ile birlikte IŞİD gibi çetelerin peydahlanıp emperyalist barbarlığa koşut sergilediği barbarlık tam da bu zeminde gündeme gelmiştir... Milyonlarca insanın yaşamına mal olup devam eden ve milyonlarca insanın sürgün yaşamlara sürülerek kırılması, kadınların tecavüzlerden geçirilmesi, bebek ve çocukların kâh kurşunlanıp bombalanarak kâh denizlere gömülerek katledilmesi doğrudan bu emperyalist gerici savaşların sonuçları ve emperyalist çatışmanın bağımlı ülkelere ihale edilerek yerel iktidarlar üzerinden yürütülmesinin ürünüdürler... Savaşa karar verdikleri gibi anlaşma ve uzlaşmalara da karar veren yerelde savaşan güçler değil, bizzat adı geçen emperyalist güçlerdir. Emperya-

lizm var oldukça, özellikle de dünya sistemine damgasını vurmaya devam ettikçe, hegemonik nüfuz dalaşları, gerici savaşlar, ekonomik-siyasi krizler ve işgal-ilhak ve sömürgeci vahşi saldırganlık adeta bir kader olarak dünya proletaryası ve halklarını ezip kıyımdan geçirmeye, bağımlı ulusları köleleştirip acılara boğmaya devam edecektir...

Süreğenlilik kazanarak kronikleşmiş veya sistematik hal almış savaşlar dönemi ile iç faşistleşmenin belirgin olarak gelişme trendi izlediği süreç biçiminde karakter edinen emperyalizmin mevcut genel yöneliminde, yeni strateji ve taktikler gündeme gelerek bağımlı ulus ve halkların yaşamları pahasına sürdürülmekte, çocukların barbarca bir acımasızlık altında katledilmesi kadar ağır bedellere yol açmaktadırlar.

ABD emperyalizminin açık üstünlüğü temelinde "tek kutuplu dünya" olarak tarif edilen, özünde ise emperyalist blokların geçerli olduğu, fakat ABD emperyalizminin açık ara üstünlükle başat aktör olarak rol oynadığı ve neredeyse dünya üzerinde istediği gibi at oynattığı o günün emperyalist dünya sistemi şartlarında, ABD emperyalizmi başta olmak üzere emperyalist güçler "demokrasi götürme" yalanı altında işgal ve ilhaklar gerçekleştirip dünya hegemonyası ve pazar nüfuzunu tahkim etmekteydiler. ABD emperyalizminin Irak işgaline gerekçe ettiği kimyasal ve nükleer silah üretimi iddialarının işgal gerçekleştirildikten sonra yalan olduğunun açığa çıkarak boşa çıkması ve Saddam'ı linç ederek yok etmesine karşın Irak'ta başarı değil batağa saplanması, deşifre olmaktan kurtulamayan Guantanamo işkencehaneleriyle teşhir olup bölgede (özellikle de Müslüman dünyada) ciddi bir tepki toplaması ABD emperyalizminin yeni strateji ve taktikler devreye sokmasına yol açtı. "Arap Baharı" safsatasıyla geliştirilen dalga her ne kadar yerel diktatörlerin baskı koşullarında nesnel zemin bulsa da, esasta bu yeni strateji ve taktiklerin ürünü olarak gündeme geldiği inkâr edilemez gerçektir. Dünyanın yeniden dizaynı ekseninde "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi"nin canlandırılması bağlamında ele alınan "Arap Baharı" dalgasının Suriye ayağında Rusya emper-

yalizmine takılarak tökezlemesi, bu yeni dönem strateji ve taktiklerine örnek oluşturulan bir süreç olarak devam etmektedir. Dahası "Büyük" veya "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi"nin aynı tarihsel koşullarda çökmesi bu yeni strateji ve taktiklerin gündeme sokularak yeni biçimde canlandırılmasını da amaçlamaktadır. Dünya hegemonyası ve pazarlardaki nüfuzun tahkim edilerek geliştirilmesine dönük yeni strateji ve taktik politikalar "demokrasi götürme" zırvalığı yerine, yerel iktidarların dizayn edilip kendilerine bağımlı iktidarlar biçiminde tesis edilmesi amacıyla ilgili bölge ve ülkelerde iç muhalefetin kısırtılarak geliştirilmesi ve bu iç kargaşa veya çatışma koşullarında kurtarıcı olarak buralara müdahale edip yerleşmesini "meşrulaştırma" yönelimidir. Ki, "Yeni Dünya Düzeni" politikasının kilit noktası olarak Ortadoğu rol oynamaktadır. Ortadoğu'nun kilit nokta olması veya esas alınması rastlantı değil, "kadife devrimlerle" atak yapan ve Rusya emperyalizminin daha etkin olarak kuşatılması veya kapı önünün alınmasıyla dengelerin lehte oluşturulması bakımından anlamlıdır. Fakat 'evdeki hesap çarşıya uymadı' ve aksine Suriye'de Rusya emperyalizmi irade ortaya koyarak inisiyatif ve nüfuzunu kanıtlayarak ortaya koydu. Suriye'de devam eden savaş ve gelişmeler zemininde durumun Rusya lehine seyrettiği, Rusya'nın önemli bir avantaj elde ettiği söylenebilir. Buna karşın Suriye'de sürecin Rusya lehine sonuçlandığı, dengelerin bu ekseninde oturduğu söylenemez. Bilakis emperyalist gerici savaş, dalaş, diplomasi ve pazarlıklar geçici ateşkes anlaşmalarıyla devam etmektedir. Zira, emperyalist blokların can simidi gibi sarıldığı, etnik ve dinsel ayrılık ve çatışma tohumları ektiği, bir çok ülkeyi etkileyen girift sorunların yuvalandığı farklı nüfuz alanlarına sahip Ortadoğu gibi karmaşık ilişki ve gelişmeler coğrafyasında kalıcı bir çözüm, anlaşma ve barışın sağlanması son derece zor olup, hiçbir emperyalist gericiliğin elini çekemeyeceği zengin petrol ve yakıt pazarı durumundadır. ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizmi arasındaki dengelerin oluşmasında kilit noktadır. Bundandır ki, burada emperyalist dalaş kolayca sönüp dinmez...

Ortadoğu'daki mevcut tabloda ya da bu tablonun koşullaması temelinde gerici ittifak ve ilişkiler, bunun gibi hasımlık veya karşıtlıklar durumu da son derece değişkenlik, karmaşıklık ve çeşitlilik göstermektedir. Bir konuda ittifak yapabilirlerken, diğer konuda karşı karşıya gelmekten kurtulamamakta, ittifak güçleri soruna göre ittifak karşıtı güçle ittifaka geçebilmekte, dolayısıyla bu oynak-değişken ve karmaşık tablo karşısında işin içinden çıkılması neredeyse olanaksızlaşmaktadır bölgedeki gericilikler açısından. Çünkü ittifak ve ilişkiler veya sorunların çözümü gerici çıkarlar temelinde ele alınmakta ve gerici güçler arasında açık bir üstünlük ya da bir tarafça kabul edilebilir bir inisiyatif dengesi sağlanamamaktadır. Sorunların çözümü ya da ittifaklar gerici çıkarlara endekli değil de, ulusların eşitliği ve halkların kardeşliği temelinde ele alınıp emperyalist müdahaleler ortadan kalksa kuşkusuz ki sorunlar çözülebilir. Dolayısıyla emperyalizm kendisi kriz olduğu için bölgeyi de krizlere boğmaktan başka bir maha-

reti olmaz, olamaz. O halde gerici savaş ve çatışmaların sonlandırılarak bölgede kalıcı gerçek bir barışın sağlanması ancak ve ancak emperyalist müdahalelerin ortadan kaldırılarak sosyalist çözümler temelinde sınıf devrimlerinin gerçekleştirilmesinden geçer, geçebilir...

Bölgedeki girift sorun ve karmaşık ilişkilerin bir parçası "TC" devleti şahsında biçimlenip görülmektedir. Suriye'deki iç çatışma veya savaşta bir hak ve yükümlülüğü olmamasına karşın Suriye'nin iç işlerine karışarak doğrudan oradaki iç muhalefeti destekleyip adeta yönetmesi kuşkusuz ki kabul edilemez bir durumdur. Uluslararası hukuk da buna olanak vermez. Ne ki, "TC" devleti ABD adına rol ve görev üstlenerek Suriye'de sahnelenen iktidar değişimi sürecine fiilen müdahil oldu. Hatta bu süreçte ABD emperyalizminin çıkarları temelinde Rusya'nın uçağını düşürmeye kadar işi tırmandırdı. Bu saldırganlığının sonucunda Rusya ile ilişkileri ciddi düzeyde gerilerek ağır fatura öde-

mesine neden oldu. İşin "enteresan" yanı gelinen aşamada Rusya'dan özür dileyerek (ki, daha önce "dayılanma" tavrındaydı...) ilişkilerini düzeltti. Bunun da bir faturasının olduğu-olacağı işin ayrı bir yanı, fakat bölgede ittifak ve karşıtlık ilişkilerinin ne kadar hızlı ve değişkenlik gösterdiği açısından tipiktir bu durum. "TC" devleti veya Erdoğan-AKP iktidar açısından bu durum tam bir komedi niteliğindedir. Esad ile kardeşliğini deklare edip ailece tatiller yapan Erdoğan'ın kısa süre sonra Esad'ı düşman ilan edip fiili düşmanlığın sergilemesi, İsrail Siyonizm'ine en keskin tutumlar alıp şimdi ilişkilerini onarması, Gülen Cemaati ile ortaklık yapıp devleti ellerine verdikten sonra şimdi terör örgütü olarak değerlendirmesi, bu iktidarın gülünç durumunu, kukla olma durumunu ve burjuva pragmatizminden ya da gerici çıkarlardan kaynaklı tutarsızlıklarını iyi resmetmektedir. Bölgedeki bu değişkenlik elbette "TC" devletinin gösterdiği aksiyonla sınırlı değildir, ABD emperyalizmi ve diğerleri için de aynı şeyler geçerlidir. ABD Rusya, Rusya ABD ile çatışırken IŞİD karşısında belli bir anlaşmaya-ittifaka girebiliyorlar. Ya da "TC" ile ittifak ederken, Kürt politikasında "TC" ile çelişebilmektedirler. Hem çatışırken hem de anlaşmalar yapabilmektedirler. Bu, gerici çıkarlar esasına dayalı olan ilişki ve politikaların gereğidir, dolayısıyla bu güçler adına yadırganamaz.

"TC" devleti ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Suriye sorununda rol oynayıp Rusya'nın uçağını düşürse de, mevcut durumda Rusya ile ilişkileri daha olumlu ve bu ilişkiler ABD aleyhine olup ABD emperyalizmi ile ilişkileri sorunludur. Bunun nedeni elbette ki gerici menfaat ve imtiyazlardan bağımsız değildir. "TC" ile ABD emperyalizmi bölgedeki Kürt politikasında çeliştikleri için ve hatta Erdoğan/AKP iktidarının IŞİD ile ilişkileri de bu ikilinin ilişkilerini sorunlu hale getirmiştir. Son darbe sürecinde ise bu sorunlu ilişkilere yeni sorunlar eklenmiştir. Darbenin başını çeken Gülen'in CIA ajanı olması, ABD'den iade edilmesi istenmesine karşın iade edilmemesi, en önemlisi de darbenin arkasında CIA'nın olduğunun biliniyor olması ilişkilerin daha da sorunlu

olmasına yol açmıştır. Mevcut durumda Suriye'de durum Rusya lehine iken, "TC"nin ABD ile sorunlu ilişkiler yaşayıp Rusya ile ilişkilerini düzeltmesi, Suriye'de Rusya lehine olan durumu daha da güçlendirmektedir. Ki "TC"nin Suriye devlet sınırlarına (Cerablus'a) asker sokup işgalci eylemde bulunması esasta Rusya'nın onayı ile mümkün olmuştur. Hatta Rusya ile birlikte ABD'de "TC"nin belli sınırlarda kalmak kaydıyla Suriye'ye asker sokmasını onaylamaktadır. Çünkü "TC" bu güçler tarafından IŞİD'e karşı bir maşa olarak kullanılmak istenmektedir. Zaten Kürt ulusuna karşı gerici savaş içinde olan "TC"nin IŞİD ile savaşa sürülerek daha da zayıflayıp muhtaç duruma düşeceği bir yana, IŞİD ile savaşta askere ihtiyacı olan bu emperyalist güçler kendi askerleri yerine "TC" askerini kullanmaktadırlar...

Yeri gelmişken ekleyelim ki, "TC"ye yaptırılan bu işgal hareketi bölgenin ilgili sınırında bir güvenlik bölgesinin oluşturulmasını mümkün kılarken, "TC" devletinin sınırlarını "güvenliğe alma" talebi karşılanmış olarak, bunun karşısında IŞİD ile savaştırılması gibi diğer emperyalist politikalar "TC"ye kabul ettirilmektedir. "TC" iyi bir pazar olması ve jeo-politik konumu itibarıyla emperyalist güçlerin dikkate almak zorunda kaldığı ve dolayısıyla da bazı taleplerini karşıladığı bir ülkedir. Ki, ABD ile Rusya gibi emperyalist güçler bölgede çatışırken, bölge ülkeleriyle ilişkiler geliştirip kendilerine yedeklemek istemeleri bölgedeki çıkarları gereğidir ve buna uygun olarak "TC" gibi bir devleti belli ödünler pahasına da olsa ellerinden kaçırmak istememektedirler. Bu zeminde "TC" askerinin Suriye topraklarına girmesine izin verilmiştir ve IŞİD ile savaşta belli bir işlev gördükten sonra gerisin geri Suriye'den gönderilecektir...

Ortadoğu'da egemenlik ve nüfuz sağlama sorununda düğümlenen dünya hegemonyası dalaşı Rusya emperyalizmi lehine bir eğilim gösterse de bu süreç tamamlanmamış olup, emperyalist dengelerin oturulması ekseninde ezilen ulus ve halkların geleceği kaotik şartlarda belirsizliğe itilmiş, kısımları devam etmektedir. Ortadoğu'da yeni emperyalist dengelerin oluşturulması

"TC" devleti ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Suriye sorununda rol oynayıp Rusya'nın uçağını düşürse de, mevcut durumda Rusya ile ilişkileri daha olumlu ve bu ilişkiler ABD aleyhine olup ABD emperyalizmi ile ilişkileri sorunludur. Bunun nedeni elbette ki gerici menfaat ve imtiyazlardan bağımsız değildir. "TC" ile ABD emperyalizmi bölgedeki Kürt politikasında çeliştikleri için ve hatta Erdoğan/AKP iktidarının IŞİD ile ilişkileri de bu ikilinin ilişkilerini sorunlu hale getirmiştir. Son darbe sürecinde ise bu sorunlu ilişkilere yeni sorunlar eklenmiştir. Darbenin başını çeken Gülen'in CIA ajanı olması, ABD'den iade edilmesi istenmesine karşın iade edilmemesi, en önemlisi de darbenin arkasında CIA'nın olduğunun biliniyor olması ilişkilerin daha da sorunlu olmasına yol açmıştır. Mevcut durumda Suriye'de durum Rusya lehine iken, "TC"nin ABD ile sorunlu ilişkiler yaşayıp Rusya ile ilişkilerini düzeltmesi, Suriye'de Rusya lehine olan durumu daha da güçlendirmektedir. Ki "TC"nin Suriye devlet sınırlarına (Cerablus'a) asker sokup işgalci eylemde bulunması esasta Rusya'nın onayı ile mümkün olmuştur. Hatta Rusya ile birlikte ABD'de "TC"nin belli sınırlarda kalmak kaydıyla Suriye'ye asker sokmasını onaylamaktadır. Çünkü "TC" bu güçler tarafından IŞİD'e karşı bir maşa olarak kullanılmak istenmektedir. Zaten Kürt ulusuna karşı gerici savaş içinde olan "TC"nin IŞİD ile savaşa sürülerek daha da zayıflayıp muhtaç duruma düşeceği bir yana, IŞİD ile savaşta askere ihtiyacı olan bu emperyalist güçler kendi askerleri yerine "TC" askerini kullanmaktadırlar...

temelinde sürdürülen hegemonya dalaşı tüm keskinliğiyle sürerken, bölgede yeni sınırların çizilmesi ve yeni statülerin oluşturulması kaçınılmazdır. Klasik emperyalist dünya savaşının eşiğinden dönülmekle birlikte, bölge özgülünde emperyalist paylaşım savaşı-süreci işbirlikçi iktidar veya güçler üzerinden gizlenerek sürdürülmektedir. Bu durum, yıkıcı ve kırımcı gerici savaşların belli bir süre daha devam edeceğine-ettirileceğine işaret etmektedir...

Gerici savaş ve dalaş süreci yeni nüfuz ve pazar alanları temelinde devam etme eğilimi taşıyan çatışmalar eşliğinde orta vadede yeni dengelere doğru ilerlemekle birlikte, aynı süreç bölgede büyük bir anti-emperyalist bilinç ve tepkinin gelişmesine de yol açmaktadır. Emperyalist dalaş ve savaşların etkilediği tüm toplumsal kesimler objektif olarak politikleşip dinamik duruma gelmektedir. Bu süreç, "radikal İslamcı" ağırlıkta olmak kaydıyla fundamantalist hareketleri beslemekle birlikte, demokratik nitelikte anti-emperyalist bilincin gelişmesine de tanıklık yapmaktadır. Bölgedeki gerici savaşlardan doğrudan ve ağır biçimde etkilenen tüm ülkelerin, esasta da Iraklı, Suriyeli, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı halk kitleleri ve özellikle de gençlik kesimi yoğun bir şekilde politik münakaşalar yürütüp şu veya bu pencereden siyaset yapıp kesintisiz olarak tartışmalar yürütmektedir. Bu yoğun politik atmosferin büyük bir anti-emperyalist dalga olarak patlaması kaçınılmazdır. Kendilerine savaş ve ölüm dayatılan, yaşamları geleceksizliğe gömülen ezilen halk kitleleri ve mazlum uluslar elbette bu devasa baskılar altında tepki vereceklerdir. Nitekim gerici savaşlarla yaşamları dağıtılıp kana boğulan ulus ve halklar büyük bir sorgulama içine girerek hızlı biçimde politikleşip anti-emperyalist kulvarda bilinçlenmekte, yoğun demokratik bilinç birikimi edinmektedirler. Bu sürecin basit olmayıp geleceğin gelişmelerine damga vuracağı bilinmek durumundadır. Sosyal patlamalar yüzyılı tespiti belki bu zeminde en güçlü karşılık bulmakta, bulacaktır da... Dolayısıyla sosyalist ve devrimci hareket bu gelişme hattını asla gözden kaçırmamalı, büyük patlamalara hazırlıklı olmalıdır. İşaret

ettiğimiz zeminde olası ve muhtemel olan bu patlamalar kimlerin önderliğinde gelişeceği veya bu patlamalara hangi sınıf ve önderliklerin rengini vereceği ise meselenin can alıcı sorunudur. Uluslararası komünist hareketin merkezileşmesi ve rol oynaması bu zeminde çok daha büyük anlam kazanmakla birlikte, tek tek komünist partilerin buldukları coğrafyalarda oynayacağı rol de küçümsenemez önemdedir.

Emperyalist güçler tüm olanaklarıyla büyük manipülasyonlar yaratıp kitlelerin bilincini bulandırmakta, belli biçimde yedeklemeyi başarmaktadırlar. Bunun da ötesinde etnik, dinsel çelişkiler diri tutulup kışkırtılarak yaratılan gerici çatışma ve savaşlarla biriken devrimci enerji rotasından saptırılıp emperyalist gerici çıkarılara manivela edilmekte, burjuva klik ya da iktidarların potasına taşınmaktadır. Ancak emperyalist manipülasyon ve demagojiler, ideolojik-siyasi tasfiye saldırıları, felsefi-teorik bombardıman ve çarpıtmalara karşın, ezilen bağımlı ulus ve halklar büyük baskı, sömürü ve kıyım altında yaşayarak objektif devrimcilikleri veya devrimci potansiyelleri giderek dirilmekte, emperyalist safsataların gerçek yüzünü görmekte, sınıf çelişkilerini her an hissetmekte ve sınıf mücadelesine ihtiyaç duymaktadırlar. Fakat inkâr edilemez realite şu ki, faşist baskı ve katliamlar kitlelerin baskı altına alınıp sindirilmelerini önemli oranda başarmaktadır. Uygulanan katliam ve kıyımların vahşi boyutu düşünüldüğünde kitlelerin bu vahşi ve barbar baskı koşullarında durağanlaşması veya geçici olarak sinmesi anlaşılır bir durumdur.

Süreç ne kadar gerici ve ağır olursa olsun mutlaka karşıtını büyüterek gündeme getirecektir. Fakat sosyalist ve devrimci güçler sürecin kendiliğinden karşıtına dönüşmesini bekleme durumunda olamazlar, değil de. Sürece bilinçli devrimci müdahalelerde bulunarak büyük tepki ve dönüşümlerin oluşmasını sağlamak devrimci bilinç ve doğanın gereğidir. Özellikle anti-emperyalist ve anti-faşist nitelikte demokratik hareketin geliştirilerek her ölçekte örgütlülüğe dönüştürülmesi ve gerici savaş karşıtlığı temelinde demokratik, devrimci ve sosya-

list güçlerin ortak mücadelelerinin devreye sokulması dönemin acil ve isabetli görevidir. Enternasyonalist mücadele ve hareketin ivedilikle eğilmesi gereken ve uygun koşullara sahip olan saha, bugün anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleyi uluslararası ölçekte pratikleştirmektedir.

***

Bilimum emperyalist gerici teorilerle ileri sürülen demagoji, manipülasyon ve çarpıtmalara karşın dünya halkları ve ezilen bağımlı ulusları emperyalist gericilik tarafından kanlı bir serüvene sürüklenmiş, insanlığın sürüklediği felaket aynı biçimde doğanın hoyratça tahribatıyla da devam etmektedir.

Emperyalizmin geri bırakılmış bağımlı ulus ve halklara dönük gerçekleştirmiş olduğu işgal ve ilhakların kanlı yüzü tüm çıplaklığıyla ortadayken, yeni strateji ve siyasetlere dayanarak gerçekleştirdikleri gerici dizayn hareketleriyle miras bıraktığı mevcut siyasi iktidarlar, siyasi-ekonomik şartlar ve kaotik dünya koşulları ortadadır...

Bugün tüm dünya, karakteristik özü üzerinde nitel ve nicel gelişmeler göstererek derinleşen emperyalist dünya sistemi altında ve/veya emperyalist gericilik tarafından kelimenin tam anlamıyla kan deryasına dönüştürülmüş durumdadır. Onlarca yıldır dünya coğrafyası emperyalist hegemonya uğruna toplumlara dayatılan gerici savaşlar süreci yaşamakta, bu savaşlarda bebekler de dâhil milyonlarca insanın ölümüne, yaralanmasına ve sürgün yaşama zorlanmasına şahit olunmaktadır.

Süreklileşmiş savaş ya da kronikleşmiş sistematik savaşlar dönemiyle hüküm süren emperyalist gericiliğe hiçbir biçimde ilerici atfedilemez ya da hiçbir sebeple bir blok öteki blok karşısında ehven görülemez. Aynı emperyalist sisteme has nicel-nitel gelişmeler düzeyinde yapılan tahlil-tespitlerin işaret ettiği gelişmeler asla emperyalizme ilerici addetme anlamına gelmez, gelemezler. Emperyalizm barbar, köhne ve kokuşmuş karakterini her gün daha da derinleştirmektedir. Ki, günümüzde yaşanan insani dramlar, devasa boyutlardaki kitlesel katliam ve

kıyımlar, süren-sürdürülen acımasız savaşlar ve tüm sonuçları emperyalizmin gericiliğini en katıksız biçimde göstermektedir. Emperyalist sistemde yaşanan gelişmeler, bu sistem içinde ve sistemin derinleşerek gelişmesini ifade etmektedir, yoksul dünya lehine gelişmeyi değil! Emperyalist saldırganlığın sistematik savaşlar sürecini geliştirmiş olması da bu zeminde anlamlıdır. Ki bu süreç silah stoklarının eritilmesi, yeni silahların denenmesi, silah pazarını dinamik tutarak hem kara dayalı ticaret yapma ve hem de silah sattıkları ülkeleri çok daha derin bir tahakküm ve bağımlılık altına almayı amaçlamaktadır. Kısacası bu savaşlarla büyük rantların sağlandığı ve siyasi nüfuz alanlarının genişletildiği söylenebilir. Elbette bu savaşlar süreci aynı zamanda ve esasta emperyalist blokların aralarındaki pazar paylaşımı ve sistemlerinin yapısal krizlerinin ürünüdür. Mevcut gerici savaşlar ve bu savaşların süreklilik kazanarak kronik hal alan biçimi, her bakımdan emperyalist bloklara ve güçlere hizmet etmekte, yoksul dünya halkları ve mazlum uluslarına kıyım getirmektedir. Buradan hareketle anti-emperyalist mücadelenin zorunluluğuna yeniden işaret etmek gerekirken, anti-emperyalist gelişme ve çelişki zemininde büyük kitlelerin buluşması ve bu buluşmanın uluslararası ölçekte gelişmesi olanaklı hale gelmektedir. Yani lokal devrim hareketleri gibi, bölgesel birlikler ve mücadeleler de günbegün daha fazla zemin bulup ihtiyaç haline gelmektedir. Altını çizmekte fayda var ki, emperyalist gericilik ve onun türevleri ya da her türden ağır sonuçlarına karşı gelişen veya geliştirilen her mücadelenin siyasi iktidar perspektifine bağlanması zorunludur. Siyasi iktidarı hedeflemeyen ve salt anti-emperyalist görev ve hedefle sınırlı kalan ya da salt demokrasinin geliştirilmesi veya mevcut iktidarın devrilmesini hedefleyen yaklaşımlar son tahlilde düzen içi hareketler kimliğinde kalıp proleter devrimci kütüğe sahip olamazlar. Bu bakımdan her mücadelenin ilk aşamasından itibaren perspektifin sağlam olması elzemdir. Yani her mücadele mutlak biçimde siyasi iktidar bilinciyle gelişmeli, kitleleri bu temelde eğiterek hazırlamalı, seferber etmelidir. Bu bilincin silikleşmesi

ciddi kazanımların yitirilmesine, fırsatların kaçırılmasına ve son tahlilde iktidar hedefinden sapılarak düzenin bağrında kalmaya yol açar. Daha somut olarak; büyük kitlesel hareketler gelişmesine karşın, bu hareketler doğru orantılı bir kazanım ve mevzi elde edemediği gibi, ayaklanan bu kitlelerde iktidar bilinci ve perspektifi olmadığından hareketin belirli gelişme aşamasından sonra hareketin içindeki sosyalist ve devrimci dinamikleri yadırgayarak dışlayan eğilime girmektedirler. Çünkü onlar salt demokratik haklarına sahip çıkıyor ve ötesiyle ilgilenmiyor. Elbette demokratik haklarına sahip çıkmaları olumlu ve şarttır da, fakat bununla sınırlı kalan ve iktidar perspektifi edinmeyen yaklaşımlar son tahlilde devrimci güçlerle arasına mesafe koyup mevcut düzenin devam etmesinden yana eğilim gösterebilmektedirler. Bu tecrübeden anlaşılıyor ki, siyasi iktidar perspektifi zayıflamış ve diri tutulmamaktadır. Devrimciliğin özürü kavranmasının diğer somut-pratik bir örneği de, devrimciliği salt AKP karşıtlığı olarak anlamaktır. Ya da her AKP karşıtlığını devrimci atfetmektir. Oysa bu yaklaşım temelden çürüktür. Devrimci olabilmek için yalnızca AKP iktidarına değil, tüm gerici sınıf iktidarları ve devletine karşı olmak-mücadele etmek gerekir. AKP'ye karşı mücadele edip CHP'yi desteklemek asla devrimcilikle bağdaşmaz. Siyasi iktidar bilincindeki zayıflık mücadeleyi-devrimciliği AKP karşıtlığıyla yeterli bulmakta, dolayısıyla gerici sınıf iktidarları ve devletine karşı mücadeleyi önemsizleştirmekte veya es geçmektedir. Oysa sağlam devrimci bilinç, her türden gerici sınıf ve iktidarına karşı kesin bir tutum ve mücadele içinde olmayı gerektirir...

Aynı dönemde, emperyalist kapitalist ülkeler hakkında tespit edilen iç faşistleşme tespiti de alelade bir tespit olmayıp, arka plandan yoksun değildir. Bilakis iç faşistleşme tespiti sürecin genel karakterine uygun gelişmeler zemininde gündeme gelen siyasal süreçtir. İç faşistleşme tespiti dayanaksız ve rastlantı olmayıp, emperyalist gericiliğin sosyalist kamp tehdidine karşı geliştirdiği sosyal devlet projesinin, bugün sosyalist kampın ortadan kalkmış olması-

nın bir sonucu olarak işçi sınıfı ve emekçi halka tanınmış olan demokratik hak kısıtlılarının geri alınmasını, dolayısıyla yönetimde burjuva demokrasisini terk ederek faşizme geçmesi olarak gündeme gelmektedir denilebilir. Fakat çıkarılan yeni yasalarla gerçekleştirilen hak gaspları, biçimsel burjuva demokrasisinin özüne dönerek iç faşistleşmenin günbegün derinleşmesi sadece sosyalist kampın ortadan kalkmış olmasıyla açıklanamaz. Tersine emperyalist sistemin yapısal çelişkilerinden kaynaklanan ekonomik-siyasi krizleri iç faşistleşme rotasında esas etken durumundadır. Öte taraftan söz konusu faşistleşme süreci kuşkusuz ki emperyalist dünya gericiliğinin içine girmiş olduğu süreçten bağımsız değil, tersine sistematik savaşlar dönemiyle örtüşen ya da bu sürece koşut gelişen stratejik eğilimdir... Bu gelişmeler veya durum tablosu anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist mücadelenin objektif neden ve koşullarını yeterli düzeyde gündeme getirirken, sürdürülen mevcut mücadelelerin yeterli olmayıp daha büyük ölçekte pratikleştirilmeleri ihtiyacını ortaya koymaktadır. Açığa çıkan bu koşullar özellikle emperyalist paylaşım tahtasında siyasi boyutta sergilenen gerici savaşlar, gerçekleştirilen vahşi katliam ve kıyımlarla çok daha güçlü bir zemine kavuşmaktadır. Bu şartlarda kimi olumlu çabalar olsa da Uluslararası Komünist Hareket'in büyük bir zaaf içinde olduğu önemle tespit edilmek durumundadır. Somut gelişmeler bağlamında dünya gericiliğine karşı verilecek etkin mücadelenin, yani anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist mücadelenin parçalarda yürütülen ve parçalı olmasının da katkısıyla cılız yürütülen tek tek mücadelelerle bu sürecin yetkin biçimde göğüslenemeyeceği açıktır. O halde Uluslararası Komünist Hareket iradesinin oluşması veya merkezileşmesi yaşamsal bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Elbette tek tek parçalarda verilen mücadeleler küçümsemez, ötelenemezler. Fakat her parçadaki mücadelenin emperyalist dünya gericiliğine karşı mücadele zemininde somut karakter edinip biçimlenmesi uluslararası mücadele platformları ve hatta cephesinin büyük öneme sahip olduğunu göstermektedir. Özellikle

Dünya büyük gelişme ve çalkantılara gebe dir. Bu süreçte sınıf hareketi ve sınıf devrimleri cephesinden söz hakkımızı kullanmak tarihsel sorumluluktur. Bu söz hakkını kullanmak sınıf hareketinin sürecin ruhuna uygun politika ve stratejiler geliştirerek pratikleştirilmesiyle mümkündür ve bununla anlam bulur. Belirlenecek olan halkların ve mazlum ulusların kaderi ise tek söz hakkı da onlara aittir. Emperyalist gericiliğin dünya halkları ve mazlum ulusların geleceğini daha fazla karartmasına izin vermemek için siyasi iktidar perspektifiyle Sosyalist Halk Savaşlarını geliştirip Sosyalist Devrimlere taşımak zorunludur.

le Suriye'de yaşanan gerici dalaş ve savaş süreci ortaya koymaktadır ki, Suriye'deki sorun sadece Suriye ile sınırlı değil, dünya gericiliğini içine alan (ki, bizzat bunların geliştirdiği süreçtir...), İran, Irak ve diğer bölge ülkelerini ve somutta da "TC" devletini etkileyen, Kürt ulusunu etkileyip ilgilendiren, Arap ülkeleri ve halklarını etkileyip ilgilendiren kapsamlı bir sorundur. Dünyanın "küçük bir köye" dönüşmesi teknolojik gelişmeler ve bilişimdeki gelişmeler bakımından doğruyken, tüm dünyanın mevcut sistemde iç içe geçip birbiriyle bağlantılı ve bağımlı durumda olduğu rahatlıkla söylenebilir... Bu realite, tek ülke devrimlerini yadsıyıp anlamsızlaştırılan durumda değildir, öyle anlaşılabilir. Tek ülke devrimleri hiç şüphesiz ki tüm önemi ve geçerliliğiyle esastır, gündemdedir. Ki, bundan sapmak fiilen somut enternasyonal görevden sapmaktır. Tek ülke devrimleri tüm yakınlığıyla geçerliyken ve bunda bir tartışma yürütülemezken, bölgesel devrimlerin nüveler halinde de olsa belli bir gelişme eğilimi gösterdiği inkâr edilemez gerçektir ki, bu anlamda uluslararası örgütlenmeler, mücadeleler vazgeçilmez olarak önümüzde durmaktadır...

Dünya büyük gelişme ve çalkantılara gebe dir. Bu süreçte sınıf hareketi ve sınıf devrimleri cephesinden söz hakkımızı kullanmak tarihsel sorumluluktur. Bu söz hakkını kullanmak sınıf hareketinin sürecin ruhuna uygun politika ve stratejiler geliştirerek pratikleştirilmesiyle mümkündür ve bununla anlam bulur. Belirlenecek olan halkların ve mazlum ulusların kaderi ise tek söz hakkı da onlara aittir. Emperyalist gericiliğin dünya halkları ve mazlum ulusların geleceğini

daha fazla karartmasına izin vermemek için siyasi iktidar perspektifiyle Sosyalist Halk Savaşlarını geliştirip Sosyalist Devrimlere taşımak zorunludur.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da siyasi gelişmeler kapsamında durum ve görevler

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşanan siyasi gelişmeler süreci Ortadoğu eksenli gelişmeler ve emperyalist stratejilerden bağımsız değildir. Bizzat uluslararası sürecin ve özellikle de Ortadoğu ve somut olarak Suriye'deki gelişmelerin devamı ve yansıması olarak cereyan etmektedir. Bu, hem emperyalist dünya sisteminin merkezileşme eğilimi doğrultusunda taşıdığı sistemsel bütünlük ilişkilenmesi temelinde gerçekleşen bağımlılığın sonucu olarak böyledir ve hem de "TC" devletinin ağır bağımlılık şartlarında emperyalist dünya gericiliğinin bir parçası olması nedeniyle böyledir. Coğrafyamızın Ortadoğu ve Suriye'deki somut gelişmelerden doğrudan etkilenmesi, emperyalist çatışma ve stratejilerden ve "TC" devletinin işbirlikçi maşa göreviyle üstlendiği ve görevlendirildiği pozisyondan bağımsız olmak kaydıyla, sürecin başat konularından olan Kürt politikası ya da Kürtlerle ilgili gelişmelerden beslenmektedir. Özcesi, Suriye somutunda Ortadoğu coğrafyasında emperyalist strateji ve politikalarla kışkırtılıp geliştirilen kaos ve savaş şartları süreci, aynı hızla Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da cereyan etmektedir.

Bu anlamda genel olarak uluslararası ölçekte geçerli olan gerici savaş karşıtı anti-emperyalist mücadele görevi coğrafyamızda

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşanan siyasi gelişmeler süreci Ortadoğu eksenli gelişmeler ve emperyalist stratejilerden bağımsız değildir. Bizzat uluslararası sürecin ve özellikle de Ortadoğu ve somut olarak Suriye'deki gelişmelerin devamı ve yansıması olarak cereyan etmektedir. Bu, hem emperyalist dünya sisteminin merkezileşme eğilimi doğrultusunda taşıdığı sistemsel bütünlük ilişkilenmesi temelinde gerçekleşen bağımlılığın sonucu olarak böyledir ve hem de "TC" devletinin ağır bağımlılık şartlarında emperyalist dünya gericiliğinin bir parçası olması nedeniyle böyledir. Coğrafyamızın Ortadoğu ve Suriye'deki somut gelişmelerden doğrudan etkilenmesi, emperyalist çatışma ve stratejilerden ve "TC" devletinin işbirlikçi maşa göreviyle üstlendiği ve görevlendirildiği pozisyondan bağımsız olmak kaydıyla, sürecin başat konularından olan Kürt politikası ya da Kürtlerle ilgili gelişmelerden beslenmektedir. Özcesi, Suriye somutunda Ortadoğu coğrafyasında emperyalist strateji ve politikalarla kışkırtılıp geliştirilen kaos ve savaş şartları süreci, aynı hızla Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da cereyan etmektedir.

da aynılıkla geçerlidir. Buradaki sınıf hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi gerici savaflara karşı mücadele ve anti-emperyalist mücadele göreviyle bizzat karşı karşıyadır. Bunlardan da öteye, mevcut iktidar tarafından sivil darbe şartlarında uygulanan açık faşizme karşı mücadele görevi coğrafyamızda öne çıkan yaşamsal bir sorun olarak aktüel durumdadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da komprador tekeli sınıfların baskı ve egemenlik aracı olarak kurulu olan "TC" devleti, çeşitli ulus ve azınlıklar, değişik inanç ve kültürlerden geniş halk kitleleri üzerinde kâh parlamenter maske altında kâh açık faşizm biçiminde sürekli faşizm uygulayan faşist bir devlettir. Bu devlet, birden fazla emperyalist güç ve uluslararası tekele bağımlılık realitesine uygun olarak birden fazla komprador tekeli kapitalist kliğin söz sahibi olduğu bu sınıf kliklerinin ortak devletidir. Her klik iktidarı dönemi istisnasız olarak faşist iktidar ve yönetim olarak karakterize olmuştur. Bu iktidarların emperyalizme bağımlılığın ürünü olarak ve sınıf karakterlerine uygun olarak biçimlenen ekonomik-siyasi yapısı gereği, faşizm uygulamaktan başka bir şans yokken, demokrasi uygulama yeteneği de

yoktur. Yönetimde de(bilinen kısa dönemler hariç) sürekli faşizm uygulanmıştır. İktidar edip hükümet etme görevine gelen-getirilen klikler, bağımlı oldukları emperyalist gücün ülkedeki nüfuzuna bağlı olarak iktidar olmuş, siyasi iktidarlarını biçimlendirmiştir. Sürekli faşizm uygulayıp katliam ve kıyımlar uygulayan bu iktidarlar süreci, değişik klik iktidarlarına tanık olmakla birlikte, bütün bu iktidarların istisnasız olarak teşhir olmasına yol açmış, bu zeminde büyük kitlesel hareketler boy vermiştir. Sınıf zemininde gelişen harekete paralel olarak, bu iktidarların egemen Türk ulusu ırkçı milliyetçiliğiyle uyguladığı faşist tekçilik ve imha-inkâr, asimilasyon politikaları zemininde gelişen Kürt Ulusal Hareketi'ne de tanık olmuştur. Gelişen aşamada Kürt Ulusal Hareketi büyük askeri bir güç olarak Türk hâkim sınıflarını zorlayarak krizlere iten realiteye kavuşmuştur... İşte bu tablo karşısında süreci değerlendiren emperyalist güçler, teşhir olmamış yeni yüzlerle yeni iktidarlar işbaşına getirmeyi gündeme getirmiştir.

Bu bağlamda, ABD emperyalizminin bölgedeki ileri karakolu durumundaki "TC" devletinin en uzun iktidar etme anlamında en "istikrarlı" iktidarı olan AKP iktidarı, doğrudan

emperyalist güçler tarafından hazırlanmış ve emperyalist stratejilerin uygulanması temelinde gardiyan olarak iş başına getirilmiştir, bu bir. İki; bu iktidar geleneksel Türk hâkim sınıfları iktidarlarının bir devamı ve türevidir. Aynı sınıfları, aynı siyasi niteliği ve ilkel tekçilik özelliğiyle aynı ırkçı-milliyetçiliği ve bu karakteri taşıyan aynı devlet veya düzeni temsil etmektedir. (Devleti temsil etmesi sözü devlet ile hükümetin aynı görüldüğü biçiminde yorumlanmamalıdır, buradaki kastımız açıkça bellidir.) Üç; bu iktidar geleneksel tüm iktidarlar dönemi ve karakteri gibi emperyalist güçlere ekonomik olarak bağımlı, siyasi olarak göstermelik olan bağımsızlık görüntüsüne karşın ağımlı komprador burjuva, bugün itibarıyla komprador tekeli kapitalist nitelikte bir iktidardır. Ve dört; aşağıda da ayrıntılandıracağımız çerçevede geleneksel Kemalist iktidarlardan, dolayısıyla devlet politikasından laiklik ile şeriat prensiplerine dayanma konularında ayrılan, laikliği alenen reddederek İslami yaşam kuralları ve İslami motifi öne çıkaran, en önemlisi de bunu gizli ajanda olarak taşıyan, Sünni Selefist cemaatler birliği ya da koalisyonu durumundaki bir iktidardır. Bu iktidar bu son özelliğiyle geleneksel Kemalist güdümlü iktidarlardan farklıdır, ayrışmaktadır. Kemalist kliğe dönük "Ergenekon, Bal-yoz, Poyraz Köy, Casusluk" davaları gibi yargılamalarda yürüttüğü tasfiye hareketi ve yaşadıkları keskin dalaş(ki, bu dalaş iktidar dalaşı olarak nitelenmektedir) ve daha fazlası bu iktidarla Kemalist iktidarların kısmi farklılığını veya biçimsel ayrılıklarını göstermektedir. Biçimsel diyoruz çünkü, söz konusu ayrılıklarına rağmen son tahlilde hepsi aynı sınıfları temsil etmekte, aynı devlet ve düzeni koruyup sürdürmektedirler...

CHP başta olmak üzere, esasta MHP de geleneksel statükocu Kemalist iktidar ve devletin temsilcileri ve sürdürücüleri durumundadırlar. Ve bu iktidarlar kitlelerin uyuşturulması ve manipüle edilerek yönetilmesinde dini geleneksel burjuva politika temelinde kullanmışlardır. Dolayısıyla gerçek manada laik olmadıkları bir gerçektir. Bu iktidarlar da Sünnilik esasına dayanıp diğer mezhepler üzerinde baskı ve katliamlar

uygulamışlardır... AKP iktidarının bunlardan farklı özeliği, bu iktidarlarda kullanılan laikliğin dahi reddedilmesi, daha da önemlisi dini sistemli ve stratejik bir politika olarak kullanılması, dini yaşamı tüm yaşam ve kamu alanında egemen kılma hedefiyle hareket etmesi ve dini esaslara dayalı bir istemi inşa etmeye çalışmasıdır... Bu noktada küçümsenemez adımlar attığı da izleyebilir bir gerçektir ki, 'Sessiz devrim gerçekleştirdik' beyanları bundan bağımsız değildir. Bugün başına bela olup darbe yapmaya kadar güçlenerek devlette örgütlenen ve yüzbinlerce tasfiye sınırında kadrolaşmaya ulaşan Cemaat ile koalisyonu da, bu dini kimliği ve hedeflerindeki ortaklaşmanın ürünü olarak gündeme gelmiştir...

Mevcut Erdoğan/AKP iktidarı emperyalist proje olarak hem devletin yeniden yapılandırılması göreviyle, hem de emperyalist stratejilerin uygulanması göreviyle konumlandırılırken, bugün aynı görevler temelinde geniş halk kitleleri, ezilen ulus ve azınlıklar üzerinde büyük bir baskı ve açık faşizmin uygulayıcısı olmaya devam etmektedir. Gerek emperyalist güçlerin karşı karşıya kaldığı kriz ve çatışmalar bağlamında ve gerekse de içte ve dışta yürütmekte olduğu politikalarda karşı karşıya kaldığı sorunlar nedeniyle tekçi, ırkçı-faşist saldırılarını derinleştirmekte, Kürt ulusuna karşı topyekün savaş saldırganlığıyla soykırımcı katliamlara girişmekte ve uluslararası ilişkilerde savaş kışkırtıcısı rol oynamakta, emperyalist politikalar temelinde bizzat savaş unsuru olarak görev yürütmektedir. Ki, bu iktidar İslami kimliği itibarıyla da emperyalist ihtiyaçlar temelinde önemsenip hazırlanmış bir niteliğe sahiptir. İlimli İslam, Yeşil Kuşak, Medeniyetler Buluşması gibi projeler her ne kadar çökmüş olsa da, en azından belli boyutuyla bu iktidar eliyle ve niteliğiyle yürütülmek istenmiş, Ortadoğu veya Müslüman coğrafya ve ülkelerde gelişen anti-ABD'ci eğilimin ABD emperyalizmi lehine törpülenmesi, "Radikal İslam" niteliği tarifindeki fundamentalist hareketin yumuşatılarak sisteme entegre edilmesi, bu iktidara biçilen ödevlerin başında gelmekteydi. Elbette çok daha stratejik plan olarak, bu iktidarın

Rusya'nın coğrafyada belli düzeyde engellenmesi veya kuşatılmasının bir unsuru olarak tasavvur edilmesi de büyük gerçektir. Bugün durum tersine dönmüş olsa da, daha dün Rusya uçağının "TC" tarafından düşürülmesi ve daha fazlası bahsi geçen görev ve rolün açık göstergesidir. Suriye'nin iç sorunlarına müdahale etme, ora muhalefetini her bakımdan destekleme ve hatta bizzat yürütme pozisyonu da, söz konusu görev bağlamında bölgede ABD emperyalizmi adına ve Rusya emperyalizmi aleyhine sergilenen ciddi pratikler, politikalarıdır...

ABD emperyalizmi tarafından yeni dönem ihtiyaçları temelinde hazırlanarak iktidara getirilen AKP iktidarına emperyalist stratejiler bağlamında yüklenen görevlerin yanı sıra, emperyalist çıkarlar temelinde "TC" devletinin yeniden yapılandırılması göreviyle de yükümlendirildi. Bu bağlamda statü-

kocu Kemalist devletin yeniden yapılandırılarak Kemalist kliğin önemli oranda tasfiye edilerek geriletilmesi süreci AKP iktidarı vasıtasıyla yürütüldü. AKP iktidarının güçlenerek büyük kitle tabanı edinmesinde dini argümanı kullanması önemli rol oynasa da, esasta, kanlı tarihi ve tüm iktidar dönemlerinin faşist baskıları neticesinde geniş kitleler nezdinde büyük oranda teşhir olan Kemalist devlet statükoculuğuna karşı geliştirdiği söylemin avantajıyla Kemalist devlet ve iktidarlar altında mağdur olmuş geniş kitlelerden güçlü destek buldu, bu sayede büyük kitle tabanına ulaştı. Devletin yeniden yapılandırılması en geniş kitlelerce benimsenen bir eylem planıydı. Zira söz konusu devletin ne kadar köhne, ne kadar zalim, katliamcı, işkenceci faşist bir devlet olduğunu bizzat yaşayarak görmüş, bu devletten kurtulma veya bu devletin demokratikleşmesi, bu

devletten bıkan geniş kitlelerin talebi haline gelmişti. Ki, devletin yapılandırılması "demokratikleşme" gibi manipülatif argümanlarla devreye sokuldu ve geniş kitlelerdeki ilk izlenimi devletin bu kokuşmuş uzuvlarından kurtularak "bağırsaklarını" temizlediği şeklindeydi... "Demokratikleşme, Çözüm ve Açılım" safsatasıyla Kürt Ulusal Hareketi dâhil, önemli bir burjuva aydın çevreyi, hatta "yetmez ama evet"çiler olarak tarihe geçen aydın, entelektüel ve "sol" muhalif geçinen belirli kesimleri etkileyerek bir bakıma yedeklemesi göz önüne alındığında, geniş kitlelerin manipüle edilip yedeklenmesi, dolayısıyla AKP'nin sağlam bir kitle tabanı kazanması hiç de şaşırtıcı olmaz, değildir...

Uzun iktidar döneminde uyguladığı faşist baskı, sömürü, katliam politikaları ve dini yaşam şartlarının topluma dayatılması, iktidarın aleni yolsuzlukları, yandaşçı politika ve uygulamaları, gizli ajanda taşınması, mahalle baskısı uygulaması, başkanlık sistemini dayatarak anayasanın açıktan çiğnenmesi ve tanınmamasına dönük söylem ve pratikleri, Kürt ulusuna dönük katliam ve savaş süreci, Kemalist klikle dalaşta toplumsal kutuplaşmayı derinleştiren politikalar zemininde toplumun önemli bir bölümünde (tabanını tutsa da) teşhir olması, bütün bunların yanında Suriye özgülünde Kürt ve IŞİD politikalarında ABD emperyalizmi başta olmak üzere AB'li emperyalistlerle ters düşmesi çerçevesinde yaşanan süreçle birlikte, ABD emperyalizmi AKP iktidarını zayıflatıp yerine başka bir iktidarı getirme politikasını geliştirdi. CHP, MHP özellikle kitle-taban desteği açısından uygun iktidar alternatifleri ya da iktidara gelme potansiyeli ve yeteneği taşımadığı ve AKP'nin oy desteğinin güçlü olup seçim gibi burjuva meşru yöntemlerle bu iktidar değiştirilemediği için de, Cemaat vasıtasıyla bir iktidar değişimini deneyerek askeri darbeyi devreye soktu. Başarısız darbe girişiminin esasta bu zeminde ve ABD'nin perde arkası erk rolüyle yaşandığı söylenebilir. Cemaatin anti-komünist derneklerden beslenerek geldiği ve CIA bağlantılı faşist bir çete olduğunu da belirtelim. Darbe girişimi "darbeler dönemi kapamıştır" kanaati ve tezini de çürütmüştür. Zira bu tez, özün-

de komprador nitelik taşıyan burjuva sınıf ve sistemlerini doğru okuyamamaya da dayanmaktadır. Kısacası, değişti emperyalist güce bağımlı yerel kliklerin bulunduğu mevcut hâkim sınıflar ve sistemleri gerçekliğinde, bu sınıfların gerici çıkar çatışması ve özellikle de siyasi iktidar dalaşında belli şartlarda olmak kaydıyla darbe yöntemine başvurulabilir, darbe bir yöntem olarak kullanılabilir.

Darbe girişiminin ABD-CIA destekli Cemaat patentli bir askeri faşist darbe olduğu isabetle iddia edilebilir bir gerçektir. Darbenin başarısız kalması, iktidarın istihbarat ve muhtemelen cemaate sızmalar aracılığıyla ve hatta son anda da olsa Rusya'dan bilgi alması neticesinde dıştan müdahaleyle erken doğuma zorlanması ve elbette önceden öğrenilmesi neticesinde gerekli önlemlerin alınarak hazırlıkların yapılması sonucunda mümkün oldu. Darbe başarısız da olsa, darbeci Cemaatin "Paralel devlet" denilen nitelikte devlet kurumları ve bürokrasisi içindeki köklü örgütlenmesi nedeniyle, darbe bastırılmasına karşın yaşanan tasfiyeler ve darbeye dışta kalan güçlerin oranı fiilen AKP iktidarının altını boşaltan ve zayıflatan bir tablo ortaya çıkardı. Özcesi, darbenin bastırılması gibi bir prestij ve moral üstünlük kazanılmış olsa da, gerçekte devlet kurumları keşmekeş içinde olup iktidarın zemini kaotik, gevşek ve kritiktir. Öyle ki, "TC" tarihi boyunca devlet ve iktidarın en zayıf ve dağınık olduğu bir dönemin yaşandığı söylenebilir.

Ki, bu zayıflık dönemi açık faşizmle kotalırmaya çalışılmaktadır, her adımıyla açık faşizm uygulanmaktadır. Sivil faşist bir darbenin yürürlükte olduğu, OHAL süreciyle bu faşizmin hukuksal zemine oturtulduğu, dahası aynı zeminde ülkenin Kanun Hükmünde Kararnameler ile yönetilen ve bu manada anayasanın rafa kaldırılarak keyfiyetçi, despotik, sultacı ve tek adamcı tekçi faşizmle yönetildiği bir dönem hüküm sürmektedir.

AKP'nin tekçi tek adam-Erdoğan sultası temelinde fırsata dönüştürüp karşı sivil darbeye değerlendirdiği darbe gerekçesiyle gerçekleştirdiği tasfiye hareketinin Cemaatçi kesimleri aşarak her türden muhalif ve sol

ABD emperyalizmi tarafından yeni dönem ihtiyaçları temelinde hazırlanarak iktidara getirilen AKP iktidarına emperyalist stratejiler bağlamında yüklenen görevlerin yanı sıra, emperyalist çıkarlar temelinde "TC" devletinin yeniden yapılandırılması göreviyle de yükümlendirildi. Bu bağlamda statükocu Kemalist devletin yeniden yapılandırılarak Kemalist kliğin önemli oranda tasfiye edilerek geriletilmesi süreci AKP iktidarı vasıtasıyla yürütüldü. AKP iktidarının güçlenerek büyük kitle tabanı edinmesinde dini argümanı kullanması önemli rol oynasa da, esasta, kanlı tarihi ve tüm iktidar dönemlerinin faşist baskıları neticesinde geniş kitleler nezdinde büyük oranda teşhir olan Kemalist devlet statükoculuğuna karşı geliştirdiği söylemin avantajıyla Kemalist devlet ve iktidarlar altında mağdur olmuş geniş kitlelerden güçlü destek buldu, bu sayede büyük kitle tabanına ulaştı. Devletin yeniden yapılandırılması en geniş kitlelerce benimsenen bir eylem planıydı. Zira söz konusu devletin ne kadar köhne, ne kadar zalim, katliamcı, işkenceci faşist bir devlet olduğunu bizzat yaşayarak görmüş, bu devletten kurtulma veya bu devletin demokratikleşmesi, bu devletten bıkan geniş kitlelerin talebi haline gelmişti. Ki, devletin yapılandırılması "demokratikleşme" gibi manipülatif argümanlarla devreye sokuldu ve geniş kitlelerdeki ilk izlenimi devletin bu kokuşmuş uzuvlarından kurtularak "bağırsaklarını" temizlediği şeklindeydi... "Demokratikleşme, Çözüm ve Açılım" safsatasıyla Kürt Ulusal Hareketi dâhil, önemli bir burjuva aydın çevreyi, hatta "yetmez ama evet"çiler olarak tarihe geçen aydın, entelektüel ve "sol" muhalif geçinen belirli kesimleri etkileyerek bir bakıma yedeklemesi göz önüne alındığında, geniş kitlelerin manipüle edilip yedeklenmesi, dolayısıyla AKP'nin sağlam bir kitle tabanı kazanması hiç de şaşırtıcı olmaz, değildir...

Erdoğan/AKP iktidarı bu sıkışmışlık karşısında, ABD emperyalizmine yaslanarak uçağını düşürüp ilişkilerinin kesilmesine yol açan ve bu süreçte ekonomik olarak ciddi biçimde hırpalanmasına yol açan Rusya emperyalizmi ile ilişkilerini düzeltmekte çareyi buldu. Bugün iktidarın tüm dayanağı ve morali Rusya ile ilişkilere dayanmaktadır. Nitekim Rusya ile ciddi anlaşmalar imzalanmakla birlikte, bu ilişki sürecinin derinleşmesi temelinde yaşanan gelişmeler ABD emperyalizmine karşı bir şantaj olarak da kullanılmaktadır. Ki, şantajı da geçip gerçeğe dönülebilir durumdur ki, burada eksen kaymasını olası gelişme olarak görmek mümkündür. Mümkündür çünkü ABD emperyalizmi ile AKP iktidarı, IŞİD ve Kürt politikalarında temelden çeliştikleri gibi, gerçekleştirilen başarısız darbenin arkasında ABD'nin olduğu da çok iyi bilinmektedir ki bu ilişkilerinin ciddi derecede bozulmasına yeterli gerekçedir. Yani, ABD'nin Erdoğan/AKP iktidarını gözden çıkardığı alenen ortaya çıkmaktadır ki, bu durumda Erdoğan/AKP iktidarının Rusya ile daha derin ilişkilere girmesi ve hatta dış politika ve ilişkilerde(daha doğrusu bağımlılık ilişkisinde) eksen kayması denilen yaklaşıma girmesi mümkündür. Elbette ABD ile kesin biçimde ilişkiler bitirilmiş veya eksen kayması yaşanıp netleşmiş denilemez. Erdoğan/AKP iktidarı hala ABD'den beklentiler içinde olup ilişkilerin düzeltilmesi çabasındadırlar. Çünkü ABD emperyalizmiyle tarihsel olarak yaşanan işbirlikçilik ve bağımlılık süreci önemli ekonomik zemin ve ilişkilere dayanmaktadır. Bu realitenin yok sayılması ya da kolayca ortadan kaldırılması elbette basit bir tercih işi değildir. Ancak, Erdoğan/AKP iktidarının içinde bulunduğu durum ve eğilim dış politika bağlamında ya da işbirlikçi bağımlılık ilişkisinde, ABD emperyalizmi aleyhine ve Rusya emperyalizmi lehine bir tercihte bulunmanın güçlü emarelerini ortaya koymaktadır ki, bu eksen kayması esprisini ciddi düzeyde gündeme getirmektedir.

kesimlere kadar genişlemesi, bir taraftan AKP iktidarının tek tip toplum ve salt kendinden bir iktidar tesisine gitmesine olanak verirken, diğer taraftan AKP karşı ve mağduru kesimlerin büyüyen ciddi bir toplumsal hoşnutsuzluğa dönüşmesi söz konusudur. Bu hoşnutsuzluk büyürken, uluslararası alanda sürüklendiği savaş batağında ciddi sorunlarla karşı karşıya olup, belli politikalar temelinde ABD ve AB'li emperyalistlerle sorunlu ilişkiler süreci yaşamaktadır. Bütün bu tablo Erdoğan/AKP iktidarının kritik eşikte olduğuna dalalettir. Bunu gören ve hisseden Erdoğan/AKP iktidarı, ülkeyi savaşa sokma pahasına Suriye ve Irak topraklarına asker sokma-işgal etme gibi hamleler geliştirerek sorunu millileştirip bu duygular üzerinden

toplumsal desteği sağlamlaştırma ve muhalefeti etkisizleştirmeyi amaçlamaktadır. Ancak bu savaş batağının kendisini yutacağını hesaplamamaktadır. Erdoğan/AKP iktidarı artık eskisi gibi rahat ve güvende değil, bıçak sırtındadır...

Erdoğan/AKP iktidarı bu sıkışmışlık karşısında, ABD emperyalizmine yaslanarak uçağını düşürüp ilişkilerinin kesilmesine yol açan ve bu süreçte ekonomik olarak ciddi biçimde hırpalanmasına yol açan Rusya emperyalizmi ile ilişkilerini düzeltmekte çareyi buldu. Bugün iktidarın tüm dayanağı ve morali Rusya ile ilişkilere dayanmaktadır. Nitekim Rusya ile ciddi anlaşmalar imzalanmakla birlikte, bu ilişki sürecinin

derinleşmesi temelinde yaşanan gelişmeler ABD emperyalizmine karşı bir şantaj olarak da kullanılmaktadır. Ki, şantajı da geçip gerçeğe dönülebilir durumdur ki, burada eksen kaymasını olası gelişme olarak görmek mümkündür. Mümkündür çünkü ABD emperyalizmi ile AKP iktidarı, IŞİD ve Kürt politikalarında temelden çeliştikleri gibi, gerçekleştirilen başarısız darbenin arkasında ABD'nin olduğu da çok iyi bilinmektedir ki bu ilişkilerinin ciddi derecede bozulmasına yeterli gerekçedir. Yani, ABD'nin Erdoğan/AKP iktidarını gözden çıkardığı alenen ortaya çıkmaktadır ki, bu durumda Erdoğan/AKP iktidarının Rusya ile daha derin ilişkilere girmesi ve hatta dış politika ve ilişkilerde(daha doğrusu bağımlılık ilişkisinde) eksen kayması denilen yaklaşıma girmesi mümkündür. Elbette ABD ile kesin biçimde ilişkiler bitirilmiş veya eksen kayması yaşanıp netleşmiş denilemez. Erdoğan/AKP iktidarı hala ABD'den beklentiler içinde olup ilişkilerin düzeltilmesi çabasındadırlar. Çünkü ABD emperyalizmiyle tarihsel olarak yaşanan işbirlikçilik ve bağımlılık süreci önemli ekonomik zemin ve ilişkilere dayanmaktadır. Bu realitenin yok sayılması ya da kolayca ortadan kaldırılması elbette basit bir tercih işi değildir. Ancak, Erdoğan/AKP iktidarının içinde bulunduğu durum ve eğilim dış politika bağlamında ya da işbirlikçi bağımlılık ilişkisinde, ABD emperyalizmi aleyhine ve Rusya emperyalizmi lehine bir tercihte bulunmanın güçlü emarelerini ortaya koymaktadır ki, bu eksen kayması esprisini ciddi düzeyde gündeme getirmektedir.

Erdoğan'ın tek adam sultasında ifade bulan AKP iktidarının, emperyalist güçlere angaje olarak dâhil olduğu veya emperyalist stratejilerle sürüklendiği uluslararası siyasi süreç ve bu zeminden bağımsız olmamak kaydıyla içte yürüttüğü politikalarla geliştirdiği iç siyasi süreç olmak üzere ikili bir siyasal gelişmeler tablosu yaşanmaktadır. Birincisi; Erdoğan/AKP iktidarının emperyalist çatışmanın önemli bir durağı olan Suriye'de aktif rol alarak bu savaşın bir parçası haline gelmesine yol açmakta. Aynı zeminde IŞİD ile çatışmaya sürüklenmiş durumdadır ki, bu sürece kadar IŞİD ile gizli ilişkiler içine ol-

duğu, destekler sunduğu bilinen gerçektir... Dahası Batı Kürdistan-Rojava Kürt yönetimi ile bir düşmanlık yürütmekte ve IŞİD politikasında olduğu gibi, Kürt politikasında da hem yerel ve hem de uluslararası güçlerin ilgili kesimleriyle sorunlar yaşamakta, sorunlarla karşı karşıyadır. Aynı zeminde Irak devletiyle de ciddi sorunlar içindedir. Zira Irak'a rağmen Irak topraklarında asker bulundurmakta, işgalci durumdadır. Rakka'ya asker sokup işgalci durumu da ayrı bir sorun olarak aktüeldir... Rusya'nın desteği ve esasta Rusya lehine "normalleşen" ilişkileri dışında, diğer emperyalist gerici dünya ya da güçler ile çelişen ve sorun yaşayan durumdadır, izlediği politikalar nedeniyle... Birinci yelpazedeki siyasi süreç böyle ifade edilebilir.

Yeri gelmişken bir parantez açarak söyleyelim ki, "TC" devletinin tüm düşmanca tutumuna rağmen, bölünmüş Kürdistan'ın emperyalist anlaşmalarla Suriye devlet sınırlarına zorla dâhil edilmiş olan Batı Kürdistan Rojava Kürt yönetim bölgesinin mevcut statüsünün meşruluğunu sürdürerek kalıcı bir statüye dönüşecektir. Bu statünün, Kürtlerin demokratik irade ve tutumu ya da IŞİD'e karşı direniş sergilemesi ve Suriye merkezi devlet otoritesinde yaşanan boşluğu demokratik temelde fırsata çevirerek yetenekli bir siyasi hamle yapmasının ötesinde, esasta emperyalist proje ve stratejiler temelinde olanak bulduğunu da ekleyelim. Bu statü tamamen demokratik, meşru ve haklı pozisyonda olup Kürtler adına desteklenmesi gereken siyasi bir ilerleme iken, tüm olumluluklarına karşın bu gelişmenin klasik bir devrim olarak değerlendirmesi hatalıdır. Ulusal haklar temelinde açık bir ilerleme ve demokratik adım olmasına karşın, Kürtlerin bağımsızlığını, ulusal kurtuluşunu sağlamış, gerici merkezi devletten kopuş sağlamış pürüzsüz bir gelişme ya da süreç değildir, özellikle emperyalist güçlerle ilişkileri ve emperyalist stratejilerle uyumlu hareket seyri nedeniyle eleştirilmeye açıkça muhtaçtır.

İkincisi; içte geniş halk kitlelerine uyguladığı ağır faşist baskılar ile birlikte Kürt ulusuna dönük son derece kapsamlı bir saldırganlık geliştirerek soykırımcı katliamlar gerçekleş-

tirildi. Bu ırkçı-faşist saldırganlık, Kürt millet-vekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak yargılanma kararları ve zorla mahkemeye getirilmeleri kararlarıyla, yine seçilmiş olan Kürt belediye başkanlarının görevden alınması, belediyelere kayyum atanması, dolayısıyla Kürt ulusal iradesinin ağır saldırıya maruz kalarak çiğnenmesi, Cemaat patentli CIA-Amerikancı askeri faşist darbe gerekçe edilerek OHAL kararının alınması, bununla oluşturulan hukuksal zeminde tam bir sivil darbe uygulanarak tüm muhalif güçleri kapsayan büyük bir tasfiyenin gerçekleştirilip muhalif ve demokratik basın(TV, Radyo ve gazetelerin kapatılması biçimine) susturulmasıyla tek adam sultanın oturtulması rotasında toplumu tel tip kalıba sokmaya dönük açık faşist bir süreç işletilmektedir. İkinci siyasi süreci de böyle özetlemek mümkün.

Özcesi, uluslararası alanda emperyalist çıkar ve stratejiler temelinde gerici savaş ve çatışmalara bir maşa olarak sürüklenip ciddi sorunlara gebe olan bir süreç ve iktidar realitesi söz konusudur. İç siyasi süreçte de uluslararası alanda yaşanan tecrit ve sıkışmışlığı kotarabilmek için Türk ırkçı-milliyetçiliğini geliştirme veya ona yaslanarak ayakta kalabilmenin politikaları temelinde Kürt ulusuna karşı acımasız-vahşi bir savaş geliştirilmekte, muhalefet ve alternatif dinamiklerin bastırılıp susturulması için de olağanüstü hal ve sivil faşist darbe altında ağır bir faşist terör estirilmiştir... Burjuva düzen partileri veya kliklerinin muhalefeti ise, askeri faşist darbe girişimi sonrasındaki gelişmeler ve özellikle de "Yenikapı Ruhu" denen ırkçı-milliyetçi ittifakla anlamsızlaştırılarak yere serildi. CHP'de, esasta tabandan gelen tepkinin ürünü olarak sivil darbe sürdüren Erdoğan/AKP iktidarına karşı açık faşist uygulamaları şahsında eleştirinin yeniden yükseltilmesi gelişse de, "atı alanın Üsküdar'ı geçtiği" açıktır. MHP ise, "Yenikapı ruhundan" zerrece taviz vermeden bu ırkçı-milliyetçiliği daha ileri saldırılara sıçratmak için özel bir gayret göstermekte, iç sorunlarında Erdoğan'ın desteğini alarak rahatlama adına da baston olmayı kararlılıkla sürdürmektedir. Başkanlık sistemine açık davetle

vize çıkarma adımı ise, MHP kendisini inkâr ve reddin şimdiki son halkası oldu. İktidarı muhalefetiyle burjuva klik ve partilerin ortak sınıf devletleri kaygısında birleştikleri gibi, bu devletin spesifiği olan ırkçı Türk milliyetçiliğinde de aynı uzlaşmayı sağlamaktadırlar. CHP iktidar pastasına dönük hesapları gereği mevcut milliyetçi ittifakla hareket etme konusunda belli bir farklılık sergilerken, AKP, MHP ve Doğru Perinçek/Vatan Partisi gibi ırkçı-şoven kesimler bu ilkel milliyetçiliğin has temsilcileri olarak birleşmektedirler. Mevcut siyasi süreç veya eğilim adeta eski "MC hükümetleri" dönemini çağrıştırmaktadır ki, önümüzdeki süreçte AKP-MHP(belki Vatan Partisi?) koalisyonu temelinde "Milliyetçi Cephe Hükümeti"nin gündeme gelmesi zayıf da olsa beklenebilir bir olasılıktır. Öte taraftan Gülen Cemaati yerine şimdi başka cemaatlerin devlete yerleştiği-yerleştirildiği de dikkate değer bir durumdur. Bu cemaatlerle yeni bir Sünni ittifak temelinde din koalisyonu da "MC" hükümetine alternatif ikinci olasılıktır. Ancak, AKP'nin önümüzdeki dönemde iktidarda kalmasının son derece zor olduğunu söyleyelim. Şayet iktidarda olursa, bunun ancak belirttiğimiz milliyetçi ittifakla mümkün olabileceğini belirtelim. Mevcut cemaatlerin devlette, bürokraside yer alma yeteneklerinde olmayıp Erdoğan/ AKP iktidarının yaşadığı iktidar boşluğunu karşılama durumunda olmadıkları kanaatindeyiz. Bunun için de milliyetçi cephe ihtimali, cemaat koalisyonu ihtimalinden daha ağırlıklı olasılıktır ve daha rasyoneldir...

Despotik tek adam sultanı doğrultusunda uygulanan sivil faşist darbe süreci, Kürt ulusuna dönük topyekûn savaş saldırganlığına paralel olarak, geniş emekçi halk kitlelerine karşı ağır baskı ve katliamlara, her türlü muhalefetin bastırılıp tasfiye edilmesi biçiminde seyredecektir. Bu süreç karşıtı olan güçlerin direnç göstermesine, büyük toplumsal muhalefetin gündeme gelmesine de tanık olacaktır. Öte taraftan uluslararası politika ve durum alanında da, iç siyasi süreci doğrudan etkileyen gerici savaş ve çatışmalar süreci ve ciddi sorular gündemde olacaktır. Uluslararası Kredi Kuruluşunun "TC"nin notunu düşürmesi de önemli bir konu olarak

iktidarın karşısında ekonomik problemler getirecektir. BODYS'in "TC"nin notunu düşürmesinin hemen akabinde doların yükseliş oranı bunu alenen kanıtlamaktadır ki, bu etki orta vadede çok daha etkili olacaktır... Erdoğan/AKP iktidarının bu siyasi tabloda büyük sorunlarla yüz yüze kalacağı ve alenen yönetemez duruma geleceği muhtemel seyirdir. Ancak hepsinden de önemlisi, iç ve dış siyasi sürecin esas olarak gerici savaş ve çatışmalarla karakterize olacağı gerçeğidir. Özellikle iktidarın darbe girişimi ve sonrası gelişmelerle birlikte, uluslararası alanda karşı karşıya kaldığı sorunlar ve tecrit durumun tüm ağırlığı, Erdoğan/AKP iktidarının faşist saldırganlığa daha sistematik ve köklü yönelimle sarılmasını gündeme getirecektir, mevcutta getirmiştir de. Darbe sonrası siyasi zeminde ortaya çıkan kritik zeminde iktidar ettiği mevcut süreci atlatması için veya iktidarını koruyup sürdürebilmek için ırkçı-milliyetçiliğin körüklenecek katı ve kapsamlı bir açık faşizm dönemi geliştirilecektir. Devreye sokulmuş olan bu sürecin ağırlaşarak devam edeceği muhtemeldir. Bu, devrimci direniş ve mücadelenin yükseltilmesini gerektirirken, saldırılara karşı önlemlerin alınması ve darbelere açık olan halin tedbirler temelinde düzeltilmesini gerektirmektedir. Sosyalist ve devrimci hareket kapıda duran bu tehdidi es geçmeden dikkate almak durumundadır.

Konuyu dağıtma pahasına da olsa burada yatay konu bağlantısıyla bir paragraf açmak faydalı olacaktır. Mevcut iktidar ile Kürt Ulusal Hareketi arasında, iktidarın topyekûn gerici savaş ve ırkçı-faşist saldırganlığı nedeniyle yaşanan keskin bir çatışma bir gerçekliktir. Kürt Ulusal Hareketi'nin kahramanca direniş sergilediği, barikat ve hendekler biçimindeki meşru savunmasıyla başarılı taktikler sergilediği, özyönetim iradesi temelinde ortaya koyduğu tutumun eksikliklerine karşın esasta olumlu olduğu, devam eden siyasi hat ve yönelimiyle özellikle de komünist ve devrimci güçlerle geliştirdiği ilişkiler bağlamında son derece olumlu zeminde olup gelen çerçevede politik olarak devrimci pozisyonda olduğu teslim edilmesi gereken ve desteklenerek

geliştirilmesi gereken durumdur. Fakat bu siyasi pozisyona karşın stratejik yönelimde hâkim sınıflar iktidarıyla uzlaşma yönelimini terk etmiş değildir. Kuşkusuz ki, belli anlaşmaların yapılması reddedilemez. Fakat bu anlaşmalar realitesini stratejik çizgi ve yönelim haline getirmek, yani anlaşılır ve hatta gereklilik olarak ortaya çıkabilecek tek tek anlaşmalar yapma politikası yerine, genel bir anlaşmalar siyasetinin benimsenmesi hatalı olup benimsenemez. Kürt Ulusal Hareketi'nin hatalı politikası burada yatmakta veya buradan beslenmektedir. Dolayısıyla bu stratejik yönelim zemininde Kürt Ulusal Hareketi ile Erdoğan/AKP iktidarı veya muhtemel başka bir hâkim sınıflar iktidarı arasında anlaşma masasının kurulup uzlaşmanın gündeme gelmesi esas eğilimdir ve bu gelişme her şeye rağmen beklenmelidir. Özellikle AKP iktidar politikası bağlamında Suriye'de yeni bir siyasi sürecin gündeme gelmesi (ki Rusya ile ilişkilerin rotası bunu mümkün kılmaktadır), dolayısıyla Rojava Kürdistan yönetimi ile ilgili belli bir uzlaşma zemininin doğması PKK ile iktidar arasında bir uzlaşma sürecini gündeme getirecektir. Kısacası mevcut keskin çatışma ve savaş süreci sonsuz olmayıp değişmez de değildir. Rusya'nın uçağı düşürülerek ilişkilerin kesilmesi gündeme gelmesine rağmen, kısa zaman diliminde Rusya ile kurulan ilişkiler ve bu ilişkilerin stratejik muhtevada ele alınmasının tüm ciddiyeti ortada iken, Kürt Ulusal Hareketi'yle yaşanan keskin çatışmanın yerini "barış"-uzlaşma sürecine bırakması şaşırtıcı olmaz. İktidarın sıkışma gerçekliği ve Kürt Ulusal Hareketi'nin stratejik siyasette uzlaşmaya hazır olan çizgisi muhtemel bir uzlaşma sürecini genel olarak ve somutta da mümkün kılmaktadır. Ki, Kürt Ulusal Hareketi'yle yürütülen çatışma ve savaşın iktidara ekonomik ve siyasi olarak ağır faturalar yüklediği göz ardı edilemez önemli bir yüküdür. İktidarın bu yükten kurtulmak istemesi özellikle bugünkü siyasi konjonktürde çok güçlü zemine sahiptir. Kısa zamanda olmasa da orta vadede barış-uzlaşma masasının kurulması olasıdır, esas olasılıktır. AKP iktidarıyla olmasa da başka bir iktidarla bu süreç gündeme gelecektir. Ki, iktidarın değişmesi olasılığı ge

Bu siyasi süreç ve gelişmeler toplamı karşısında, emperyalist gerici savaşlara karşı mücadele, anti-emperyalist mücadele ve iktidarın iç siyaset ve politikası bağlamında ırkçı-faşist saldırganlık veya komprador teklici klik iktidarı şahsında faşizme karşı mücadele yaşamsal bir görev olarak yürütülmek durumundadır. Burada tarihsel görev ve sorumluluk düzeyinde açığa çıkan görevlerin omuzlanmasında kararlı devrimci bir iradenin pratikleştirilmesi elzemken, bu mücadelenin etkili olarak ortaya konulması için, ilgili mücadele biçimlerine uygun olarak ihtiyaç haline gelen ittifakların objektif gerçekliğe uygun olarak gerçekleştirilmesi zorunludur. Gerici savaşlara, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin bileşenleri ve ittifak güçlerinin oldukça geniş yelpaze serpildiğini unutmadan buna uygun davranmak gerekmektedir. Bu mücadelede mümkün olan en geniş kitlelerin birleştirilmesi ve ortak mücadele platformlarında birleştirilerek büyük bir direniş ve mücadele cephesinin pratikleştirilmesi şarttır. Bileşenleriyle isabetli olarak buluşan bu mücadelenin başarıya ulaşma şansı küçümsenemez düzeyde büyüktür. Zira hâkim sınıflar ve siyasi iktidar tüm moral-motivasyona rağmen gerçekte en zayıf dönemini yaşamaktadır. Yaşadıkları iç çelişkiler hâkim sınıfları ve mevcut iktidarını önemli oranda hırpalamış, zayıflatmıştır.

lişmelerin ortaya koyduklarıyla birlikte, her bakımdan mümkündür. Her şeye rağmen şimdi sürdürülen savaş ve çatışma bir gerçektir ve bu savaş Rojava anlaşmazlığı gibi temel nedenlerin yanı sıra, muhatabı zayıflatarak masaya oturma-oturtma süreci olarak da okunabilir, okunmalıdır. Lakin mevcut durumda Kürt ulusuna karşı acımasız bir savaşın sürdürüldüğü ve bu saldırganlığın en azından bir müddet daha yürütüleceği kesindir. Gerici olduğu kadar kirli bir savaşın yürürlükte olacağını reddetmemek lazım ve bu, somut gerçek olarak da yaşamaktadır. Önümüzdeki sürecin koyu faşist baskı ve gerici savaş saldırganlığıyla karakterize olacağı her bakımdan anlaşılmalıdır. Halk kitleleri ve Kürt ulusuna dönük muhtemel olan bu azgın baskı süreci, demokratik, devrimci ve sosyalist güçlere dönük de büyük saldırılara tanık olacaktır. Sınıf hareketinin ve sosyalist hareketin buna uygun olarak pozisyon alması, tedbir ve hazırlıklar içine girmesi ihmal edilmemelidir.

Bu siyasi süreç ve gelişmeler toplamı karşısında, emperyalist gerici savaşlara karşı

mücadele, anti-emperyalist mücadele ve iktidarın iç siyaset ve politikası bağlamında ırkçı-faşist saldırganlık veya komprador teklici klik iktidarı şahsında faşizme karşı mücadele yaşamsal bir görev olarak yürütülmek durumundadır. Burada tarihsel görev ve sorumluluk düzeyinde açığa çıkan görevlerin omuzlanmasında kararlı devrimci bir iradenin pratikleştirilmesi elzemken, bu mücadelenin etkili olarak ortaya konulması için, ilgili mücadele biçimlerine uygun olarak ihtiyaç haline gelen ittifakların objektif gerçekliğe uygun olarak gerçekleştirilmesi zorunludur. Gerici savaşlara, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin bileşenleri ve ittifak güçlerinin oldukça geniş yelpaze serpildiğini unutmadan buna uygun davranmak gerekmektedir. Bu mücadelede mümkün olan en geniş kitlelerin birleştirilmesi ve ortak mücadele platformlarında birleştirilerek büyük bir direniş ve mücadele cephesinin pratikleştirilmesi şarttır. Bileşenleriyle isabetli olarak buluşan bu mücadelenin başarıya ulaşma şansı küçümsenemez düzeyde büyüktür. Zira hâkim sınıflar ve siyasi iktidar tüm moral-motivasyona rağmen

gerçekte en zayıf dönemini yaşamaktadır. Yaşadıkları iç çelişkiler hâkim sınıfları ve mevcut iktidarını önemli oranda hırpalamış, zayıflatmıştır. Buna ek olarak uygulanan faşist baskı ve katliamlar geniş toplumsal kitlelerde içten içe bir tepkinin birikmesine yol açmış, büyük bir tepkinin patlamasına hazır hale gelmiştir. Bu anlamda faşist baskılara karşı, devrimci koşullar içten içe birikim oluşturup uygun şartlarda sosyal patlamaya sıçrama temelinde gelişip büyümektedir. Faşist baskı ve terör kitlelerin memnuniyetini değil, hoşnutsuzluğunu büyütür. Biriken bu hoşnutsuzluk en koyu baskılara rağmen patlayarak dışa vurma vesilesini bağrında taşır veya baskılara rağmen uygun şartlara eriştiğinde hiçbir baskı engeli tanımadan patlayarak dışa vurur. Dolayısıyla bu anlam-

sorun olarak olmazsa olmazdır. İşte bugün bütün mesele (ve hatta özgün görev) bu noktada düğümlenmektedir...

Maoist Komünistlerin bu süreçte izlemesi gereken taktik siyaset ve yönelimi

Yukarıda tipik özellikleri açısından özetleyerek açıklamaya çalıştığımız siyasi gelişmeler ve süreç, doğrudan geniş halk kitlelerini etkileyen, onların yaşam koşullarının somut siyasi şartlarda nasıl biçimleneceğini tayin eden, değişik ulus ve azınlıkların geniş halk kitlelerinin maruz kalacağı ağır baskı koşullarını tarif ederek içeren, burjuvazinin iç çelişki ve çatlaklarını konu alan, Kürt ulusal sorununda somut gelişme gerçeği ile muhtemel gelişme eğilimini tahlil eden, kısacası

Partimiz, özetle analiz etmeye çalıştığımız Erdoğan/AKP güruhunun belirleyip damgasını vurduğu ve halklarımız açısından faşist baskı ve esaret anlamına gelen siyasi süreç ve durum karşısında, komünist mücadele görevini zorunlu ve mutlak pozisyon olarak üstlenmektedir. Bunu, varlık gerekçesinin tabii davranışı ve bilinçli siyasi tercihi olarak tasavvur edip kavramaktadır. Genel siyasi yönelim ve güncel siyasi süreç karşısındaki görevlerini buna uygun olarak ele alıp planlamaktadır.

da devrimci durumun faşist baskı koşulları altında gelişmekte olduğunu ifade etmek yanlış değil, doğrudur. Bu nesnel durum her şartta devrimin gelişmesi, gelişeceği anlamına gelmez. Devrim veya devrime doğru devrimci dalganın gelişmesi yalnızca kendiliğinden koşul olan nesnel devrimci durumla mümkün olmaz. Devrimin gelişmesi ya da büyük devrimci gelişmenin yaşanması, sübjektif dinamiklerin de nesnel durumla paralel ölçüde gelişkin, hazır ve yeterli olmasıyla mümkündür. Yani, komünist partinin ve bilinçli örgütlü devrimci hareketin bir devrime önderlik yapacak veya devrimci gelişmeyi sağlayacak güç ve yetenekte olması şarttır. Böyle bir parti olmaksızın devrimci durum kendiliğinden devrime varmaz. O halde böyle bir partinin teşekkülü veya donanımının yeterli hale getirilerek devrimci süreci yönetip devrim doğrultusunda önderlik yapabilecek düzey ve duruma getirilmesi can alıcı

gerici hâkim sınıflar ve iktidarları ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişkilerin hangi siyasi süreçten geçtiği, nasıl biçimleneceği ve nasıl bir seyir izleyeceğini, dahası hâkim sınıflar ve iktidarlarının içinde bulunduğu siyasi-ekonomik koşullar ve bu koşulların sınıf mücadelesine lehte ve aleyhte sunduğu şartlar, bütün bunların emperyalist çatışma ve güçlerle ilişkisi ya da uluslararası boyuttan beslenen ya da kaynaklanan boyutunu gösterme bakımından önemli olup, bu önemi itibarıyla Partimizi direk olarak ilgilendiren ve Partimize görev ve sorumluluklar yükleyen bir süreç olarak analiz edilmiştir.

Partimiz, özetle analiz etmeye çalıştığımız Erdoğan/AKP güruhunun belirleyip damgasını vurduğu ve halklarımız açısından faşist baskı ve esaret anlamına gelen siyasi süreç ve durum karşısında, komünist mücadele görevini zorunlu ve mutlak pozisyon olarak üstlenmektedir. Bunu, varlık gerekçesinin

tabii davranışı ve bilinçli siyasi tercihi olarak tasavvur edip kavramaktadır. Genel siyasi yönelim ve güncel siyasi süreç karşısındaki görevlerini buna uygun olarak ele alıp planlamaktadır.

Hiç kuşku yok ki, Partimiz stratejik yönelim ve somut mücadele hattında, saptanmış nihai hedef doğrultusuyla sınıf zemininde geliştirdiği siyasi iktidar hedefli sosyalist toplum mücadelesi uğruna pratikleştirdiği Sosyalist Halk Savaşı perspektifinden şaşmaz. Bunun görevlerini üstlenip yürütmekte zerrece tereddüt taşımaz. Nihai amaç ve bunun tarihsel zorunluluk olarak koşullanan sosyalist toplum aşaması veya inşasına dönük somut siyasi görevini, felsefi-teorik-pratik zemin olan bilimsel sosyalizm teorisinin ilkeleri ışığında ele alır, MLM doğrultu ve ilkelerinden ödün vermez.

Partimiz analiz edilen siyasi sürece karşı görev ve yükümlülüklerini siyasi savaş partisi niteliğine uygun olarak ele almakta, siyasi süreç karşısındaki devrimci konumlanışını bu gerçekliğine bağlı formüle etmektedir. Somut siyaset ve stratejik yönelimini proleter devrimci çizgi ve temel ilkeleri ışığında açıklayıp tanımlamaktadır.

Partimiz genel siyasi çizgisi ve buna bağlı biçimlenen stratejik görevleri ile somut siyasi görevlerini uyum içinde ve iki alanda ele alır. Bir, kendi ideolojik-siyasi-örgütsel zemininde içe dönük görev ve çalışmalar ve iki, siyasi sürecin kaçınılmaz görevlerini üstlenerek sorumluluklarına dönük siyasi mücadele pratiğini geliştirme çalışmaları temelinde dışa dönük etkinlikte bulunma olarak tarif eder. Bu çerçevede, sürece karşı mücadele görevlerini siyasi çizgi ve örgütsel planlamaları temelinde ve yine bu grevleri demokratik, devrimci ve sosyalist güçlerle mücadele birlikleri temelinde ittifaklar politikasıyla düzenler. Kuşkusuz ki, bütün bu görev, politika ve planlamalarını örgütsel güç ve durumundan bağımsız ele almaz, tersine objektif gerçeğe/gerçekliğine uygun olarak ele alır. Partimiz bir taraftan siyasi iktidar ve uyguladığı faşizme karşı pratik mücadeleye görevlerini yürütürken, diğer taraftan bu görevlerin etkin olarak yerine getirilmesi-

nin ön şartı olan örgütsel yapının ideolojik-siyasi-askeri donanımına yetkinleştirilmesi görevlerini yürütür.

Bunlara göre; Partimiz siyasi sürecin görevlerini ele alırken, bu görevlerde genel demokratik ve devrimci kulvarda buluşan ve/veya ortak paydaya sahip olan en geniş bileşenlerle mücadele ittifaklarını benimseyip en geniş devrimci mücadele cephesini bir zorunluluk ya da görev olarak öngörür. Ancak reel politikte en geniş demokratik ve devrimci bileşenlerle buluşmasını ilkesiz ve pragmatist zeminde değil, demokratik normlarda ilkeli bir siyaset olarak ele almakta, bu bağlamda yasalıcı reformist ve her türden burjuva tasfiyecilik akımları arasına net çizgiler çekmektedir. Daha da açıkçası, anti-AKP'çiliği veya salt AKP karşıtlığı üzerinden demokratiklik veya ilerçilik tanımlaması yapmamakta, ittifak ve mücadele birliklerinde AKP karşıtlığını yeterli ölçü görmemektedir. Ki bu konuda sınıf bakış açısından yoksun olan yaklaşımların CHP ve diğer Kemalist türevler ve diğerleriyle ittifaklara açık olup, bu yaklaşımın son tahlilde sınıf işbirlikçisi siyaset olduğuna dikkat çekmektedir. Yanı sıra, demokratik ve devrimci kuvvetlerle ittifak ve mücadele birliklerini köstekleyerek reddeden siyaset ve yaklaşımları da aynı ölçüde hatalı ve kabul edilmez telakki etmektedir.

Bağımsız siyasi iradenin kayıtsız şartsız tanıdığı ya da geçerli olduğu, demokratik norm ve kültürün egemen olduğu, anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist olup demokratik nitelik taşıyan tüm güçlerle siyasi sürecin dayattığı görevler ve genel devrimci mücadelenin ihtiyaçları temelinde ittifak, güç ve eylem birlikleri gerçekleştirmekte sakınca görmez, bilakis bu birlikleri zorunlu devrimci tutum olarak algılar. "Halkların Birleşik Devrim Hareketi" temelinde sağlanan güç ve eylem birliği kurumsallaşmasını da bu bağlamda ele alır, isabetli devrimci bir gelişme olarak değerlendirir. Bunu yeterli görmez, daha geniş mücadele ittifakları-birlikleriyle bütün demokratik, devrimci ve sosyalist güçlerin mücadele cephesini geliştirmeyi savunur. Bunu, hem stratejik siyasi yönelimi, hem de güncel si-

yasi gelişmeler karşısındaki siyaset ve taktik politikası gereği benimser, savunur. Bu mücadele ittifakları ve birliklerini karşı karşıya olduğumuz faşist siyasi süreç ve saldırganlığın püskürtülmesi veya ona karşı etkili bir direniş ve mücadelenin sergilenmesi için hayati önemde görür. Değişik millet ve milliyetlerden geniş halk kitlelerinin koyu bir faşist dalgaya karşı karşıya olduğu, Erdoğan güruhunun bir karabasan gibi halklarımızın yaşamına çöktüğü, baskı ve zulümde sınır tanımadan ilerleyen günümüz şartlarında devrimci sınıf cephesinin dağınıklığına son vererek devrimci ölçülerde birleşerek mücadeleyi geliştirmesi tarihi değerinde vazgeçilmez bir sorumluluktur.

Politik olarak devrimci pozisyonda olup, faşist iktidara karşı mücadelede güçlü bir dinamizme sahip olan, milli baskı ve kıyım karşı haklı ve meşru demokratik mücadele veren demokratik Kürt Ulusal Hareketi'yle ortak paydalarda mücadele ittifaklarına özellikle önem verir. Zira haklılığından da öteye, Türk hâkim sınıflar iktidarı tarafından topyekûn savaş saldırganlığı temelinde büyük bir milli zulüm, ırkçı-faşist soykırımcı katliamlara tabi tutulmakta, Kürt ulusunun iradesi hoyratça çiğnenip yok sayılmakta, en ağır milli baskılarla adeta nefes alması engellenmektedir. Dolayısıyla Kürt ulusuyla dayanışmak, ittifak etmek ve faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı kararlı bir mücadele yürütmek ertelenemez devrimci bir görevdir. Bunu reddetmek veya bu pratik birlikteliği yapay gerekçelerle ötelemek, objektif olarak Türk hâkim sınıflarının ekmeğine yağ sürmek ve şoven milliyetçiliğin lekelerini taşımak anlamına gelir. Ancak belirtmekte fayda var ki, Kürt Ulusal Hareketi'yle devrimci ya da demokratik görev ve mücadeledeki pratik birliklerimiz, ideolojik-politik çizgi ve sınıf perspektifli duruşumuzdaki farklılıklarımızı asla bulandırmaz! Kürt Ulusal Hareketi ile, demokratik muhtevası, ulusal demokratik talepleri ve politik olarak oynadığı devrimci rolü temelinde ittifaklar yapıp birleştirdiğimiz ve bu özellikleriyle birlikte, kendi kaderini tayin etme hakkı zorla gasp edilmiş olması nedeniyle her türden ulusal demokratik kazanım ve ileri statüsü

dâhil, esasta da bağımsız devletini kurma hakkını savunma temelinde desteklediğimiz unutulmamalıdır. Bunun dışında onun burjuva milliyetçi imtiyazlar doğrultusundaki eğilim ve yönelimiyle birleşmez, bu yanını desteklemeyiz. Partimiz ezen ulus milliyetçiliği karşısında ezilen ulus milliyetçiliğine ehven dursa, onu anlasa da, son tahlilde her türden milliyetçiliği sınıf siyaseti dışında değerlendirerek reddeder. Kürt Ulusal Hareketi'nin politik duruş, ulusal demokratik haklar ve bu zemindeki mücadelesini ayrı, ideolojik-siyasi çizgisi ve stratejik yönelimini ayrı ele alıp değerlendirir. Birincisini somut duruma bağlı olarak destekler, ikincisiyle birleşmez. Ulusal harekete milliyet orijinli mantalitesinin ilerisinde sınıfsal rol ve misyon yüklemesini doğru bulmaz... Özcesi, en genel yaklaşım olarak, ulusal hareketi bu zeminde değerlendirir.

Partimiz günce siyasi süreç karşısındaki görev ve politikası bağlamında ittifak ve mücadele birlikleri siyasetini yukarıda sınıf hareketleri ve ulusal hareket kapsamında özetlediğimiz demokratik ve devrimci ittifaklar zemininde ele alır. Bu politikasını gerici hâkim sınıflara ve onların uyguladığı faşizme karşı mücadele görevlerine uygun olarak biçimlendirir ve anlamlandırır. Ancak bu, Partimizin faşizme karşı mücadele politikası ve pratiğinin bütünü değil, bir bölümünü oluşturur. Partimiz devrimci ittifak ve birlikler politikasını stratejik bir siyaset olarak ele alsada da, kendi gücüne dayanmayı, güvenmeyi esas alır. İttifak ve birlikleri küçümsemez fakat bunu öz gücünün önüne çıkarmaz, görev ve sorumluluklarında kendi rolünü silikleştirmez ya da esas olmaktan çıkarmaz. Faşist saldırı, katliam ve baskı politikaları ile tüm saldırganlığı şahsında hâkim sınıflar iktidarına karşı doğrudan pratik mücadele görevlerini üstlenerek yürütür. Somut durumda gerici savaşlar ve sivil faşist darbe baskılarına karşı tüm olanaklarıyla kararlı bir pratik mücadele ergiler.

Tam da bu zeminde kendi güç ve kuvvetlerini organize ederek hazırlanır, hazır bulunan güçleriyle sürecin görev ve sorumluluklarını omuzlama pratiğine girer. Süreci doğru tarif etmekle birlikte, bu sürecin görevlerini

ve bu görevlerin devrimci açıdan göğüslenmesinin gereklerini yerine getirme şartlarını mütalaa ederek pozisyon alır.

Sürecin ağır ve keskin faşist saldırganlık temelinde cereyan edeceğini öngören Partimiz, devrimci cephenin sürecin ihtiyaçları temelinde örgütlenmesini önemserken, özellikle de kendi örgütlenme ve hazırlıklarını geliştirmeye önem verir. Irkçı-milliyetçi faşizmin pervasız katliam ve baskı saldırılarıyla hüküm süren ağır gericilik şartlarında güçlerinin korunmasını ihmal etmez. Bu süreçte, bir taraftan devrimci mücadele sorumluluklarını pratik savaş sahası ve tüm alanlarda yerine getirirken, örgütsel yapı ve güçlerini koruyarak geçici olan bu süreci en avantajlı biçimde atlatmayı benimser. Partimiz faşist hâkim sınıflara karşı verilen sınıf devrimi mücadelesini kaba bir düello meselesi olarak algılamaz, düşmanın taktik güçlülüğünü dikkate alarak uzun süreli bir mücadele perspektifi içinde bilinçli ve planlı hareket etmeyi benimser. Siyasi iktidar hedefi uğruna mücadelenin ancak bu bilinçle başarıya taşınabileceğine inanır. Düşmanın taktik üstünlüğünü görmeden onu taktik açıdan küçümseyen sol macceracı siyaset ve eğilimi reddederek, kısa-orta ve uzun vadeli planlamalar temelinde bilinçli bir siyasi yönelimi benimser, görev ve sorumluluklarını bu zeminde tanımlar. Kısacası, düşmanın güçlü saldırılar geliştirdiği koşullarda, mücadeleyi tatil etmeden ama düşmanın saldırılarından korunmak için de gerekli önlemleri almaktan sakınmayan ve bu süreci, pratik görevlerin olanaklar ölçüsünde omuzlanmasının yanı sıra, daha etkili mücadele koşulları ve fırsatlarını yaratma amacıyla bir dizi hazırlıkla ve güçlerini koruyarak göğüslemeyi ve atlatmayı benimser, bu yönelimi benimser. Zira güçlerini koruyamayan ve gerekli hazırlıklarını yapıp asgari düzeyde yeterli donanımı sağlayamayanlar asla hedeflerine ulaşamaz, iddialarında ciddi olamazlar. Bizler, beğeni ve puan toplamak ya da alkışlanmak için değil, devrim hedefine ulaşmak için örgütlenmekte, mücadele etmekteyiz. Bu hedeflerimiz için bilinçli ve planlı davranmak, hedefe giden yolda sabır ve dirayetle yürümek zorunda-

yız. Kolayca zafer elde etmek fikrinde olmayız, değiliz de. Özellikle sağlanan tecrübe ve birikimlerin korunarak süreklileştirilmesi, en önemlisi de istikrarlı, kararlı ve yetkin bir mücadelenin ortaya konulabilmesi için, Parti güçlerimizin korunmasını esas alan ve örgütsel durumumuzu geliştirip asgari ölçüde yeterli güç düzeyinde hazırlamak için gerekli olan çalışmalarını yürütmeliyiz.

Hiç kuşku yok ki, Partimizin içinde bulunduğu durum kötü değil, esasta iyidir. Siyasi sürecin görevlerini üst düzeyde bir örgütsel yetenekle karşılayıp omuzlama derecesinde güçlü örgütsel durumda olmasak da, önemli bir dinamizm ve pratik gelişme süreci içinde olduğumuz inkâr edilemez. Özellikle Partimizin uzun bir zaman dilimine göre bugün çok daha güçlü, avantajlı ve gelişmişlik düzeyinde olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu iddiamız, soyut bir ajitasyon değil, bizzat Partimizin içinde bulunduğu planlamalarla, pratik güçlerinin niceliğiyle, somut kimi mevzi ve kazanımların elde edilmiş olmasıyla, gerçekleştirilen ittifak ve birlikler pratiği ve ilişkilerle, değişik alanlarda yürütülen politik-askeri kamp ve örgütsel planlamalarla objektif gerçeğe dayanmaktadır. Ancak bu durum henüz yeterli değildir, daha güçlü uruma gelmemiz ihtiyaçtır. İşte yukarıda planlı bilinçli hareket tarzı içinde güçlerin korunması ve örgütsel durumun geliştirilmesine dönük hazırlık çalışmalarının yürütülmesine dönük ifadelerimizle kast ettiğimiz şey tam da bu durum içindir. Elbette ki, sivil darbeci faşist saldırganlığa karşı mücadele ötelenemez biçimde şart ve esastır. Fakat bu, örgütsel durumumuzdan bağımsız olarak yürütülemez, düşünülemez. Dolayısıyla bu gün izlememiz gereken hat veya yönelim, siyasi mücadele görevlerinin yürütülmesine koşul olarak, güçlerimizin korunmasının ihmal edilmemesi ve örgütsel yapıyı planlı eğitim, görev ve çalışmalarla kurumsal yapısının geliştirilerek güçlü bir alt yapı veya zemine oturtulması biçiminde ele alınmalıdır.

Bu yönelim, özellikle siyasi sürecin keskin çatışmalar temelinde seyreden geçici realitesinden etkilenecek, ortaya çıkan sol siyaset eğilimlerinin gündemde olduğu bugün-

kü koşullarda çok daha gerekli bir ihtiyaç olup, isabetle benimsenmesi gerektirir. Örgütsel çalışmaların somut görevler, somut hedefler ve somut planlamalar temelinde ele alınarak sıkı bir çalışma performansıyla hataya geçirilmesi şarttır. Ne var ki bütün bu çalışma ve yönelim mecrası güncel siyasi gelişmeler bağlamında faşizme karşı mücadele ile gerici savaflara karşı mücadele görevlerinin ihmal edilmesi ya da yadsınarak arkalanması anlamına gelmediği önemle kavranmak durumundadır.

Sosyalist Halk Savaşı'nın temsil ettiği ideolojik-siyasi-toplumsal hedeflerle geliştirilmesinin görevleri devrimci çalışma ve sorumluluklarımızın en üst niteliği ve düzeyidir. Hiçbir gerekçe bu gerçeği sulandırmaya yetmez, silikleştirilmesine bahane edilemez. Mesele, Parti'nin ve tartışma konusu tüm görevlerinin devrim ciddiyeti ve sorumluluğu içinde bilinçli sınıf tavrı ve siyasetiyle

başarı yolunda geliştirilmesinden ibarettir. Tarif ettiğimiz somut görev ve yönelim biçimi, tamamen bu hedef ve amaçlara bağlı olarak ve bu amaçlar hizmetinde tasavvur edilmiş, edilmektedir. Tüm çalışma ve yönelim dâhilinde icra edilmesi belirtilen görevler Sosyalist Halk Savaşı'nın geliştirilmesi doğrultusunda, ona tabi ve onun içindedir. Sosyalist Halk Savaşı'nın hakkıyla örgütlenip yürütülmesi partinin sağlam teşekkülü ve güçlü örgütsel yapıya kavuşturulmasıyla mümkündür.

“Güçlü bir savaşım için güçlü bir Parti” şiarıyla kitlelere nüfuz eden planlı, uzun erimli, sıkı çalışma temposuyla görevlere sarılmak elzemdir. Bunun için her türden geri ve pas tutmuş yanlarımızdan kurtulma perspektifiyle silkinip, komiteleşerek kurumsallaşmış kolektif irade ve örgütlülük bilincini merkezi planlar temelinde biçimlenen çalışmalarımızda pratiğe dökmeliyiz.

Burjuva Demokratik ve Proleter Devrimler Çağı İkileminde Ulusal Hareket ve Devrim Sorunu!

Türkiye-Kuzey Kürdistan, tek uluslu olmayıp Türk ve Kürt ulusları olmak üzere çok uluslu, yanı sıra 10'u aşkın azınlığın yaşadığı bir devlet sınırlarını veya bunların bir devlet sınırları içinde yaşadığını ifade eden veyahut çok uluslu ve etnik zenginliğin oluşturduğu siyasi coğrafyanın milliyetçi ve şoven yaklaşıma sosyalist bakışla mesafe koymanın hassasiyetiyle belirlenmiş en doğru tanımlanış biçimidir. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyası, egemen Türk ulusu zemininde Türk hakim sınıflarının tek ve merkezi devlet yapılanmasına sahip olmuş, yani Türk hakim sınıflarının merkezi devleti altında yönetilmiş ve tüm ulus ve azınlıklar siyasi olarak bu merkezi devlet tarafından yönetilmiş, ezilmiş, sömürülmüştür...

Tanımlanan bu devlet sınırlarında Türk ulusu egemen ulus, Kürt ulusu tabi-ezilen ulus durumundadır. Kürt ulusu, Türk hakim sınıflarının milli baskı, milli zulüm ve soykırımcı tahakkümü altında olmakla birlikte, imhakar ve asimilasyon politikalarına en ağır biçimde maruz kalmıştır. Bu realite Kürt ulusunun tarihi boyunca onlarca isyanına, direniş ve mücadelesine yol açmış, aynı realite son 30 küsur yılda demokratik nitelikteki Kürt Ulusal Hareketi'nin kesintisiz mücadelesine tanıklıkla karakterize olmuştur.

Kürt ulusu ve Kürt Ulusal Hareketi ile Türk hakim sınıfları arasındaki bu mücadele, muhtelif kere ve tarihlerde ateşkesler sürecine tanık olmuş, son 15 küsurlu yılda ise çatışmasızlıktan "çözüm-barış" ve müzakereler evresine ulaşan bir uzlaşma süreci yaşamıştır. Son bir yıl gibi bir zamanın da ise, Türk hakim sınıflarının bu süreci bitirmesiyle yaşanan keskin bir çatışma, savaş ve büyük bir direniş hüküm sürmektedir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin bu serüveninde, Öcalan'ın uluslararası bir komployla yakalanıp Türk hakim sınıfları devletine teslim edilerek hapsedilmesi süreci, Kürt Ulusal Hareketi'nde kelimenin tam anlamıyla ve bütünlüklü pratik bir dönüm noktası olmuştur. Kürt Ulusal Hareketi'nin hedef ve taleplerindeki çıtanın geri noktalara çekilmesi, stratejik yönelim, talep ve hedeflerini köklü bir dönüşümle yeniden biçimlendirmesi veya yeniden tarif etmesi, merkezi program ve kararları bağlamında silahlı mücadelenin-savaşın ötelenerek düzen içi yasal "siyaset" alanının esas alınarak Türk hakim sınıflarıyla "barış-çözüm" sürecine köklü olarak yaklaşılıp bunda adım atması, büyük bir yanılgıyla Türk hakim sınıfları iktidarından ciddi beklentilere girmesi, silahlı niteliğinin tasfiye edilmesine siyaseten ve stratejik olarak yatkınlık sergilemesi, "barış grupları" adı verilen güçlerin sınırdan girerek Türk hakim sınıfları devletine teslim olması, devletle anlaşma sürecinin belli bir aşamasında (mevcut durumda bu süreç tamamen ters yüz olmuş olsa da) gerilla güçlerinin kendi topraklarını terk ederek "sınır dışına" çekilme eğiliminin pratikleşmesi gibi gelişmeler bu dönemi anlamlandıran belli başlı gelişmeler olmuştur. Bu süreci tasfiyeciliğe ve tasfiyesine pratik adımlar attığı belirgin bir reformist süreç olarak tarif etmek tamamen mümkün ve isabetlidir.

Daha önce başvurulmuş ateşkes süreçlerinden farklı olarak, bu yeni dönemde Kürt Ulusal Hareketi'nin tüm mücadelesi, bahsi geçen bu yönelime uygun, buna dönük ve bu zeminde olmuştur. "Çözüm-barış süreci"nin başarısı büyük ödünler pahasına bu dönemin temel çabası, siyaset ve stratejisi olmuştur. Bu süreç belirgin ve çıplak biçim-

de reformist kulvara girmenin de sürecidir... Bu sürecin belli provokasyonlar, belli gerici direnç odaklarının sabotesi ile Kürt Ulusal Hareketi'nin daha tavizkar olup dayatılan teslimiyeti kabul etmesi durumunda "başarıyla" sonuçlanması mümkündür. Yani, belli şartlar haricinde veya belirli talepleri karşılanması durumunda Kürt Ulusal Hareketi stratejik yönelim olarak silahlı güçlerini tasfiye ederek uzlaşma sürecini derinleştirerek belli bir "çözüme" oturacaktı, buna razıydı. Şimdi de aynı şart ve talepleri kabul edildiğinde buna razıdır. Dolayısıyla reel politikte

mesisi, dahası tasfiyeciyi ya da sorunlu görmemize karşın Kürt ulusunun belli taleplerinin karşılanması, belli bir statü elde etmesi ve eski koşullarından daha ileride koşullar elde etmesi bağlamında sürece bütünlüklü karşı çıkmayarak, eleştirileri ve kaygılarımızı koruyarak olumlu yaklaştık. Bu yaklaşımımız doğrudur ve özellikle de Türk hakim sınıflarından beklentiye girmenin, onlardan bir çözüm beklemenin, anlaşma şartlarının cılız talepler düzeyine çekilmesinin hata olacağı konusunda haklı olduğumuz gelinen süreç tarafından net biçimde doğrulandı.

Kürt Ulusal Hareketi'nin tüm kırılma noktalarına, hatalarına karşın, siyaset yapmakta yetenekli olduğunu teslim etmek durumundayız, etmekteyiz. Kürt Ulusal Hareketi bu yetenek ve özelliğinden dolayı, girdiği sürecin belli tıkanıklıklarına, sorunlu özelliklerini fark ederek ikinci ihtimali göz önüne alan yaklaşımlarla silahlı güçlerini elde tutma, kendisini sağlama alma konularında doğru bir taktik siyaset izledi. Bugün girilen süreçte askeri-silahlı güçlerini daha da büyüterek büyük bir direniş ve savaş yürütmesi de bunun ürünü ya da göstergesidir. İşin bir yanı buyken, ikinci yanı da Kürt ulusal Hareketi'nin, silahlı-savaş gücünü "barış-çözüm-müzakere" sürecini zorlamak, basınç oluşturmak üzere elde tutup kullandığı gerçeğidir. Bugün topyekun savaş saldırganlığı ile uygulanan soykırımcı katliamlara ve büyük vahşete karşı sergilediği kahramanca direniş ve verdiği savaş destansıyken, bu savaşın uzlaşma sürecinden stratejik yönelim olarak kopuş anlamına geldiği asla söylenemez. Ki, sürece dönülmesi çağrıları, iradesi gizli değildir. KUH siyaset ve taktik olarak başarılıdır, direniş ve savaş pratiğinde kahramancadır, politik açıdan devrimci rol oynamaktadır ama stratejik yönelim ve amaçlar bağlamında zayıf ve kırılmalıdır...

yaşanan direniş ve savaş tutumunun şartlı olarak hüküm süren aslen geçici olan mevcut süreçle alakalı olup, bu koşullarda politik olarak sergilediği devrimci pozisyon ve tavır yanıltıcı olmamalı ya da Kürt Ulusal Hareketi'nin stratejik yönelimi olduğu şeklinde değerlendirilmemelidir.

Yukarıdaki tablo karşısında bizler, tavır-tutumu belli eleştirilere ve süreci tasfiye süreci olarak değerlendirmeye rağmen, Kürt Ulusal Hareketi'nin demokratik yan ve niteliğinin olduğu, dolayısıyla bu özelliğinin desteklen-

Kürt Ulusal Hareketi'nin ideolojik dokusundaki kırılma noktaları kuruluş felsefesinden itibaren mevcut iken, bu ideolojik temel, Öcalan'ın yakalanması süreci sonrası stratejik yönelim ve politikasına damga vurarak hedef, talep ve siyasi çizgisi ile pratik yürüyüşünde somutluk kazandı, yeni bir sürece evirildi. Bu süreç, reformist kulvara oturma olarak önemli bir dönemece ifade etmektedir. Ki, bu süreç üstlerde anlattığımız özet değerlendirmelerle tam olarak irdelenmiş ve tahlil edilmiş sayılamaz. Daha kapsamlı değerlendirmelerde bulunmak bu sürecin

niteliği açısından gereklidir. Fakat yazı konumuz başlı başına Kürt Ulusal Hareketi'ni ve içine girmiş olduğu süreci değerlendirmek olmadığı için, en azından bu yazının muhtevasını aştığı için bahis konusu meselede daha derin tahlil-tespit ve analize girmiyoruz.

Kürt Ulusal Hareketi'nin tüm kırılmalıklarına, hatalarına karşın, siyaset yapmakta yetenekli olduğunu teslim etmek durumundayız, etmekteyiz. Kürt Ulusal Hareketi bu yetenek ve özelliğinden dolayı, girdiği sürecin belli tikanlıklarını, sorunlu özelliklerini fark ederek ikinci ihtimali göz önüne alan yaklaşımlarla silahlı güçlerini elde tutma, kendisini sağlama alma konularında doğru bir taktik siyaset izledi. Bugün girilen süreçte askeri-silahlı güçlerini daha da büyüterek büyük bir direniş ve savaş yürütmesi de bunun ürünü ya da göstergesidir. İşin bir yanı buyken, ikinci yanı da Kürt ulusal Hareketi'nin, silahlı-savaş gücünü "barış-çözüm-müzakere" sürecini zorlamak, basınç oluşturmak üzere elde tutup kullandığı gerçeğidir. Bugün topyekun savaş saldırganlığı ile uygulanan soykırımcı katliamlara ve büyük vahşete karşı sergilediği kahramanca direniş ve verdiği savaş destansıyken, bu savaşın uzlaşma sürecinden stratejik yönelim olarak kopuş anlamına geldiği asla söylenemez. Ki, sürece dönülmesi çağrıları, iradesi gizli değildir. KUH siyaset ve taktik olarak başarılıdır, direniş ve savaş pratiğinde kahramancadır, politik açıdan devrimci rol oynamaktadır ama stratejik yönelim ve amaçlar bağlamında zayıf ve kırılığandır...

KUH'nin bir yıllık zaman dilimidir girdiği veya girmek zorunda kaldığı, zira müzakere masası Erdoğan tarafından devrilerek Kürt ulusuna karşı topyekun savaş saldırganlığı başlatıldı ve KUH tüm istemine karşın karşı savaş yürütmek zorunda bırakıldı, kendisine savaş dayatıldı. KUH'un siyasetteki başarısının da ürünü olarak muhtemel olumsuzluklara hazırlanma noktasındaki sağlam yaklaşımının da sunduğu avantajla kendisine karşı başlatılmış olan bu savaş saldırganlığına büyük bir direnişle karşılık verdi, veriyor. Öz yönetim direniş alanları ve buralarda kullanılan tünel-kanal barikatlar taktiği

son derece yetkin, başarılı ve Türk hakim sınıflarının "güçlü devlet" imaj ve prestijini yerle bir eden son derece büyük bir mücadele dönemi oldu. Verdiği kayıplara, son tahlilde direnişinin fiziki olarak bastırılmasına karşın, siyasi olarak açık başarı kazanıldı. Kürt ulusunun direnişi bastırılrsa da teslim alınmadı...

KUH ile Erdoğan-AKP iktidarı arasındaki uzlaşma sürecinin "dondurularak" keskin bir savaşın başlatılması, belli nedenlerin yanı sıra esas olarak Rojava gerçekliği karşısında yaşanan anlaşmazlık-uyuşmazlık olarak değerlendirilebilir. Batı Kürdistan Rojava Kürt statüsü veya ora Kürtlerinin yöneliminde belirgin bir role sahip olan PKK, Erdoğan-AKP iktidarının Rojava hakkında kendisine dayattığı şartları kabul etmeyerek ödün vermedi. Rojava'daki gelişme, Kürt kabusundan kurtulmayan Türk hakim sınıfları ve elbette Erdoğan-AKP iktidarı için adeta bir kırmızı çizgiydi ve PKK üzerinden buradaki gelişmeyi sabote etme veya kendi lehine, gerici çıkar ve hesaplarına uygun olarak istediği biçime sokma niyetindeydi. Ne ki, Kürt ulusu içinde elde edilen avantaj ve gelişme aynı düzeyde vazgeçilmezdi. Uluslararası konjonktür de Kürtlerin ve PKK'nin lehine bir durum taşıyordu Rojava'da. PKK tutarlı ve ilerici bir tavırla, Türk hakim sınıfları Erdoğan-AKP iktidarının dayatmalarını kabul etmedi, ödün vermedi. Bu duruş ve politikası doğru ve demokratikti. Kürt ulusunun iradesini hiçeştiren Erdoğan-AKP politikası KUH tarafından kabul görmeyerek boşa düşürüldü ya da karşılık bulmadı. Aynı sorun başkanlık sistemi ve buna geçiş için önemli bir evre olan 7Haziran - 1 Kasım Genel Seçimler sürecindeki politikada da gündeme geldi. Ulusal hareket'in Erdoğan'ın istemlerine ters politika izlemesi müzakere sürecinin dondurularak rafa kaldırılmasında etken olsa da, esas etkenin Batı Kürdistan'daki gelişme ve bu konuda Türk hakim sınıflarının gerici emellerinin boşa çıkarılması ya da KUH'un bu konuda ödün vermeyerek Rojava ve Suriye'ye dönük gerici politikasında Erdoğan-AKP iktidarını açmaza sokmasıdır. Özcesi, topyekun savaş saldırganlığı ve soykırım katliamları olarak devam eden ve

KUH'un özyönetim alanları direnişi olarak kent savaşlarında barikat ve kanal taktiği ile sergilediği onurlu direniş ve karşı savaş süreci bu özet zeminde gündeme geldi denebilir.

Açılmış bir konu olarak değerlendirilmesin de fayda var ki, Rojava'daki pozitif gelişme Kürtler için önemli bir ilerlemeyi ifade etmektedir. Uluslararası güçlerin bölgedeki çatışması ve IŞİD gerici gibi bir gericiliğin yarattığı tehlikenin ortaya çıkardığı ve tabii ki Kürtlerin IŞİD'e karşı savaş başarısının uluslararası düzlemde lehte olmak üzere sunduğu olanaklı-avantajlı koşullar ya da oluşan kaotik siyasi koşulların sunduğu boşluk Batı Kürdistan Kürtlerinin inisiyatif kullanarak bu süreci-şartları değerlendirmesine imkan vermiştir. Uygun fırsat doğmuş ve Kürtler askeri güç ve örgütlülüğünün de avantajıyla bu fırsatı lehleri doğrultusunda ve demokratik nitelikte kullanmış, belli bir statü elde etmeyi esasta başarmışlardır. Ki, bu gelişmenin uluslararası güçlere rağmen veya onlardan tamamen bağımsız bir gelişme ve süreç olmadığının altı çizilmek durumundadır. Kürtlerin elde ettikleri statü bağlamında demokratik iradesinden, etkili bir siyaset gütmekten, doğru bir tavır geliştirmekten bahsetmek isabetlidir. Kürtlerin burada başarılı ve demokratik rol oynadığı tartışmasız olarak teslim edilmelidir. Kürtler adına yaşanan gelişme de, demokratik, ilerici, haklı olup desteklenmesi ve ilerletilmesi gereken önemli bir olumluluktur. Ne ki, Rojava'da gündeme gelen bu demokratik, ilerici olumlu gelişmenin bir devrim olarak değerlendirilmesi abartılı bir yaklaşımdır. Ki, "Rojava Devrimi" neredeyse genel kabul görmüş bir tanımlama veya değerlendirme durumundadır. Fakat buna karşın, Rojava'daki gelişmenin bir devrim olarak adlandırılması esasen hatalıdır. Devrim esas olarak siyasi bir argümandır. Bütünlüklü bir değiştirmenin içeriğinde bulunduğu siyasi iktidar veya devletin yıkılarak devrimci sınıfların devleti veya iktidarına dönüştürülmesi eylemidir devrim. Devrimin sosyal, kültürel özgürlüklerin elde edilmesi, gelişmesi veya geliştirilmesine indirgenmesi doğru olamaz. Hele hele siyasi geleceği

belirsizlikler taşıyan bir süreç hüküm sürerken ve hele hele devrim olarak tanımlanan statünün gerici sınıfların merkezi devletine bağlı bir statü olduğu-olacağı söz konusuysen, burada bir devrimden söz etmek yanılgıdır. Yanılgıdır, hem de reformculuk ile devrimin aynılaştırılması düzeyinde ciddi bir yanılgıdır. İndirgemeci anlayış ve yaklaşımlar ciddi argümanları basitleştirip sıradanlaştırma özelliği taşırlar. Dolayısıyla olumlu bir gelişmeyi devrime çıkarabilir, devrimi reformsal bir gelişmeye indirgeyebilirler... Fakat proleter devrimci siyaset ve yaklaşım kavram ve argümanları karşılığını seçici olarak tespit eder, kavram ve argümanlar silahını zayıflatmadan kullanır. Rojava'daki durumun devrim olarak değerlendirmenin hatalı olduğunu daha iyi anlamak için şu örneği verelim. Örneğin, Erdoğan-AKP iktidarıyla PKK arasında gündemde olan müzakere süreci kesintiye uğramayıp "başarıyla" sonuçlanıyordu. Ve bu anlaşma sonucuna uygun olarak Kuzey Kürdistan'a özerklik statüsü tanınıyordu veya Kürt ulusunun önemli bazı talepleri kabul edilerek belli bir statü tanınmış olsaydı bu gelişmeye devrim mi diyecektik? Yani Türk hakim sınıflarının şu veya bu sebeple anlaşma içinde uyguladığı politikaya veya bu politikanın sonucunda ortaya çıkan Kürtlere statü niteliğindeki duruma devrim demek mümkün müdür? Açık ki, hayır. O halde Rojava'da bir statü elde edilmesine karşın, bu koşullardaki statüye devrim demek ne kadar isabetli olabilir? "Rojava Devrimi" tanımlamasının ajitatif bir söylem olarak dillendirilmesi bir nebze anlaşılabilir, ancak gerçek manada bir devrim olarak değerlendirilmesi kesinlikle hatalıdır. Bu hatanın devamı ise, KUH'un mevcut pratik sürecinden bir devrim beklentisinin hasıl olması ve Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini "Kürdistan devrimi" biçiminde ayırıştırarak bu devrimi ayırıştırma mantığına uygun olarak "Türkiye devriminin" önkoşulu haline getirme yaklaşımına yansımaktadır. Bu görüş ve yaklaşımların KUH'un mevcut direniş-savaş pratiğine hayranlık etkisiyle nüfuz yörüngesine girip sınıf siyaseti perspektifinden sapan bir eğilim olduğu söylenebilir... Rojava hakkında açtığımız parantezi de kapatarak tekrar konumuza dönelim.

KUH'un özyönetim iradesi olarak geliştirdiği süreç siyaseten başarılı, yerinde ve doğru olmakla birlikte, özyönetim ilanlarının tüm yerel yönetimlerini kapsayacak bütünlükle ortaya konulmaması hatalı bir taktik ya da yönelim olarak değerlendirilebilir. Direniş politikasının belli kentlerde uygulanan özyönetim ve direniş biçimine indirgenmesi ve Kuzey Kürdistan'da genel bir ayaklanma biçiminde ele alınmaması eksiklik iken, bu politikanın savaş taktiği anlamında belli bir mantık ya da belli gerçeklerden kaynaklanan gereksinim olarak ortaya çıkması anlaşılırdır. Fakat, parçalı kent direnişleri olarak izlenen taktiğin daha çok tam manasıyla ve topyekun bir karşı savaşa girişmekte tereddüt edip, kontrollü bir savaş-çatışma süreciyle yetinerek müzakere sürecine dönme beklentisinden doğan bir temkinlilik olarak değerlendirilmesi mümkündür. Ne var ki, süreç faşist katliamlar ve vahşi uygulamalarla derinleştikçe, KUH'un direniş veya karşı savaşı daha ciddi niteliğe büründü. Bu yolu izlemektedir.

Bu süreçte KUH'un kent direnişlerinde kanal kazma vb. biçimde uyguladığı barikat taktiği son derece etkili bir savunma, doğru bir yöntem ve yerinde bir direniş biçimiydi. Türk hakim sınıflarını siyasi prestij olarak yerlere yıkan ve tüm böbürlenme ve kıyımına rağmen gerçek bir başarı sağlayamayarak çaresizliğini gözler önüne seren bir süreç olarak bu kanal-barikat direniş muazzam bir tecrübe, kahramanca bir direniş örneğidir. Kanal-tünel-barikat taktiğinin, tüm yardakçı-yaver ve satılık takımının devreye sokularak eleştirilmesi ve bunca teşhir çabası, kanal-barikat direnişinin başarılı olmasının ürünüdür. Ordusu, polisi, sivil faşist çeteleri, tüm militarist güçleri ile birlikte, tank-top, uçak, helikopter ve her türden kitle imha silahının kullanılması ve en aşağılık metotlara başvurulması barbarca ve insanlık dışı her türlü zulmün, katliamın ve kıyımın uygulanmasına karşın, Kürt ulusunun direnişini yenilememiş, teslim alınamamıştır. Direnişin devam etmesi bunun açık delilidir. Direniş açısından değerlendirildiğinde, sürecin başarılı olup kazanmaya aday olduğu söylenebilir. Aynı biçimde KUH açısından sağlam bir

duruş ve olumlu bir süreç olarak okunabilir. Fakat tüm olumluluklarına karşın görece bu durum, ideolojik-teorik ilkelerin devre dışı bırakılarak andaki duruma endeksli düşünüş tarzıyla kafa karışıklığına düşmeye gerekece olamayacağı gibi, sınıfsal perspektiften ulus orijinli perspektife ideolojik olarak iltilhak eden eğilimleri hiç doğrulamaz. Ülke sınıf hareketi içinde KUH'a güdümlü gelişen teorik-pratik yalpalanma ve hatta komünist saflarda KUH'un niteliği hakkında "sosyalist" değerlendirme biçiminde beliren belli eğilimler, etkileşimin açtığı falsolar ve ideolojik ilhak eğilimine açık örnekler durumundadır... Amacı, ilkeyi ve teoriyi, güce ve geçici pratik gerçeğe feda eden yaklaşımlar elbette bugün KUH'un savaş pratiği karşısında sağlam durmayarak yönlerini yitirmekten kurtulamazlar. Ne var ki, bu komünistlerin tavrı ve duruşu olamaz. Küçük-burjuvazinin güç karşısında eğilmesi ve pratik her şey, amaç hiçbir şey kulvarına kayması anlaşılırdır. Fakat komünistler için durum tamamen farklıdır, tamamen amaç ve ilke meselesi olarak kabul edilmezdir. KUH'un demokratik niteliğinden, ilerici ve haklı savaşından, hatta somuttaki tavrıyla devrimci rol oynamasından bir an bile kuşku duyulamaz. KUH'la dostluk, ittifak ve ortak mücadeleler konusunda bir şüphe duyulamaz. KUH'un demokratik ve haklı mücadelesinin ve taleplerinin desteklenmesinde bir tereddüt yaşanmaz. Kürt ulusunun yaşadığı acılar ve maruz kaldığı kıyımlar karşısında kayıtsız kalmak tasavvur edilemeyeceği gibi, Türk hakim sınıfların ırkçı-milliyetçi saldırganlığı karşısında Kürt ulusuyla dayanışmamak bir an bile düşünülemez... Lakin ulusal hareket olma niteliği ve buna bağlı stratejik yönelim, ideolojik-siyasi doku ve amaç ve hedefleri unutulup abartılı olarak anlamlandırılmaz. Ulusal hareketlerin ve somut ulusal hareketin tarihsel gelişim ve yol kıvrımları izlendiğinde durum daha net anlaşılabilir olacak ve kabaran-inen gelişim seyri karşısında daha doğru siyaset benimsenmiş olacaktır. Dillendirilmesinden dahi rahatsızlık duyuyoruz, ancak maalesef ve maalesef KUH'un mevcut durumdaki politikası, onun tüm stratejik yönelimini ifade etmemekte ve uzlaşma eğilimini-çizgisini ortadan kaldırmamaktadır.

Lakin ulusal hareket olma niteliği ve buna bağlı stratejik yönelim, ideolojik-siyasi doku ve amaç ve hedefleri unutulup abartılı olarak anlamlandırılmaz. Ulusal hareketlerin ve somut ulusal hareketin tarihsel gelişim ve yol kıvrımları izlendiğinde durum daha net anlaşılabilir olacak ve kabaran-inen gelişim seyri karşısında daha doğru siyaset benimsenmiş olacaktır. Dillendirilmesinden dahi rahatsızlık duyuyoruz, ancak maalesef ve maalesef KUH'un mevcut durumdaki politikası, onun tüm stratejik yönelimini ifade etmemekte ve uzlaşma eğilimini-çizgisini ortadan kaldırmamaktadır. Yazık ki, bu olumlu pratiğin belli şartlarda terk edilerek, masumca beslenen devrim hayallerini dumura uğratıp Türk hakim sınıflarıyla uzlaşma zemininde silahlı mücadele ve savaşı yadsıması çok uzak olmayan muhtemel gelişmedir. Türk hakim sınıflarının bu sürece çeşitli sebeplerle de olsa yanaşmaması ya da şimdilik geçici olarak yanaşmaması, bu bağlamda PKK'nin zorunlu olarak savaş-çatışma pozisyonunda kalması, PKK'nin ideolojik-siyasi çizgi ve stratejik yönelimini belirlemez, belirleyen durum olarak ele alınamaz. PKK'nin uzak olmayan bir zaman diliminde (ve elbette Türk hakim sınıflarının da yaklaşımıyla) Türk hakim sınıflarıyla uzlaşma zeminine döneceği yönündeki tespit ya da öngörümüzde yanılmış olmayı canı gönülden isterdik fakat tüm teorik-pratik sosyal gerçeklik ve siyasi doku ile sınıfsal zemindeki ışık bu yönelime işaret etmektedir. O halde anlayış ve genel siyasetin saptanmasında bu gerçeklerin göz ardı edilemeyeceği açıktır. Güncel siyaset güncel durum üzerine kurgulanabilir ama teorik tez ve görüşler kesinlikle daha derin gerçekler üzerine tesis edilebilirler...

maktadır. Yazık ki, bu olumlu pratiğin belli şartlarda terk edilerek, masumca beslenen devrim hayallerini dumura uğratıp Türk hakim sınıflarıyla uzlaşma zemininde silahlı mücadele ve savaşı yadsıması çok uzak olmayan muhtemel gelişmedir. Türk hakim sınıflarının bu sürece çeşitli sebeplerle de olsa yanaşmaması ya da şimdilik geçici olarak yanaşmaması, bu bağlamda PKK'nin zorunlu olarak savaş-çatışma pozisyonunda kalması, PKK'nin ideolojik-siyasi çizgi ve stratejik yönelimini belirlemez, belirleyen durum olarak ele alınamaz. PKK'nin uzak olmayan bir zaman diliminde (ve elbette Türk hakim sınıflarının da yaklaşımıyla) Türk hakim sınıflarıyla uzlaşma zeminine döneceği yönündeki tespit ya da öngörümüzde yanılmış olmayı canı gönülden isterdik fakat tüm teorik-pratik sosyal gerçeklik ve siyasi doku ile sınıfsal zemindeki ışık bu yönelime işaret etmektedir. O halde anlayış ve genel siyasetin saptanmasında bu gerçeklerin göz ardı edilemeyeceği açıktır. Güncel siyaset gün-

cel durum üzerine kurgulanabilir ama teorik tez ve görüşler kesinlikle daha derin gerçekler üzerine tesis edilebilirler...

Savaş meselesine girmişken bir nüansa dikkat çekmek yararlı olacaktır. Direniş ve savaşın kahramanca olması, haklı olması ve desteklenmesi gerektiği ayrı bir mesele olmakla birlikte, yürütülen savaşta benimsenen eylem çizgisi de esasta olumluyken ciddi hatalar da barındırmaktadır. Hem de merkezi iradesinin olumlu açıklamalarına karşın, eylem pratiğinde es geçilmeyecek hatalara düşmektedir. Bu hata eylemde sivillerin gözetilmesinde yeterince titiz olunmamasıdır. Azami derecede sivillerin zarar görmemesi kaygısı taşınmalı, hedeflenmeli, bu sağlanıp pratikleştirilmelidir. Aynı hata, Halkların Birleşik Devrim Hareketi olarak üstlenilen eylemde de mevcuttur. Dolayısıyla eleştiri salt KUH'a değil, HBDH'yedir de. Özellikle eylemlerde sivil kayıpların devam etmesi, sistemli hale gelmesi ve bunun eylem çizgisi olarak gelişmesi olasılığı du-

rumunda, bunun kabul edilmeyeceği bilinmelidir. Savaşın doğası istem dışı bazı gelişmelere yol açar, açabilir. Hassasiyetimize ve irademize rağmen bazı olumsuz gelişmeler gündeme gelebilir. Bütün bunlar anlaşılmalıdır. Fakat yeterli titizliğin gösterilmemesi, sivil kayıpları kolayca göze alan ve makul gören, sivil kayıplarını genelleştirip eylemde bu ayrımı gerektiği gibi dikkate almayan ve istenmeyen bu sonuçları genel hale getiren bir yaklaşım elbette anlayışla karşılanamaz. Halka zarar vermeme ilkesi net ve açık olarak benimsenip uygulanmak durumundadır. Ki, tersi pratik her bakımdan eylem sahiplerinin aleyhine olacaktır. Baltayı kendi ayağımıza vurmamalıyız! Halk hedef ve çıkarlarımızdan önde tutmalı, halkın zarar görmemesini ilke edinmeli, halkın çıkarlarını esas almamız! Ters yaklaşım ne adına, hangi gerekçeyle olursa olsun yanlış, zararlı ve amaca, varlık gerekçelerimize, mücadelemize, mücadele sebeplerimize aykırıdır! Eylem çizgisindeki ilgili hataların düşman provokasyonlarına zemin sunduğu da atlanamaz bir gerçektir. Önemli gördüğümüz bu parantezi şimdiki gelişme durumunda yeterli görüyor, yazımıza devam etmek üzere kapatıyoruz.

Sınıf devrimi perspektifi ulusal enfeksiyon kapmıştır

Türk hakim sınıfları devleti veya iktidarı, Kürt ulusuna bu kanlı zulüm ve kıyımı reva görüp uygularken ve Kürt ulusu buna karşı desteklenmesi gereken haklı bir mücadele yürütürken, merkezi olan aynı devlet bu coğrafyada bulunan diğer azınlıklara, farklı inançlara, Türk halkı ve bütün bunlardan oluşan Türkiye-Kuzey Kürdistan ezilen-sömürülen emekçi halk ve en geniş kitlelerine dönük de görece aynı ton da olmasa bile faşist baskılar uygulamakta, katliamlar gerçekleştirmekte, azgınca sömürüp zulüm etmektedir ve bütün bunların öyle ya da böyle mücadelesine, direnişine de tanık olmaktadır. Bu baskı ve zulüm Kürt ulusu şahsında milli baskı-zulüm ile katmerli hal almakta, Kürt ulusunun dinamik direniş ve mücadelesiyle elbette öne çıkmakta, sürecin en dinamik yanını oluşturmaktadır. Bu bağlamda

baskı, sömürü, zulüm biçimlerinin mağdurları geniş, farklılıklar taşıyan ve belli özellikleriyle değişen bir çerçevede bulunmakta ancak Kürt ulusu-Kuzey Kürdistan gerçeği mevcut dinamik haliyle belli biçimde öne çıkmakta, bir ayrım göstermektedir. Kuzey Kürdistan'da milli orijinli çelişkinin keskin bir savaş biçiminde seyrettiği inkar taşımaz reel bir doğrudur. Fakat faşist diktatörlüğün baskısına maruz kalan mağdur kesimlerin hepsinin merkezi tek devlet ve hakim sınıf iktidarlarına karşı ve onunla mücadele zemininde oldukları unutulamaz. Bütün bu kesimlerin kaçınılmaz hedefi ve devirmesi gereken iktidar ya da yıkması gereken devlet Türk hakim sınıflarının baskı aracı olan merkezi devletidir. Bu merkezi devlete ya da bu ortak düşmana karşı ortak mücadele ve ortak devrim isabetli yönelim olarak rasyonel olandır.

Kuzey Kürdistan'da milli çelişkinin keskin ve dinamik olması, buna bağlı olarak siyasi alanda mücadele ve savaşın da dinamik olup elverişli şartlar taşıması açısından "devrimin" oradan patlak vermesi veya zayıf halkanın orası olması görece söylenebilir bir gerçektir. Ki bu da, orada sınıf hareketinin önderlik pozisyonunda olması koşullarında tartışılabilir. Devrimin sübjektif güçlerinin durumu ve devrime önderlik yapacak komünist olmasa bile devrimci örgütün varlığı, kitlelerle birleşme yeterliliği şartları da aranması gerekenlerdendir... "Devrimin" patlak vermesinin nesnel ve siyasi şartlarının orada olgun olması temelindeki bu görece gerçek, sınıf devrimi ve ortak-birleşik devrim perspektifinden ayrılıp, "Kürdistan devrimi", "Türkiye devrimi" tezine geçmeyi doğrulamaz. Kuzey Kürdistan'da patlaması muhtemel görülen veya muhtemel olan devrim ortak-birleşik devrim perspektifiyle tüm Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi olarak ele alınıp, kesintisiz, ayrımsız ve ayrıştırıcı olmaksızın merkezi devlet ve iktidarın yıkılmasını hedeflemek durumundadır. Tekmerkezi devlete karşı iki devrimin planlanıp öngörülmesi, bir devrimin objektif olarak feda edilmesi anlamı taşır, taşıyacaktır. Kuzey Kürdistan'da yenilgiye uğratılan, uğratılacak veya uğratılmış olan bizzat mer-

kezi devlettir. Merkezi devlet yenilgiye uğratılmışken Kuzey Kürdistan dışında neden ayakta kalsın? Ki kalmasının şartları zaten ve esasta ortadan kalkmıştır. Böyle ele almayı, Kuzey Kürdistan'da yenip "Türkiye'de" devam etmesini öngörmek devrimin mantığı ve tüm gerçeklik açısından soruludur. Çelişkilerin keskinliği ve genel şartlar bakımından Kuzey Kürdistan'ın daha uygun ve dinamik olması, "Türkiye'nin bu şartlar bakımından daha geri olması bir gerçek de olsa, bu gerçeklik devrimi ikiye ayırmanın, iki ayrı devrim olarak ele almanın haklı gerekçesi olamaz, uygun şartlara sahip olan yerden başlatılan devrimin sürdürülüp merkezi devlet sathında genel bir devrime dönüştürülmesi biçimindeki ortak tek devrim perspektifini yanlışlamaz. Şayet devrim, "Kuzey Kürdistan devrimi" vb. biçiminde ele alınırsa, bu, merkezi devletin genel olarak yıkılmasını ortadan kaldırır, "Türkiye'de" devrimi geciktirir, koşul ve şartlarını zayıflatır...

Kuzey Kürdistan'da sorun devrimci yolla da olsa çözüldüğünde, bu sürecin belli sonuçları şöyle özetlenebilir: 1) Bu devrim "Türkiye" halkına ilham kaynağı olur, olabilir. Dolayısıyla orada devrimin gelişmesine etkide bulunur, bulunabilir. 2) Merkezi devlet siyasi-ekonomik olarak sarsılır, zayıflar, küçülür, güç kaybeder. Dolayısıyla nispeten güçsüz bir düşmanla karşı karşıya kalınır ve bu düşmanın-devletin bir devrimle yenilmesi daha olanaklı, avantajlı hale gelir. 3) Kürt ulusal sorunu ve bu eksendeki çelişkisi ortadan kalktığında "Türkiye'de" devrimin sübjektif şartlarında ya da devrimci dalgada gerileme olur. Devrimci hareket geriler. Çünkü, dinamik olan bir mücadele ve potansiyeli ve dinamiği fiilen "Türkiye'nin devrimci koşullarından kopmuş-eksilmiş olur. KUH'un merkezi devlete karşı devre dışı kalmış olması bu devletin siyasal olarak soluklanmasına, rahatlamasına, yol açmakla birlikte, bura savaşının yüklediği ekonomik külfetten kurtulmuş olur. Bir taraftan siyasi-ekonomik

"Kürdistan devrimi" odaklı devrim tasavvuru, "Türkiye'de devrimi erteleyip tatile çıkararak sınıf merkezli devrimini muammaya sokmuş olup, çeşitli millet ve milliyetlerden proletarya ve halkların ortak sınıf devrimi olan Türkiye-Kuzey Kürdistan ortak-birleşik devrimini kafasından silmiştir. Bu devrim anlayışı zımnen iki şey söylemiş olmaktadır: Bir; Kürdistan devrimini KUH'a ve bu önderliğe teslim ederek sınıf devriminin ve önderliğinin görevsizliğini ilan etmiş olmaktadır. Zira mevcut şartlarda sözü edilen "Kürdistan devrimini" gerçekleştirme ve ona önderlik yapma pozisyonu objektif olarak KUH lehinedir. Sınıf orijinli hareketin buna önderlik yapma olasılığı ve iddiası mevcut şartlarda gerçek dışı, sübjektiftir. İki; Nasıl formüle edilirse edilsin, bu görüş, fiilen sınıf devrimi yerine ulusal devrim perspektifini benimsemiş durumdadır. Yani, "Kürdistan devrimi" olarak ulusal devrimi benimseyerek sınıfsal niteliğini reddedip ulusal niteliğe konaklamış olmaktadır. Bu, sınıf devrimi perspektifinin ulusal enfeksiyona yakalanmış olmasıdır... Bahis konusu "Kürdistan devrimi" bir sınıf devrimi olmayıp ulusal devrim niteliğinde olacağına göre ve bu sürece objektif olarak KUH önderlik yapacağına göre, "Kürdistan devrimini" savunan sınıf hareketi bütün bunları kabul ederek ulusal devrim ve harekete yedeklenmiş, onun yörüngesine girerek yönünü kaybetmiş demektir. Dolayısıyla sınıfsallıktan milliyetçiliğe kaba bir geçişin sağlandığı da söylenebilir. Kimin kime önderlik yapacağı sorunu da ters orantılı olarak çözülmüş olmaktadır. Kısacası proletaryanın önderliği, proleter devrim ve devlet teorileri ve yönelimi bulanık suların akıntısına bırakılmıştır.

istikrarda belli bir rahatlama dönemi yaşayabileceği gibi, tersinden Kuzey Kürdistan talanının ekonomik getirisinin ortadan kalkması bakımından da ekonomik küçülme veya istikrarsızlık yaşayabilir...

Ortaya çıkacak bu sonuç veya şartlar muhtelif biçimlerde yorumlanıp okunsa da, hepsinin doğruladığı gerçek esasta "Türkiye" devriminin lehine uygun şartların ortaya çıkacağı yönündedir esas itibarıyla. Dolayısıyla, merkezi devlet koşullarında ve sınırları içinde ortak devrimi öteleyerek, "Türkiye devrimini" "Kuzey Kürdistan devriminden" kopararak ayrı ele almanın yanlış olduğu açığa çıkar.

Enteresan olan bir husus da şudur. Kürt Ulusal Hareketi ve Halkların Birleşik Devrim Hareketi söyleminde bütünlüklü-birleşik bir devrimden söz ederken, HBDH'nin kimi bileşenleri "Kürdistan devrimi" ve "Türkiye devriminden" bahsetmektedirler. Dahası, Kürt Ulusal Hareketi'nin de programal ve somut stratejide bir devrim yönelimi de yoktur. Merkezi devlete bağlı olarak kendisini yönetme zemininde özerklik talebi, mevcuttaki en ileri talebi, somut yönelim ve hedefidir denilebilir. KUH'un önemli bir bileşeni olduğu Halkların Birleşik Devrim Hareketi, "Türkiye'de demokratik halk devriminden bahsetmekte ama ayrı bir "Kürdistan devriminden" bahsetmemektedir. Eğer devrim bu biçimde iki devrim olarak ele alınacaksa ve özellikle de "Türkiye devrimi Kürdistan devrimine" endeksli görülecekse, o halde HBDH'de "Kürdistan devrimi"nin esas alınması, HBDH'nin önceliğinin bu olduğu söylenmek durumundadır...

"Kürdistan devrimi" odaklı devrim tasavvuru, "Türkiye'de devrimi erteleyip tatile çıkararak sınıf merkezli devrimini muammaya sokmuş olup, çeşitli millet ve milliyetlerden proletarya ve halkların ortak sınıf devrimi olan Türkiye-Kuzey Kürdistan ortak-birleşik devrimini kafasından silmiştir. Bu devrim anlayışı zımnen iki şey söylemiş olmaktadır: Bir; Kürdistan devrimini KUH'a ve bu önderliğe teslim ederek sınıf devriminin ve önderliğinin görevsizliğini ilan etmiş olmaktadır. Zira mevcut şartlarda sözü edilen "Kürdis-

tan devrimini" gerçekleştirme ve ona önderlik yapma pozisyonu objektif olarak KUH lehinedir. Sınıf orijinli hareketin buna önderlik yapma olasılığı ve iddiası mevcut şartlarda gerçek dışı, sübjektiftir. İki; Nasıl formüle edilirse edilsin, bu görüş, fiilen sınıf devrimi yerine ulusal devrim perspektifini benimsemiş durumdadır. Yani, "Kürdistan devrimi" olarak ulusal devrimi benimseyerek sınıfsal niteliğini reddedip ulusal niteliğe konaklamış olmaktadır. Bu, sınıf devrimi perspektifinin ulusal enfeksiyona yakalanmış olmasıdır... Bahis konusu "Kürdistan devrimi" bir sınıf devrimi olmayıp ulusal devrim niteliğinde olacağına göre ve bu sürece objektif olarak KUH önderlik yapacağına göre, "Kürdistan devrimini" savunan sınıf hareketi bütün bunları kabul ederek ulusal devrim ve harekete yedeklenmiş, onun yörüngesine girerek yönünü kaybetmiş demektir. Dolayısıyla sınıfsallıktan milliyetçiliğe kaba bir geçiş sağlandığı da söylenebilir. Kimin kime önderlik yapacağı sorunu da ters orantılı olarak çözülmüş olmaktadır. Kısacası proletaryanın önderliği, proleter devrim ve devlet teorileri ve yönelimi bulanık suların akıntısına bırakılmıştır.

Ulusal devrimin neden sınıf devriminin yerine geçmesinin gerektiği sorunu açıklanmış, anlaşılabilir ve anlaşılır değildir. Komünist hareketin devrim ve devlet perspektifinde tamamen sınıf ve enternasyonalizm vardır ama ulusal devrim yaparak burjuva milli bir devlet kurma hedefi yoktur, böyle bir görevle yükümlendiğine de rastlanmamıştır.

Şayet, yukarıda izah etmeye çalıştığımız gerçeğe karşın, "Kürdistan devriminden" kastın bir ulusal devrim olmayıp demokratik devrim olduğu söylenir, söyleniyor ise, bunun da ulusal hareketi halk hareketi olarak değerlendirme yanılığının taşıyan anlayışın ürünü olarak aynı kapıya çıktığını söyleriz. KUH'un halk hareketi olarak değerlendirilmesindeki yanılığın demokratik devrim beklentisindeki yanılığın olarak nüfuz etmektedir, hepsi bu. KUH'un siyasi biçimlenmesi, taban ve gövde bileşenine bakılarak ona halk hareketi unvanı verilmesi elbette başka bir yanılığdır. Oysa herhangi bir harekete damga vuran esas, ideolojik-siyasi çizgi, program gibi

meselelerle birlikte, o hareketin önderliğidir, önderliğinin niteliğidir, tabanı değil. KUH'un gövdesine bakılarak halk hareketi olarak değerlendirilmektedir. Ne ki, hareketin kitesine bakılarak o hareketin niteliği hakkında bir değerlendirme yapılamaz. Halk hareketi ile sınıf hareketi, amaç ve hedeflerinden, çıkış nedenleri ve önderliğine, ideolojik-siyasi niteliğine kadar tüm muhtevada ayrışan iki farklı kulvardır. Biri sınıf orijinli, diğeri ulus orijinli olduğunu söylemek esasen yeterlidir...

"Türkiye devrimi" ile "Kürdistan devrimi" arasında bu denklemi kuran yaklaşımın bir handikapı da şudur: KUH'un devlet ile uzlaşma-müzakere sürecini yeniden başlatması ve bunu belli taleplerinin kabul edilmesi veya belli bir statünün elde edilmesiyle sonuçlandırması durumunda "Kürdistan'da" bir devrimden söz edilebilir mi? "Kürdistan devrimi"ni akıbeti ne olur bu durumda ve "Türkiye devrimini" "Kürdistan devrimine" endeksleyen görüşün bir karşılığı kalır mı? Açık ki, boşa çıkararak ayakları havada kalır. Ki, varsayım olarak belirttiğimiz bu gerçek esas olarak varsayım değil, belli bir gerçekliği ifade etmektedir. Yani KUH'un bugün ve bu iktidarla olmasa da yarın başka iktidarla müzakere sürecine girmesi tamamen mümkün ve güçlü olasılıktır. Hatta bu iktidarla bile bu sürecin gündeme gelmesi mümkündür. Bu, yukarıda KUH'un girdiği süreç ve kırılmalar hakkındaki özetlediğimiz gerçeklikle de açıktır. Kısacası bu durumda hangi devrimden söz edilecek ve bahsi geçen yaklaşımların devamı ve durumu ne olacaktır... Gerçeklerden kopuk ileri sürülen teori ve tespitlerin karşılıksız kalması kaçınılmazdır...

Oysa devrimci teori, ilkeler, tezler ve devrim savunusu örgütsel-siyasi güce, görece gerçeğe göre oluşmaz, oluşturulamazlar. Komünist ya da sınıfsal hareketin örgütsel-siyasi olarak güç olmaması veya olamaması, onun güç olana entegre olmasını gerektirmez. Bunun gibi, önderlik rolü ve iddiasını devrederek kuyrukçu pozisyonu benimsemesine ve sınıf devrimi rotasını ulusal devrime çevirmesine gerekçe olmaz, olamaz. KUH'un ciddi bir güç olması, şartlı

olarak yetkin bir savaş yürütmesi sınıf hareketinin kendi mantalitesinden soyunarak argümanlarını terk edip KUH ve onun argümanlarını kuşanmasına gerekçe olamaz.

Sınıfsal perspektif ve sınıf devrimi teorisi, toplumsal değişimi sınıf çelişkileri zemininde bu çelişkilerin devrimci sınıflar lehine bir sınıf devrimi ile gerçekleştirmeyi öngörür. Ulusal sorunu bu kapsamda ele alarak çözüme kavuşturur. Ama demokratik bir mesele olan ulusal sorunu sınıf devriminin yerine geçirmez ya da onu sınıf devrimi dışında salt bir ulusal devrim olarak tasavvur etmez, onun çözümünü esasta sınıf devriminin önüne koymaz. Milli Demokratik Devrim tam da bu zeminde karşılık bulur. Milli sorunun işgal gibi şartlarda öne çıkması son derece anlaşılır ve doğrudur, bu devrimin salt milli devrim olarak demokratik devrim niteliğinden bağımsız ele alınması düşünülemez. Milli-ulusal devrim sınıf devrimi olmadığına göre kuracağı iktidar veya iktidara getireceği nitelik de proleter değil, son tahlilde burjuvadır. Elbette bütün bunlar komünist devrimci perspektif açısından böyledir. Mümkündür ki, ulus burjuva devlet ve burjuvazisi altında yaşamayı benimser. Komünistler bunun karşısında engel olmaz, ulusun iradesine, kaderini tayin etmesine saygı göstererek tanırılar. Lakin, kendi perspektifleri olarak bunu benimsemez, uygulamazlar. Sınıf devrimi ve devleti yönelimiyle ulusal sorunu çözerler. Aksi halde ulusal sorunun çözümünde sosyalist çözümden söz etmenin manası kalmaz ve sorunun çözülmesi salt KUH'a terk ve havale edilmiş olurdu. İdeolojik erozyona maruz kalmış kimi kesimler pekala bunu yapıyor olsa da komünist partisinin ulusal sorunun çözümünü karşısında kendisini yetkisiz-görevsiz görmesi düşünülemez.

"Kürdistan devrimi" ve "Türkiye devrimi" noktasında bir ayrışma vararak Türkiye-Kuzey Kürdistan ortak(birleşik) devrimi tezinden dönen anlayışın yeni bir devrim programı, yeni bir devrim stratejisi, yeni bir çelişki/baş çelişki tespiti yapmakla karşı karşıya olduğu inkar götürmez bir doğru ve mantık tutarlılığının devamı olarak vardığı ve kaçınmayacağı noktadır. Bu işin ayrı boyutudur.

Esas olarak vurgulamak istediğimiz nokta ise, adı geçen anlayışın yanlışlığının, KUH'un kendisine dayatılan gerici savaşa karşı haklı zeminde geliştirdiği başarılı karşı savaş sürecinin bu anlayışlar tarafından bir devrim süreci olarak değerlendirilmesi ve kuşkusuz ki bu devrimde yer almanın zorunluluğu fikridir. Süreci, devrim veya devrimin gelişmesi olarak değerlendirmeleri yanlışın esas halkasıdır. Ki, bu yanlış veya sübjektif değerlendirme, "Kürdistan devrimini" ayrıştırarak öncel almaları biçimindeki hatalı fikrin de besleyen kaynağıdır.

Şüphesiz ki, mevcut süreç bir devrim olsaydı bu devrimde yer almak tartışma götürmez bir doğru ve görev olurdu. Dahası, süreç devrim olamadığı halde de direnişte veya direniş sürecinde yer almak sosyalistler açısından aynı derecede tartışma götürmez bir görev ve sorumluluktur, sosyalist devrimci bilinç ve tavır açısından... Fakat yanlış şu ki, yaşanan süreç tüm kahramanlığına, devrimciliğine, dinamizmi ve olumluluğuna karşın, ne yazık ki bir devrim veya devrimin yaşanması olarak değerlendirilmez. Erken bir değerlendirme olmakla birlikte, somut gelişmelerden etkilenen yanlışlıklar değerlendirmez devrim beklentisi ya da değerlendirmesi. Ki, bu sürecin 'Devrim mi, değil mi?' sorusu uzun olmayacak kadar yakın zamanın sosyal pratiği tarafından da açıklığa kavuşturulacaktır muhtemelen. Özyönetim talebi ve iradesiyle geliştirilen bir süreç yaşanırken, salt savaşın keskinliği ve kahramanca direnişten yola çıkarak süreci devrim olarak tanımlamak tez canlı sübjektif değerlendirmedir... Şayet devrim anlayışı kuşa çevirtilip sıradanlaştırılmamış ise, sürece devrim demek, süreçten devrim beklemek siğ görüş olup ham hayaldir.

Tabi ki, tüm gerçeğe karşın ya da teorik çerçeve ve somut durumun doğrulamamasına karşın eğer Kürdistan'da bir devrim gelişirse, bu devrimin karşısında durma, engel olma gibi gerici bir tutum almamız düşünülemez. Fakat olmayan bir devrimin varmış gibi gösterilerek yönelim belirlemek de doğru bulunamaz, kabul edilemez.

***

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve sosyalist hareketinin içinden geçtiğimiz süreçte KUH'tan etkilenip ideolojik sarsıntılar yaşadığını söylemek abartı olmaz. KUH'un halk hareketi olarak değerlendirilmesi yanlışlığı da bu etkilenmenin bir türü ve biçim ile öz, önderlik ile potansiyel bileşen arasındaki tayin ediciliği seçemeyen kafa karışıklığının bir ürünüdür. Bu zeminde ulusal hareket ile sınıf hareketinin niteliği-ayrım çizgileri üzerinde bir tartışma açmak yerinde olacaktır. Sınıf hareketiyle ulusal hareketin ayrım çizgileri aslında tarif edilmeye muhtaç olmayan ölçüde açık ve çıplaktır. Ancak bu teorik doğru ideolojik etkilenmelere bağlı olarak belli bir karmaşaya sürülmüş durumdadır.

Peki ulusal hareket ile sınıf hareketi arasındaki temel fark nedir? Bu temel fark, birinin devrimci ötekinin son tahlilde burjuva olmasıdır.

Ulusal hareket dil, eğitim gibi kültürel sorun, yönetsel, vatan, bayrak gibi siyasi sorun, toprak, pazar sorunu gibi tarihsel koşullarda değişkenlik gösteren çeşitli vesilelerle doğar. Siyasi temele dayandığı gibi, ekonomik öz olarak pazar sorununa dayanır. Ulusal sorunun ekonomik özü pazardır-pazar sorunudur demekle birlikte, onun aynı zamanda bir dil sorunu olduğu, aynı zamanda bir toprak sorunu olduğu, aynı zamanda bir kültür sorunu olduğu Stalin tarafından söylenirken, söylenen tam da budur. Kısacası, ulusun burjuvazisi kendi pazarına sahip çıkarak kendisi sömürmek ister. Buna bağlı olarak da kendi kendisini yönetmek temelinde özerklikten bağımsız devlete sahip olmaya kadar siyasi bir yapılanmayı ihtiyaç olarak tespit eder, talepte bulunur, mücadele eder... Elbette ulusal baskı ezilen ulusun burjuvazisine uygulandığı gibi, tüm ulusa da uygulanır. Dolayısıyla ezilen ulus burjuvazisi gibi ulusal kitleler de ulusal harekette yer alır, katılırlar... Genel olarak ulusal hareketlerde ulus burjuvazisinin bayrak, dil, din, vatan gibi argümanlar kullanarak bu propaganda veya manipülasyon zemininde geniş ulusal kitleleri harekete katmayı başardıkları söylenebilir. Ancak ağır ulusal baskıya maruz kalmışlık ve bu baskının pervasız boyutlara varmış olduğu durumlarda bu manipülasyon

yonaya gerek kalmadan ulusal kitleler ulusal harekete katılırlar. Bu durumda ulusal hareket, ulus burjuvazisinden halk kitlelerine kadar en geniş kesimleri barındıran ve son tahlilde burjuva olan bir harekettir. Burjuva olması, ulus burjuvazisinin önderliğinde olmasından kaynaklanabileceği gibi, ulusal devlet kurmayı geçmeyen siyasi hedef ve amaçlarından da ileri gelir. Ulusal hareketin demokratik muhtevasını desteklemekle yetinip, ulus burjuvazisinin gerici imtiyaz ve çıkarları temelindeki yönelim muhtevasının desteklenmemesi gerçeği de buradan ileri gelir ya da ulusal hareketin bu burjuva yanını kanıtlar...

Yani sınıf karakterini baz alır ve sınıf zemininde anlam kazanır. Sınıf hareketi aynı zamanda halk hareketidir de denilebilir. Zira bileşenleri sınıf devrimi bileşenlerinden veya devrimci sınıflardan oluşur. Sınıf hareketi veya halk hareketi, sınıfsal olarak devrimci olan emekçi sınıf ve halk kitlelerini ihtiva eder. Halk hareketi kapsamında yer alan kesimler, sınıfsal devrimden menfaati olan objektif ya da sübjektif olarak devrimci olan kesimlerdir. Devrim süreçleri ve niteliklerine bağlı olarak devrimde proletaryanın müttefiki olup yanında yer alanlar, dolayısıyla sınıf kökenleri ve çıkarları itibarıyla devrimde yer alanlar devrimci ya da halk kesimleri

Ulusal hareket dil, eğitim gibi kültürel sorun, yönetsel, vatan, bayrak gibi siyasi sorun, toprak, pazar sorunu gibi tarihsel koşullarda değişkenlik gösteren çeşitli vesilelerle doğar. Siyasi temele dayandığı gibi, ekonomik öz olarak pazar sorununa dayanır. Ulusal sorunun ekonomik özü pazardır-pazar sorunudur demekle birlikte, onun aynı zamanda bir dil sorunu olduğu, aynı zamanda bir toprak sorunu olduğu, aynı zamanda bir kültür sorunu olduğu Stalin tarafından söylenirken, söylenen tam da budur. Kısacası, ulusun burjuvazisi kendi pazarına sahip çıkarak kendisi sömürmek ister. Buna bağlı olarak da kendi kendisini yönetmek temelinde özerklikten bağımsız devlete sahip olmaya kadar siyasi bir yapılanmayı ihtiyaç olarak tespit eder, talepte bulunur, mücadele eder... Elbette ulusal baskı ezilen ulusun burjuvazisine uygulandığı gibi, tüm ulusa da uygulanır. Dolayısıyla ezilen ulus burjuvazisi gibi ulusal kitleler de ulusal harekette yer alır, katılırlar... Genel olarak ulusal hareketlerde ulus burjuvazisinin bayrak, dil, din, vatan gibi argümanlar kullanarak bu propaganda veya manipülasyon zemininde geniş ulusal kitleleri harekete katmayı başardıkları söylenebilir. Ancak ağır ulusal baskıya maruz kalmışlık ve bu baskının pervasız boyutlara varmış olduğu durumlarda bu manipülasyona gerek kalmadan ulusal kitleler ulusal harekete katılırlar. Bu durumda ulusal hareket, ulus burjuvazisinden halk kitlelerine kadar en geniş kesimleri barındıran ve son tahlilde burjuva olan bir harekettir. Burjuva olması, ulus burjuvazisinin önderliğinde olmasından kaynaklanabileceği gibi, ulusal devlet kurmayı geçmeyen siyasi hedef ve amaçlarından da ileri gelir. Ulusal hareketin demokratik muhtevasını desteklemekle yetinip, ulus burjuvazisinin gerici imtiyaz ve çıkarları temelindeki yönelim muhtevasının desteklenmemesi gerçeği de buradan ileri gelir ya da ulusal hareketin bu burjuva yanını kanıtlar...

Sınıf hareketi ise, ulusal hareketin tersine ulus ve etnisite temeline oturmaz. Bilakis her ulus ve azınlıktan ezilip sömürülen proletarya ve geniş halk kitlelerini temel alır.

olarak değerlendirilir ve halk hareketinin bileşenleri olurlar. Bu sınıf ve ara katmanlar üretim araçları karşısındaki pozisyonlarına, özel mülkiyet karşısındaki durumlarına ve

gerici sınıf iktidarları tarafından ezilip sömürülmelerine göre belirlenir veya özellik edinirler. Bütün bu durumlarına bağlı olarak her türden burjuva ve gerici sınıf iktidarlarına karşı olup demokratik halk iktidarı veya sosyalist iktidarla birleşirler. Sınıf hareketi-halk hareketi, proletarya ve halkların etnik kimliklerine göre bölünüp ayrıştırılmasına ilkesel olarak karşı çıkar, bütün millet, milliyet ve inançlardan emekçi kitleleri birleştirmeyi amaç edinir. Dolayısıyla bu sınıfların devrimini örgütleyip geliştirir, bu kesimlerin proletarya diktatörlüğü karakterindeki iktidarını kurmayı görev edinip hedefler. Ulusal devrim ve devleti burjuva niteliklerinden dolayı benimsemez, proleter devrim ve devleti benimser...

Proleter devrim ve devlet nitel olarak halk devrimi ve devletinden farklı olsa da, proleter devrim ve devlet burjuva egemen sınıflar karşısında ve sınıf muhtevası dolayısıyla halkın çıkarlarını temsil eder. Bu anlamda da proleter devlet aynı zamanda halkın devletidir de denilebilir. Ama proleter devlet halkın devleti midir diye sorulursa, kuşkusuz ki hayır, o proleter devlettir, esas niteliği budur. Sadece halkın çıkarlarını da temsil ettiği için aynı zamanda halkın devletidir de. Proletarya ve emekçiler devleti tanımlaması bu açıdan anlamlı olup, esasta bunu anlatan bir tanımlamadır. Devletin niteliği proleterdir ya da bu devlet proletarya diktatörlüğüdür fakat bu devlet-diktatörlük aynı zamanda emekçilerin de devletidir. Emekçi sınıfların bu devleti sahiplenmesi veya onunla birleşmesi bir rastlantı değil, bilakis çıkarları bu devlette olduğu için bu devleti destekleyip birleşmektedirler. Proletaryanın bütün emekçi halk kitlelerini ve bunların çıkarlarını temsil eden bir devlet niteliği-biçimi olduğu çıplak bir doğrudur. Tersini anlayış proletarya ile emekçi halk kitlelerini karşı karşıya koyan ve bunların sınıf çıkarlarının proleter devlette temsil edildiğini yadsıyan sakat anlayıştır.

Bu devlet ya da diktatörlük aynı zamanda ezilen tabi ulus veya sömürge ulusların kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız tanıyan, bura uluslarının ulusal kurtuluş mücadelelerini tarihsel olarak ileriye doğru adım olarak değerlendiren, bu hareketlerde

ulus burjuvazinin gerici imtiyazlarına dönük özelliğiyle birleşmeyen ve ama bu hareketlerin demokratik muhtevasını tartışmasız olarak destekleyen, ulusal sorunu sosyalist çözüm projesiyle üstlenip tam demokratik normlarda çözüme kavuşturan ve son tahlilde ulusal kurtuluş mücadelelerini proleter dünya devriminin yedekleri arasında gören bir anlayışın taşıyıcısı ve temsilcisi bir devlet olarak, emperyalist tahakküm ve sömürgecilik karşısında ve ona karşı olmak kaydıyla esasta sömürge ve bağımlı ulusların demokratik talep ve haklar zeminindeki çıkarlarını da temsil eden özelliğiyle, ulusal kurtuluş mücadelelerini de üstlenen ve ulusal devleti de tarihe gömen bir devlet niteliğidir. Burjuva demokratik devrimler döneminin kapanıp proleter devrimler döneminin başlamasının bir anlamı da budur. Proleter devrim ve devlet tüm ulus ve azınlıkların haklarını garanti ettiği gibi, ulusların kaderlerini tayin etme hakkını, yani bağımsız devletlerini kurma hakkını tanıyarak ulusal soruna en ileri çözümü sunan ve getirendir. Bu durumda, tam bağımsızlık hakkını garanti etmeyen ve burjuva bir devlet hedefi taşıyan ulusal hareketlerin geri ve tercih edilemez olduğu açık, proleter devrim ve devletin tek geçerli devrimci yol olduğu sabittir. Sömürge veya bağımlı ulusların gerçek bağımsızlığı sosyalizmle mümkündür...

'17 Ekim Devrimi sınıflar mücadelesi tarihinde ve dolayısıyla toplumlar tarihinde bir milattir. Proletaryanın bu büyük devrimiyle tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte, feodalizm karşı tarihsel olarak devrimci rol oynayarak onu tasfiye eden burjuvazi devrimci barutunu tüketerek gericileşti, feodal sınıflarla kol-kola girdi, birleşti. Bu tarihle birlikte burjuva devrimleri proletaryanın omuzlarına yüklendi. Tarihsel ve toplumsal olarak yeni ve en devrimci sınıf olan proletaryanın bu eylemi, burjuvazinin gericileşmesinin de tarihi oldu. Tarihsel olarak burjuva demokratik devrimler çağı kapanmış, proleter devrimler çağı başlamıştır. Burjuva demokratik devrimler burjuvazinin önderliğinden çıkarak proletaryanın önderliğinde yeni tipte ve biçimde burjuva demokratik devrimler olan özünde proleter olan Yeni Demokratik Dev-

rimler dönemi açılmıştır... Bu çağda proleter devrimleri askıya alarak burjuva devrimlere meyletmek ya da eski tipte burjuva demokratik devrimlere saplanıp Yeni Demokratik Devrimi boşa çıkarmak tarihsel olarak geriye dönmek ve çağı inkara düşmekle eş değerdir. Bu eğilimin tersine, proleter partiler proletaryanın öncülüğü ve devriminden geri adım atmamalı-atamaz, sömürge ve tabi uluslar ise proleter partilerini kurarak bunlar vasıtasıyla ya da proletaryanın önderliğinde bağımsızlık ve demokratik devrim mücadelesine yönelmek durumundadırlar. Ulusal burjuvazinin, ideolojik-siyasi mantalitesine uygun olarak veya burada taşıdıkları zayıflığın sonucu olarak tam bağımsızlıkçı bir çizgide sonuna kadar gidemeyerek son tahlilde emperyalizmle ilişkilene içine girmesi iftira değil tarihsel ve bilimsel bir gerçektir. Daha mücadele yıllarında girilen ilişkiler bunu tanıtlamaktadır. Emperyalist dünya sistemi şartlarında proleter olmayan (ulusal) burjuva önderliklerin ve kurtuluş hareketlerinin tam bağımsızlığa kavuşmasının olanaksızlığı bu hareket ve önderliklerin burjuva sınıf karakterlerinin ürünü olarak herhangi bir emperyalist güçle ilişkilenmelerinin koşulladığı bir gerçekliktir. O halde gerçek bağımsızlık ve kurtuluş için proletarya önderliğinde devrimler zorunlu ve şarttır.

Emperyalist güçlerle ilişkilenemeyen veya emperyalist bir güçten destek alıp ona dayanmayan bir ulusal hareket neredeyse yoktur. Bütün ulusal kurtuluş hareketlerinin başından itibaren ya da belli bir aşamadan sonra emperyalist güçlerle ilişki içine girdiği bir doğrudur. Bu, ulusal hareketlerin burjuva önderliği, çizgisi, ideolojik-siyasi dokusunun sonucudur esasta. Diplomatik ilişkiler zeminde sürdürülen uluslararası ilişkiler de bu ilişkileneşinin başka önemli bir aşaması olarak yaşanır. Dolayısıyla bu hareket ve önderliklerin gerçek ve tam bir bağımsızlık çizgisi izlemedikleri, emperyalist dünya şartlarında bağımsızlıkçı çizgi izleyemedikleri gerçektir ve bu onların sınıf dokusundan, ideolojik-siyasi çizgilerindeki kırılmalardan ileri gelir. Bütün bunlara karşın, somut bir ulusal hareketin değerlendirilmesi içinde bulunduğu koşul ve aşamaya bağlı olarak belli nüanslar gösterebilir.

Örneğin Kuzey Kürdistan Kürt Ulusal Hareketi emperyalist güçlerle ilişkilene konusunda henüz ve esasta olumlu zeminde durmaktadır. Bunda Kürt Ulusal Hareketi'nin doğrudan emperyalizmle karşı karşıya olmayıp dolaylı bir emperyalist tahakküme maruz olma gerçekliği rol oynar, oynamaktadır. Ama aynı zamanda bu gerçeklik Kürt Ulusal Hareketi'nin anti-emperyalist yanının diri olmamasının da bir sebebidir. Elbette Kürt Ulusal Hareketi'nin özellikle kuruluş koşullarına bağlı ve bu koşullardan itibaren sosyalizmden etkilenme süreci ve etkilenme derecesi, sınıf hareketiyle ilişkilene süreci ve nihayet bütün bu zeminde ulusal hareketin önemli bir demokratik dinamiğe sahip olarak diğer ulusal hareketlere oranla daha devrimci-demokratik karakterde biçimlenmesi, Kürt Ulusal Hareketi'nin emperyalizmle ilişkilene konusunda esasta olumlu olan mevcut pozisyonunu belirleyen öğelerdir.

Kürt Ulusal Hareketi görece olumlu olan bu pozisyonuna karşın, emperyalist güçlerle ilişkilene konusunda belli bir süreçten sonra eğilimlerini ortaya koymuş ve hatta çeşitli ton ve biçimlerde ilişkilene içine girmiştir. En azından belli siyaset ve süreçlerde bu ilişkileneekten söz etmek yanlış olmayacaktır. Çok güçlü ve kalıcılaşmış ya da stratejik derecede bir ilişkileneşinin oturmuş olmasından söz edilemese de, belli bir ilişkilene ve daha da önemlisi bu ilişkileneşmeye yatkın olduğu birçok pratik ve siyasette açıkça görülebilir. Bunun da ötesinde, Kürt Ulusal Hareketi'nin doğrudan karşı karşıya olduğu Türk hakim sınıflarıyla ciddi ilişkileneşmeler sürecine girdiği ve bilinen bu süreci "çözüm-barış" süreçlerinden "müzakereler" sürecine kadar ilerlettiği de ortadadır. Ki, bu sürecin öncesinden şimdi dondurulmuş olup keskin savaş biçiminde devam eden durum öncesi son aşamasına kadarki gelişme evresinde nelerin gündeme geldiğini ve bunların hangi yönelimin ürünü olduklarına dair yazımızın üst bölümlerinde belli parametreleriyle vermiştik.

Özetle ifade edersek, dondurularak kesintiye uğramış olsa da, Kürt Ulusal Hareketi'nin Türk hakim sınıflarıyla belli hak ve talepler

zemininde uzlaşma konusunda net olduğu, bunun stratejik bir yönelim ve siyaset olduğu, bu kapsamda silahlı mücadele ve savaşını tasfiye ederek kendisini açık siyaset alanıyla sınırlamaya yatkın ve hazır olduğu, bu uğurda birçok ödünler verdiği ve taleplerini geriye çekerek de bu ödünleri vermeye müsait olduğu, Türk hakim sınıflarından beklentilere girerek ciddi yanlısamlar yaşadığı, mevcut durumda ise "özyönetim" talebi olarak esasen taleplerinde düştüğü geri cici noktadan nispeten ileri çıkarak bir statü talep ettiği ama her halükarda Türk hakim sınıflarıyla uzlaşma-anlaşma yönelimini koruduğu ve bu yönelimin silahlı mücadeleyi genel olarak yadsıyan, dolayısıyla Türk hakim sınıflarının tasfiye süreciyle stratejik yönelimde uyumlu zeminde bulunduğu, anlaşma-uzlaşma şartlarını esasta cılız tuttuğu, ödünler verme esasına uygun bir yönelim izlediği, hak ve taleplerinde pratik sürecinin tecrübelerinin gösterdiği üzere geri noktalara çekilmeye yatkın olduğu söylenebilir. Dolayısıyla, girdiği "çözüm-barış" ve son olarak "müzakere" sürecinde, genel silahlı mücadele karşıtlığı zeminindeki ideolojik-siyasi-teorik anlayış yönelimi, Türk hakim sı-

nıfları merkezi devletine bağlı kalma yaklaşımı, ulusal bağımsızlık hakkını tartışmaya bile açmaması, genel ulusal demokratik hak ve taleplerindeki geriye çekilme tutumu ve nihayetinde ödünler verme esasına dayalı bir uzlaşma eğilimi gütmesiyle hatalı bir süreç içinde olup eleştirilir bir durumda olduğu açıktır. Bu durumdaki KUH'un bağımsız bir Kuzey Kürdistan hedefinden uzak olup bunu gerçekleştirme veya bu hakkı elde etme dinamikleri taşımadığı, somutta da bu hedefinin olmadığı, bilakis Türk hakim sınıfları devletine bağımlı kalmayı benimsediği, dolayısıyla burjuva devlete esasta dokunmayıp onun sistem ve egemenliğinde ona uyumlu bir sistem ve statü içinde kalarak Kürt ulusunu bağımsızlığa taşımayıp ulusal sorunu esasta çözme durumunda olmadığı görülen ve görülebilir bir gerçektir. Ancak, bu ne kadar gerçekse, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını elde etmesi de o kadar gerçektir. Elbette diğer ulusal demokratik haklarını kazanması da aynı derecede ihtiyaçtır.

Mevcut Kürt Ulusal Hareketi veya önderliği bunu sağlayabilir mi? İşaret ettiğimiz gibi,

uzlaşma-anlaşma zemininde mümkün olan veya bu anlaşma zemininde Kürt Ulusal Hareketi'nin dayattığı ya da kabul ettirebildiği ve Türk hakim sınıflarının da bunları kabul edip tanıdığı oranda Kürt ulusunun-KUH'un belli haklar elde etmesi mümkündür. Fakat Kürt Ulusal Hareketi'nin taşıdığı ideolojik-siyasi kırılmalıklarına bağlı olarak uzlaşma-anlaşma zemininde elde edilmesi mümkün olan bu hakların yetersiz ve nispeten zayıf olacağı geçmiş pratikten anlaşılmaktadır. Öte taraftan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını sağlaması açısından Kürt Ulusal Hareketi'nin son derece uzak bir yerde durduğunu söylemek yanlış olmaz. O halde Kürt ulusunun kaderini tayin etme hakkını elde etmesine olduğu gibi, ulusal demokratik haklarını en ileri düzeyde elde etmesi nasıl ve kimler önderliğinde mümkündür veya nasıl mümkündür? Açık ki, proleter bir önderlik ve mücadele hattında bu hakların kazanılması ve sosyalist devrimle kaderini tayin etme hakkını elde etmesi olası ve gereklidir. Sosyalist devrim ve iktidardan başka gerçek bir çözüm ve başarı düşünülemez. Şayet düşünülür ise, o halde sosyalist devrim ve devletin ulusal sorunda yetkili kılmadan devreden çıkarıp sorunu burjuvaziye havale etmek tek yoldur ama bu yol doğru değil, yanlıştır.

Bu gerçekler ışığında, mevcutta "Kürdistan devrimi Türkiye devriminin önceli" veya "şarttır" minvalinde gündeme getirilen, "Türkiye devrimi" ve "Kürdistan devrimi" biçiminde iki ayrı devrim tasavvuruyla yeni bir devrim programı benimseyen ve sınıf devrimi perspektifinden uzaklaşarak KUH önderliğinde (KUH'a rağmen başka bir önderlikten pratik olarak bahsedilemeyeceğine göre, KUH önderliğinde) bir ulusal devrime yönelen yaklaşım ve bu zeminde ifade edilen "Kürdistan" ve "Türkiye" devrimleri tanımlaması eğer Kürt ulusu eksenli ve lehine milliyetçi bir savrulma değilse, bir safsatadan ibarettir. Ki, bu akım, eğilim veya anlayışın başını çeken de esasen MLKP'dir.

***

Ulusal çelişki baş çelişki haline gelebilir mi, nasıl ve ne zaman gelebilir, gelir? Ulusal ha-

reket açısından bunu tartışmak abestir. Ulusal hareketin doğma kaynağı bu çelişkidir. Sorunun ekonomik özü pazar olsa da, bu pazar sorunu ulusal sorun veya çelişkiden bahsedildiği yerde gündeme gelir, başka yerde keyfi olarak gündeme gelmez. Doğrudan emperyalist güdümlü ve kışkırtma olanları saymazsak... Kısacası, ulusal çelişki sömürge koşulları veya milli eksenli farklı tahakküm şartlarında da ulus veya ulusal hareket açısından tabiatıyla baş çelişkidir. Zira ulusal bağımsızlığın olmadığı, tersine ulusal baskı ve değişik statülerde tahakküm altında bulunan her bir ulus için ya da ulusal hareket için esas sorun bu tahakküm ve baskının kaldırılarak bağımsızlığını ilan etmesi veya ulusal haklarını elde etmesi sorudur. Ulus orijinli hareketler için bu son derece anlaşılır ve tabiidir. Fakat komünistler için veya sınıf hareketi için durum aynı değil, tamamen farklıdır. Ulusal sorun ve çelişki, komünist hareket veya sınıf hareketi tarafından da tanınır, tarif edilir ve tespit edilir bir çelişkidir. Nitekim bu çelişkiyi başlıca çelişkiler içinde saymaktayız. Bu kadar net ve açık. Ancak bu çelişkinin komünist hareket için baş çelişki haline gelmesi veya komünist hareketin bu çelişkiyi baş çelişki olarak tespit etmesi belli şartlara bağlıdır. Nedir bu şartlar? Emperyalizmin doğrudan işgali, ilhaki şartlarıdır. Bu şartlarda baş çelişki değişerek, milli çelişki öne geçerek baş çelişki haline gelir. Zira emperyalizmin işgali durumunda, bu işgalin kaldırılması ön ve zorunlu bir şart haline gelir. Sorun milli bir sorun olarak somutlanır ve komünist hareketten bir avuç hain hariç diğer milli bileşenin tümüne kadar tüm ülke-ulus emperyalizme ve onun işgaline karşı mücadele eder. Milli birleşik cephe oluşur... Bu cephede komünistler ile emperyalist işgale karşı savaşıyan diğer yerli-milli burjuvazi arasında belli anlaşma ve ittifaklar gündeme gelir ve bu şartlarda milli mücadele yürütülür. Komünistler bu cephede bağımsızlıklarını korumak kaydıyla yer alır ya da karşılıklı anlaşmalar çerçevesinde emperyalist işgale karşı savaşıyan diğer güçlerle karşılıklı dokunulmazlık zemininde ayrı güçler biçiminde mücadele edilir... Emperyalist işgal döneminde birinci sorun işgale son vermek veya emperyalist güçleri yen-

mek, ülkeden kovmak olur. Yani baş çelişki ülke genelinde emperyalist işgal-emperyalist güç ya da güçlere karşı mücadele olur. Komünistler için de aynı çelişki baş çelişkidir bu süreçte.

Aynı biçimde ilhak veya sömürge durumunda da milli çelişki baş çelişkidir. Zira işgalin siyasi-ekonomik olarak kalıcılaşmış veya oturmuş biçimi ilhak veya sömürge durumudur. İşgal esas olarak ilhak ve sömürgeleştirmeye dönük askeri adımdır. Başarılı olduğunda ilhak ve sömürgeleşme gündeme gelir. Başarılı olamazsa püskürtülmüş ve ilhakın, sömürgeleştirmenin önü alınmış olur...

Kapitalizmin serbest rekabetçi dönemine has sömürgeciliğin kapitalizmin tekelci aşamasında yarı-sömürgeci biçimine bürünmesi tamamen kapitalizmin çıkarlarına ve giderlerini azaltıp ucuz işgücünden yararlanmak ekseninde çıkarlarını maksimum düzeye çekme ihtiyacının ürünü olarak gündeme geldi. O halde günümüzde emperyalizmin eski sömürgeciliği terk edip yarı-sömürge(yi)ciliği tercih ettiği genel bir doğru olarak kabul edilendir. Ne var ki, bu dönemde de emperyalist işgal hareketleri büyük bir saldırganlık ve somut tehdit olarak devam etmektedir. Ulusların tahakküm altına alınıp bağımlı hale getirilmesi, yarı-sömürge duruma getirilmesi ve öyle tutulmaları da aktüeldir. Özcesi ezilen ulus gerçekliği, yarı-sömürge statüleri altında ulusal bağımsızlık sorunu, ulusal baskı ve milli zulüm gündemdedir ve bu durum emperyalist sistemdeki derinleşme ve gerici emperyalist yeni ihtiyaçlara bağlı olarak çok daha ağır şartlar altında devam etmektedir. O halde, burjuva devrimler dönemi kapanmış olmasa da, burjuva devrimlerin bir parçası olan ulusal kurtuluş veya ulusal hareketlerin gündeme gelmesinin maddi temeli ve siyasi şartları vardır. Dolayısıyla bu hareketler aktüeldir. Ekleyelim ki, ulusal mücadele-hareketler proleter veya devrimci sınıf hareketleri olmadığına göre, bunları son tahlilde burjuva hareket veya burjuva devrimlerin bir parçası olarak tanımlamak doğrudur. Ki, önderliklerinden amaç ve hedeflerine kadar tüm mantalitesi de bunların

sınıf hareketi ya da proleter hareket olmayıp ideolojik-siyasi açıdan burjuva özlü hareketler olduğunu doğrular. Ulus kapitalizmin şafağıyla birlikte gündeme gelen bir içeriktir. Ulusun dayandığı temel kriterlere dönük bir ihlal ulusun bütünlüğüne yönelen hareket olarak değerlendirilir ve bu ihlal ya da hareket ulusal hareketin de temel gerekçesini yaratır. Ulus kapitalizmin şafağıyla birlikte şekillenirken, dil, toprak, pazar(iktisadi yaşam) birliği ve ruhi şekillenme süreci ulusu tarif eden temeller olarak belirlendi, ortaya çıktı. Ulusal hareket de bu temelden bağımsız olarak tarif edilemez, anlam kazanamaz. Bu anlamda ulusal hareketin sınıf veya halk hareketinden temelden farklı olduğu, muhtevasının son tahlilde burjuva olduğu açıktır. Halk kavramı ulustan önce var olduğu gibi, ulusun içinde de ayrı bir sınıfsal kategoridir. Aynılaştırılmaları da bilimsel gerçeğe aykırıdır. Ancak şöyle bir kader birliğinden söz edilebilir: Ulusal sorun, kapitalizmin şafağıyla birlikte oluşan uluslaşma gerçeğinin bir ürünü olmakla birlikte, doğrudan kapitalist sistemin yarattığı bir sorundur. Dolayısıyla sorunun gerçek manada çözülmesi veya ortadan kalkması kapitalist emperyalist sistemin tasfiye edilmesiyle mümkündür ki, bu tasfiyenin devrimci yoldan başka bir olanığı da yoktur. Bu durumda sorunun gelip sınıf devrimine dayandığı ötelenemez gerçektir. Aynı biçimde sınıf hareketi de sınıfların gündeme gelme tarihiyle yaşıt olup değişik niteliklerde gündeme gelen bir olgudur. Sınıf temelinde dayanmakla birlikte, günümüzde bu sınıfların tarifi burjuva-proletarya sınıfları ikileminde anlam kazanır. Dolayısıyla sınıf hareketi de kapitalist sınıf ve sistemi ortadan kaldırmakla yükümlü olup gelişimini bu zeminde sağlayabilir. Kapitalist emperyalist sistemi devrimci yoldan, yani devrimci sınıf savaşıyla yıkmaktan başka bir yolu yoktur. Ancak burada ayrıştırılması gereken husus şu ki, devrimci sınıf savaşı ve devrimi ulusal soruna da çözüm getirdiği için, sınıf hareketinin ek olarak ulusal kurtuluş ve ulusal devrim gibi özel bir devrim yönelimine girmesi burjuva doğrultuya girmesi olur.

Her şeye karşın bir realite olarak ulusal mücadele ve hareketler aktüeldir, bu hare-

ketlerin maddi zemin ve siyasi gerekçeleri gerçektir ve geçerlidir. Bu şu anlama gelir; burjuva devrimler döneminin kapanmasına, proleter devrimler döneminin açılmasına ve geçerliliğine karşın, aynı zamanda ulusal sorunun demokratik bir mesele olarak proletarya önderliğinde sınıf devrimleri vasıtasıyla en sağlıklı biçimde çözüleceği gerçeğine rağmen, ulusal hareketler-mücadeleler ortadan kalkmayıp bir ihtiyaç zemininde gündeme gelir, gündemdedirler. Buradaki çelişkinin(biçimsel çelişkinin) sırrı ise şurada: Sınıf devrimleri başarılı bir süreç yaşayıp sosyalist kampın kurulmasına varan bir gelişme seyri kaydetse de, bir; bu dönemin sosyalist veya demokratik devletleri ulusal sorunu çözme başarısı gösterse de bu başarıyı köklü olarak oturtamayıp belli sorunlu yanları barındırarak milli sorunun yeniden dirilmesi veya gündeme gelmesine belli düzeyde uygun bir zemin bıraktılar. İki; sosyalizm olarak yaftalandırılan ama gerçekte ise sosyal emperyalist olan süreçte, yani sosyalizm adına hareket edildiği fakat kapitalist restorasyonun sağlanarak geriye dönüşlerin yaşandığı iktidar koşullarında uygulanan politikalarla milli sorun ciddi biçimlerde tetiklendi veya sorun olarak yaşanmasına uygun politikalar izlenip gerekli zemin hazırlandı. Üç; emperyalist gerici millî sorunu gerici emelleri için sürekli olarak kaşıdı, körükledi ve kullandı, böylece onu diri bir sorun hale gelmesinde rol oynadı. Sosyalist kampın açıktan çöküşü döneminde sosyal emperyalist dönemde bastırılmış olan ve ulusal soruna canlılık veren uygulamalarla ulusal sorunun belki de daha yaygın ve güçlü olarak gündeme gelmesinin şartlarını var etti. Özcesi, bu iki (ve hatta üçüncü) sebepten dolayı ulusal sorun gündemde olmaya devam etti, etmektedir. Ulusal sorun gibi kadim, hassas ve nazik duygular gerçekliği de bu sorunun diri kalmasının başka bir nedeni veya temeli durumundadır. Ancak esas olarak, sınıf devrimlerinin ve dolayısıyla sınıf iktidarlarının uzun bir dönemdir gündemde olmaması gerçeği ve dolayısıyla da fiilen ulusal sorunu çözme durumunda olmaması, öte taraftan emperyalist dünya gericiliği şartlarında derinleşerek devam eden ulusal eşitsizliklerin, baskının, zulmün, işgallerin,

asimilasyon ve jenosidin sürmesi zemininde kaçınılmaz olarak ulusal sorun ve hareketler gündeme gelmektedir. Şayet proleter devrim ve devletler süreci pratik olarak yaşanıp geliyorsa olsaydı kuşkusuz ki ulusal sorun bunlar zemininde çözülür ve klasik ulusal hareketler itibar görmezdi... İşte, burjuva devrimler döneminin kapanıp proleter devrimler döneminin açılmasına, burjuva devrimleri proletaryanın sırtına yüklenmiş olmasına ve bu kapsamda ulusal sorunun da çözümünün sınıf devrimleri tarafından üstlenmesine karşın, ulusal hareketlerin aktüel olup gündemde olması biçimindeki formel çelişkinin nedeni, sınıf devrimleri ve iktidarlarının aktüel olmayıp tabii olarak ulusal sorunu çözmemiş olması realitesidir esasta...

Aynı realite ve gerçeklik, bugün coğrafyamız sınıf hareketinde ulusal sorun ekseninde gündeme gelen ideolojik kırılmanın da nedenidir demek yanlış olmaz. Sınıf hareketi örgütsel-siyasi güç açısından ulusal soruna önderlik yaparak sorunda çözüm gücü olmadığından, güç olan ulusal hareketten ve bu hareketin başarılı direniş ve karşı savaşından etkilenmekte, yetersizliklerini aşamadığı için güç ve gelişmeler karşısında ideolojik kırılma yaşamaktadır. KUH'un halk hareketi olarak değerlendirmesi, hatta sosyalist hareket olarak değerlendirilmesi, sınıf devriminden ödün vererek ulusal devrime yönelmesi, "Kürdistan devrimini" esas alarak "Türkiye devriminin" ön koşulu haline getirilmesi, objektif ya da sübjektif olarak KUH önderliğini bu devrimde tanıması ve devrimi ona havale ederek (bazı hareketler tipğinde) ulusal hareketin kuyrukçuluğuna düşmesi bu ideolojik kırılmanın açık göstergeleri ve ürünleridir. Marksizm'e yaslanarak veya ustalardan alıntılar yapılarak, MLM'in bu doğrularla karşı karşıya konulup mahkum edilmeye çalışılması ise hatada ısrar etmenin belirtisinden başka şey değildir. Zira MLM'nin tarihi ve teorisi bu anlayış ve yaklaşımımıza ters değil, uygundur. İşgal anları ve işgalin ilhaka vararak sömürgeciliğe-sömürgeciğe dönüşmesi koşulları dışında baş çelişkinin milli çelişki olarak tespit edilmesine MLM tarihinde rastlanmaz.

Burjuva devrimler, dolayısıyla ulusal kurtuluş devrimleri döneminin kapanması ve proleter devrimler çağının açılmasına rağmen, ulusal hareketlerin gündemde olması bu devrimler döneminin kapanmadığı anlamına gelmez. Zira kapanan burjuva-ulusal devrimler çağıdır ama gündemde olan burjuva ulusal hareketler gerçektir. Devrim ile hareketin bir ve aynı şeyler olmadığı inkâr edilemez. Ki, bu çağda ulusal hareketlerin ulusal kurtuluş devrimlerini başarması olası olmamakla birlikte, bu dönemin bütün ulusal hareketler pratiği de bunu kanıtlamaktadır. Ki, bu dönemde hiç bir ulusal hareket tam bağımsızlıkçı ve bağımsız bir devlete varan bir devrim gerçekleştirilememiştir. Dahası bu döneme ait bütün ulusal hareketler istisnasız olarak emperyalist güçlerle ilişkiler içine girmiş, ona yaslanmış ve onun öngördüğü veya onayladığı statülere kadar varmışlardır. Tarihsel olarak miadını doldurmuş ulusal kurtuluş devrimleri gerçeğine karşın, ulusal hareketler siyasi olarak miadını doldurmamış olup gündemdedirler. Dolayısıyla yukarıda tartıştığımız biçimsel çelişki durumu esas olarak ya da öz(ün)de bir çelişki değildir.

Klasik sömürgecilik döneminin kapanıp yarı-sömürgecilik döneminin başlamasıyla birlikte ise, milli çelişkinin baş çelişki durumuna gelmesinin koşulları sınırlanarak işgal koşullarına inmiştir esasta. Zira, sömürgeciliğin günümüzdeki geçerli biçimi olan yarı-sömürgecilikte veya özellikle yarı-feodal/yarı-sömürge ülkelerde demokratik devrimin milli bir karakteri de olsa buralarda baş çelişki milli çelişki değildir, işgal gibi şartlar dışında olmamıştır da. Yarı-sömürge kapitalist bir ülkede emperyalist işgal koşulları dışında salt sömürgeciliğin geçerli biçimi olan yarı-sömürgecilik pozisyonundan dolayı milli çelişkinin baş çelişki olarak tespit edilmesine rastlamamıştır, rastlanamaz da. Ters görüş, sübjektif ve ayakları yere basmayandır.

Burjuva devrimler, dolayısıyla ulusal kurtuluş devrimleri döneminin kapanması ve proleter devrimler çağının açılmasına rağmen, ulusal hareketlerin gündemde olması bu devrimler döneminin kapanmadığı anlamına gelmez. Zira kapanan burjuva-ulusal devrimler çağıdır ama gündemde olan burjuva ulusal hareketler gerçektir. Devrim ile hareketin bir ve aynı şeyler olmadığı inkâr edilemez. Ki, bu çağda ulusal hareketlerin ulusal kurtuluş devrimlerini başarması olası olmamakla birlikte, bu dönemin bütün ulu-

sal hareketler pratiği de bunu kanıtlamaktadır. Ki, bu dönemde hiç bir ulusal hareket tam bağımsızlıkçı ve bağımsız bir devlete varan bir devrim gerçekleştirilememiştir. Dahası bu döneme ait bütün ulusal hareketler istisnasız olarak emperyalist güçlerle ilişkiler içine girmiş, ona yaslanmış ve onun öngördüğü veya onayladığı statülere kadar varmışlardır. Tarihsel olarak miadını doldurmuş ulusal kurtuluş devrimleri gerçeğine karşın, ulusal hareketler siyasi olarak miadını doldurmamış olup gündemdedirler. Dolayısıyla yukarıda tartıştığımız biçimsel çelişki durumu esas olarak ya da öz(ün)de bir çelişki değildir.

***

Ulusal hareket ile sınıfsal hareket ilişkisi ve KUH hakkında belli değerlendirmelerde bulunma bağlamında da yürüttüğümüz bu tartışmadaki anlayış ve yaklaşımlarımız KUH'la ilişkilendirmemizi gözden geçirip araya mesafe koymak anlamına mı gelir? Asla! Sadece ters orantılı etkilenme ve muhtemel ideolojik kırılmaların önüne geçerek düzeltme zemininde doğru çizgi ve siyasetin ne olduğu, olması gerektiğine işaret etmektedir. Bunun ötesinde bir amaç veya kast aramak yanlılığı ve yanlıştır. KUH'a bakış açımız, yaklaşımımız ve değerlendirmelerimiz ortadadır,

geçerlidir. Bu anlayış ve yaklaşım, KUH'la dostluk zemininde ortak düşmana karşı ortak hedeflerde birleşmeyi, KUH'un demokratik muhtevasını desteklemeyi, onun ulusal demokratik hak ve taleplerine sahip çıkarak savunmayı ihtiva eder. Ki, KUH'la ortak mücadele kurumları oluşturma düzeyindeki pratiğimiz de bu anlayışımızın somut kanıtıdır. HBDH bunun en sağlam örneğidir. Dolayısıyla ortaya koyduğumuz eleştiri, anlayış ve yaklaşımlarımız, asla KUH'a karşı önyargılı olup mesafeli olma veya ilişkilendirme sürecimizden geri adım atma gibi bir muhasebe tutumu ve yaklaşımı anlamına gelmemektedir. Bilakis, KUH'la demokratik şartlarda olmak kaydıyla demokratik devrimci zeminde ilişkilendirme, eylem-güç birlikleri, ittifak ve ortak mücadele kurumlarında bulunma süreç ve pratiğimizi geliştirerek devam ettirme iradesine sahibiz.

KUH'la bu ittifak ve dostluk zeminimiz, şüphesiz ki KUH'un demokratik niteliğinden, haklı mücadele ve mevcut politik duruş ya da kahramanca direnişinden, milli baskı, asimilasyon, imha-inkar ve soykırıma tabi

tutularak ulusal iradesi yok sayılıp tahakküm altında tutulan Kürt ulusuna karşı yükümlülüklerimizden ve elbette ki, stratejik yaklaşımımız temelinde biçimlenen birlik, eylem birliği ve ittifaklar politikamızın muhtevasından destek bulmaktadır. Bu tabloda niteliksel değişimler olmadan KUH hakkındaki yaklaşım ve anlayışımızın değişmesi düşünülmemelidir, düşünülemez.

Sosyalist perspektif veya proleter devrimci politika açısından KUH'un genel ideolojik-politik niteliği, somut talepleri ve silahlı reformist olarak değerlendirdiğimiz genel siyasi yönelimi kapsamındaki genel muhtevası kuşkusuz ki geri ya da eleştirdiğimiz pozisyondadır. Ne var ki, bu yanına karşın mevcut politik atmosferde KUH'un oynadığı politik rol ve duruş esasta olumludur, desteklenmesi ve geliştirilmesi gereken eğilimdir. Dahası KUH demokratik bir hareket olma özelliğini korumakta, bu yanı önemli bir özellik olarak önemsenmek durumundadır. Kendisine dayatılan teslimiyet, vahşi saldırganlık koşullarına ve soykırım katliamlarına karşın onurlu olduğu kadar kahra-

Sosyalist perspektif veya proleter devrimci politika açısından KUH'un genel ideolojik-politik niteliği, somut talepleri ve silahlı reformist olarak değerlendirdiğimiz genel siyasi yönelimi kapsamındaki genel muhtevası kuşkusuz ki geri ya da eleştirdiğimiz pozisyondadır. Ne var ki, bu yanına karşın mevcut politik atmosferde KUH'un oynadığı politik rol ve duruş esasta olumludur, desteklenmesi ve geliştirilmesi gereken eğilimdir. Dahası KUH demokratik bir hareket olma özelliğini korumakta, bu yanı önemli bir özellik olarak önemsenmek durumundadır. Kendisine dayatılan teslimiyet, vahşi saldırganlık koşullarına ve soykırım katliamlarına karşın onurlu olduğu kadar kahramanca bir direniş ve karşı savaş yürütmektedir. Kürt ulusunun yaşadığı bu kısıym ve KUH'un sergilediği devrimci pratik karşısında nötr kalmak gibi bir tutum sınıf hareketi ya da sosyalist hareket açısından büyük bir talihsizlik ve elbette sosyal şoven yaklaşım olur. Ancak bu ne kadar sosyal şoven yaklaşım ise, KUH'un genel niteliğini unutarak ona abartılı misyonlar yükleyip kendisinden devrim beklemek, devrimin önderliğini ona atfetmek ve sınıf devrimi perspektifinden koparak ulusal devrim potasına sürüklenmek de Kürt milliyetçisi tutum-yaklaşımıdır. İlkeli siyaset ve tavır, Kürt ulusu ve demokratik hareketine karşı görev ve sorumluluklarda kafa açıklığına sahip olarak sosyalist bir çizgi izlemek ve KUH'a olduğundan fazla misyon yüklememeyi ya da onu gerçekliğine uygun değerlendirmeyi gerektirir.

manca bir direniş ve karşı savaş yürütmektir. Kürt ulusunun yaşadığı bu kıyım ve KUH'un sergilediği devrimci pratik karşısında nötr kalmak gibi bir tutum sınıf hareketi ya da sosyalist hareket açısından büyük bir talihsizlik ve elbette sosyal şoven yaklaşım olur. Ancak bu ne kadar sosyal şoven yaklaşım ise, KUH'un genel niteliğini unutarak ona abartılı misyonlar yükleyip kendisinden devrim beklemek, devrimin önderliğini ona atfetmek ve sınıf devrimi perspektifinden koparak ulusal devrim potasına sürüklenmek de Kürt milliyetçisi tutum-yaklaşımıdır. İlkeli siyaset ve tavır, Kürt ulusu ve demokratik hareketine karşı görev ve sorumluluklarda kafa açıklığına sahip olarak sosyalist bir çizgi izlemek ve KUH'a olduğundan fazla misyon yüklememeyi ya da onu gerçekliğine uygun değerlendirmeyi gerektirir. Kısacası, ilkeli sınıf siyaseti, ilerici ve demokratik yanı ile mevcut politik durumunu destekleyip, genel ideolojik-siyasi yönelimindeki kırılma noktalarını ise objektif olarak değerlendirip gerçekliğini doğru tespit etmek ve gerekli eleştiriyi dostluk zemininde yürütmektir... Somut olarak; örneğin KUH'un "özyönetim" politikası, "geniş bölgesel özerklik ve yerinde yönetim" biçimindeki sosyalist politika karşısında yetersiz ve geri bir politikadır. Bu anlamda gerekli olan eleştiriyi yürütmek ya da iki politika arasındaki farkı ortaya koyarak sosyalist politikayı propaganda etmek

doğrudur. Ama aynı zamanda KUH'un "özyönetim" politikası temelinde yürüttüğü mücadele veya bu talebinin kazanılmasına dönük mücadelesi, tamamen yok edilmiş hak ve olmayan statüsü karşısında ileri olup desteklenmesi gerektir ve desteklenmek durumundadır. Bu iki yaklaşım bir biriyle çelişen değil, ilkeli devrimci siyaset ve devrimci sınıf tavrıdır.

Bu kapsamda, ortaya koyduğumuz eleştirel tutumun ilerisine giden ve KUH'la ittifak ve eylem-güç birliklerini eleştiren yaklaşımlar yanlış olup, eleştirel tutum olarak ortaya koyduğumuz objektif tutumla bir ve aynı değildir. Her şeyi eleştirmek ve her şeyi reddetmek analitik yaklaşımdan uzak toptancı yaklaşım olarak nasıl yanlış ise, her şeyi onaylamak ve hiç eleştirmemek de yanlış eğilimdir. Bir teori ve ilkeler boyutu vardır, bir de somut siyaset boyutu vardır. Bu ikisini birbirinden tamamen yalıtılmak, birbirinden koparmak da yanlıştır, birbirinden ayırmak, ayrı ele almamak da yanlıştır. Genel teori ve ilkeler açısından yaklaşım sahibi olmamız gerektiği gibi, somut siyaset açısından da yaklaşım sahibi olmamız kaçınılmazdır. Aksi halde siyasetin zenginliği öldürülerek kısır hale getirilir, ilke ve genel teori dondurulup bir dogmaya dönüştürülür..

Birleşik Devrimci Mücadele veya Eylem Birlikleri Üzerine!

İnsanlık tarihi boyunca gördüğü en şiddetli, en acımasız, en adaletsiz bir dönemini yaşıyor. Bugüne kadar katliamdan, kırmadan, tecavüzden, işgalden dolayı yaşamları alt üst olan insanların sayısı üzerinden bir kıyaslama yapılsa, tarih bugün ortaya çıkardığı sonuç gibi bir sonuç çıkaramayacaktır. Hiç de kader olmayan salgın hastalıklar, "doğal" olmayan afetler, uyuşturucu yaygınlığı, en önemli "sektör"lerden biri haline getirilen kadın bedeninin pazarlanması ve saymakla bitmeyen örnekler yaşadığımız dünyanın gelen aşamadaki durumuna örnek olarak ele alınabilir.

Tüm bunların sorumlusu insan gibi görülse de, birey olarak insanı da aşan bir durum olduğu hep tartışma konusu olmuş ve halen de tartışılmaya devam edilmektedir. Ne var ki insanlık tarihinin o en ilkel dönemine bakıldığında hiç de böylesi şeyleri göremiyoruz. Her şey doğallığı içinde yaşanıyor ve gerçekleşiyor.

Kitleleri saran metafizik-idealist düşünce sistematiği, her şeyi birbirinden koparmakta, birbiriyle olan ilişkisini görmesini engellemekte ve doğru bir sonuca çıkmasını engellemekte. Sırf bununla da sınırlı değil, çıkardığı sonuca uygun bir duruş sergilemesine de olanak tanımamaktadır. Durum bu olunca, kitlelerin dünyanın gidişatına ilişkin söylenecek onlarca gerçek sözü olmasına rağmen, çaresiz kalabilmektedir.

Her birisi sınıflar mücadelesinden bağımsız olmayan, ezen ile ezilen arasındaki mücadele pratiği göstermiştir ki, doğru bir tahlil ve sentez yeteneği geliştirilemediği ve doğru bir yönetime sahip olunamadığı sürece, kitleler gerçeklere varamamakta ve bu

gerçeklere uygun bir duruş sergileyememekte, içinde yer aldığı mücadelede yaşadığı sorunları giderici, ortadan kaldıracı nihai başarılar kazanamamaktalar.

Tarihin en modern sınıflarının ortaya çıkması, bilimlerin gelişmesi yeni ve bilimsel düşünlerin de oluşmasını sağlamış ve bugün sahiplendiğimiz bilimsel yaklaşımların güçlü bir silah olarak ezilenlerin elinde kullanılmasına da zemin sunmuştur. Bugün sınıf mücadelelerine önderlik etmeye çalışan tüm düşünce akımlarının ortak yanı bu bilimsel yaklaşıma kendi cephelerinden sahip çıkmalarıdır. Her bir düşünce akımı kendini farklı biçimde örgütlemiş, yapılandırmış ve dünyanın gidişatına ilişkin fikirler ileri sunmuş, perspektifler çıkarmış ve bu doğrultuda konumlanmıştır. Her biri bir yol çizmiş, gelecek toplum projesi çizmiş, gelecek topluma nasıl ulaşılacağına mücadelesine girmiş ve mücadele yürütmektedirler. Hangi yolun başarı kazanacağı, nihai kurtuluşa götüreceği ise rehber aldığı bilime, bilimi kavrayışına ve somutta nasıl uygulayacağına, uyguladığına bağlıdır.

Dünyayı değiştirmenin, temel alınan her bir coğrafyada yürütülen mücadelenin kazandığı başarının diyalektik bütünlüğü içinde anlam bulacağını savunmak doğru olandır. Her bir coğrafyada yürütülen mücadele proleter dünya devriminin bir bileşeni olarak ortak çıkarılara, ortak hedeflere dayanır. Ve ortak ilkelerden hareket eder. Bu komünizmin temel ilkeleridir. Sınıf mücadelesinin seyri içinde ortaya çıkan bu ilkeler, yaşanan devrim ve sosyalizm deneyimleriyle ilkeler bütünlüğü şekline bürünmüştür. Var olan devleti ele geçirme

Dünyayı değiştirmenin, temel alınan her bir coğrafyada yürütülen mücadelenin kazandığı başarının diyalektik bütünlüğü içinde anlam bulacağını savunmak doğru olmalıdır. Her bir coğrafyada yürütülen mücadele proleter dünya devriminin bir bileşeni olarak ortak çıkarlara, ortak hedeflere dayanır. Ve ortak ilkelerden hareket eder. Bu komünizmin temel ilkeleridir. Sınıf mücadelesinin seyri içinde ortaya çıkan bu ilkeler, yaşanan devrim ve sosyalizm deneyimleriyle ilkeler bütünlüğü şekline bürünmüştür. Var olan devleti ele geçirme değil, yıkmada “zor”un vazgeçilmezliği, komünizmi hedefleyen KP’nin önderliği, iktidarın ele geçirilmesi ve devam ettirilmesinde proleter devletin zorunluluğu ve özne olarak kitlelerin devrimi sürdürmede rollerine sahip çıkmaları bahsi geçen ilkelerdir. Bu ilkeler her bir coğrafyada kendine has biçimler alırken, alt ilkeleri gerekli kılarken, komünizmi hedefleyen her politik hareket devrimin üç temel silahı olan Parti, Ordu ve HBC’nde açık bir fikre sahip olmak zorundadır. Devrimin üç temel silahını gündemine almayan her politik hareket, ne kadar çok komünizmin temel ilkelerini savunsa da başarı kazanması olanaklı değildir. Yazımızın konusu HBC olduğundan devrimin diğer iki silahı olan Parti ve Ordu’ya ilişkin düşüncemizi ortaya koymayacağız.

değil, yıkmada “zor”un vazgeçilmezliği, komünizmi hedefleyen KP’nin önderliği, iktidarın ele geçirilmesi ve devam ettirilmesinde proleter devletin zorunluluğu ve özne olarak kitlelerin devrimi sürdürmede rollerine sahip çıkmaları bahsi geçen ilkelerdir. Bu ilkeler her bir coğrafyada kendine has biçimler alırken, alt ilkeleri gerekli kılarken, komünizmi hedefleyen her politik hareket devrimin üç temel silahı olan Parti, Ordu ve HBC’nde açık bir fikre sahip olmak zorundadır. Devrimin üç temel silahını gündemine almayan her politik hareket, ne kadar çok komünizmin temel ilkelerini savunsa da başarı kazanması olanaklı değildir. Yazımızın konusu HBC olduğundan devrimin diğer iki silahı olan Parti ve Ordu’ya ilişkin düşüncemizi ortaya koymayacağız.

**Devrimin olmazsa olmaz silahı:
Halkın birleşik cephesi!**

Devrim ve komünizm mücadelesi hedefiyle yola çıkan her parti, politik yapılanma esas aldığı coğrafyayı tahlil ederken ve buna uygun mücadele yol yöntemlerini tespit ederken, coğrafyanın uluslararasıdaki yerini, ilişkilerini göz ardı edemez. Bu, dünyanın

da, özcesi emperyalist kapitalist sistemin de tahlili anlamına gelir.

Serbest rekabetçi dönemin ulus devlet yapılanmaları ve tek tek bu ulus devletlerin birbiriyle ilişkileri, emperyalist sistemin bir dünya sistemi haline gelmesiyle birlikte farklı bir boyut kazanmıştır. Emperyalist sistem gelinen aşamada dünya üzerindeki ekonomik, siyasi, askeri ve örgütsel denetimini daha da derinleştirip geliştirirken, toplumları ekonomik, sosyal, kültürel, ideolojik olarak da etkisi altına almış, elindeki devasa araçlarla, olanak ve imkânlarla toplumları sistemin devamı boyutuyla yönetip, yönlendirmektedir. Emperyalist sistem, devasa bir dünya sistemi olarak tüm yerel ekonomiler üzerinde belirleyici bir durumdadır. Hiçbir yerel ekonomik duruş, gelişme ve hamle emperyalizmden bağımsız yaşanmamaktadır. Ve tüm gelişme ve hamleler emperyalizmin çıkarlarıyla ele alınmaktadır. Bu durum, emperyalizmin her bir coğrafyadaki toplumsal-sosyal hareketlere karşı da örgütlü bir duruşunu gündeme getirmektedir. Başka türlü düşünmek de emperyalizmi bir dünya sistemi olmaktan çıkaran,

yerel-bağımsız ekonomilerin varlığını kabul eden bir yaklaşımı kabul etmek anlamına gelecektir. Çok uluslu tekellerin günümüze damgasını vurduğu ekonomik örgütlenme biçimi, derinliğine paylaşılmayan hiçbir karış toprağın yeryüzü üzerinde kalmadığını anlatmaktadır. Böylesi bir dünyanın lokal bir parçasında, bölgesinde devrim ve komünizm mücadelesi yürütmek, emperyalizmi, emperyalist tüm örgütlenme ve birlikleri hedef olarak yadsıyarak ele alınamaz. NATO, BM, AB, NAFTA, Şanghay Beşlisi, Uluslararası Ticaret Örgütü, DB, Euro Pol gibi örgütlenmeler, kendi aralarında çıkar çelişkileri olsa da, dünya halklarına karşı oluşturulan emperyalist çıkar merkezli uluslararası örgütlenmeler olarak konumlanmışlardır. Çıkarılması gereken sonuç şudur ki; emperyalist ekonomilere bağlanmış tüm yerel ekonomiler ve bunları temsilen ortaya çıkan tüm siyasal aktörler ve partiler emperyalizmin-emperyalist sistem çarkının birer dişileri olarak rol üstlenmişlerdir. Varlık koşulları da bu sistemin işleyişine ve devamlılığına bağlıdır. Her bir yereldeki çarklarda meydana gelen en küçük bir “arıza”, “kilitlenme”, “sorun”, bu uluslararası örgütlerin ve tek tek emperyalistlerin müdahalesine maruz kaldığı gibi, yerelde de yerel egemen güçlerin devlet eliyle ortak müdahalesiyle karşı karşıya kalmaktadır.

Dünden bugüne bunun örnekleri çoktur. Hükümet ya da iktidarda olmak hükümet ya da iktidar olmayan diğer egemenlerin kayıtsız kalmalarını gündeme getirmemektedir. Aslolan sistemin çarklarında olası bir “arıza”nın kendilerini de etkileyeceğidir. Çıkarlarının zedeleneceğidir. Aralarındaki çıkar çatışmaları, iç siyaseti yönlendirmede farklı yaklaşımların, argümanların kullanılmasını gündeme getirirse de, farkın özü, “müdahale”de doğan fırsatlardan kimin ne kadar faydalanacağıdır. Yoksa ki, egemenler cephesinden bir kayıtsızlık beklemek, sistemi ve sistemle ilişkili egemen sınıf ilişkilerini görmemek, anlamamak ve buna ilişkin duruş sergilememek anlamına gelir. Geçmişin bulaşıcı hastalığı olarak da

adlandırılan sınıf uzlaşmacılığı, bu somutta ise sınıf işbirlikçisi duruşu gündeme getirecektir. Buradan bir devrim ve komünizm yürüyüşü beklemek de hayalden öteye gitmeyecektir.

Sınıf işbirlikçisi konuma düşmeme adına da devrimin dostları diyebileceğimiz ve devrimden çıkarı olan küçük mülk sahiplerini de dışlamamak önemlidir. Rekabet üzerine kurulu olan emperyalist sistem, tekeli rekabet koşullarında kendine rakip olabilecek irili ufaklı tüm sermayeye, sermaye birikimine yaklaşımı dostça değildir. Yayılma ve genişleme eğilimi, iradesi dışında sermayenin hangi biçimi olursa olsun rakibidir ve rekabet onun doğasıdır. Haliyle, küçük sermayenin büyük sermaye karşısında direnme olasılığı ya da rekabet gücü, bahsedilemeyecek kadar azdır veya hiç yoktur. Bu doğrultuda, sınıfsal olarak özel mülkle ilişkisi bağlamında burjuva-kapitalist olan bu kesim, sürekli olarak mülksüzleşme gerçeğiyle karşı karşıya olmasından kaynaklı proletaryaya en yakın olan kesimlerden, sınıflardan biridir ve devrimle ilişkisi de bu bağlamdadır. Mülksüzleşme gerçeği bu kesimi devrim saflarına itmekte ya da doğal olarak onu devrimin bir müttefiki haline getirmektedir. Bu yüzdendir ki devrim ve sosyalizm mücadelesinde ara katman olarak da adlandırabileceğimiz bu kesim kendisini ve çıkarlarını ifade edebilecek politik yapılanmalarla da kendini gösterebilmektedir. Bilimi ele alış da bu minvalde olmakta ve kusurlar barındırmaktadır. Buna rağmen devrim-sosyalizm karşısında devrimci bir konumda yer almasından kaynaklı toptancı bir yaklaşımla(veya sınıf indirgemeciliğinin sol radikal bir boyutu olarak) devrim saflarının karşısına itmek, büyük bir müttefik gücünü de kaybetmek anlamına gelecektir. Mülkiyet karşısındaki konumu ve mülkiyete yaklaşımı, dünya görüşünü de yansıtan küçük burjuvazinin, devrim mücadelesi karşısında sergilediği heyecan, sol radikallik, sekterlik, kaygı, karamsarlık bu sınıfın devrim ve sosyalizm mücadelesindeki müttefikliğini yadsımaz. Aksine proletaryaya sürekli olarak uyanık

olmasını ve halk içindeki çelişkilerin biricik çözüm yöntemi olan ideolojik mücadelede, kararlı, ısrarlı ve sebatkâr olmasını dayatır. Tüm bu özetten sonra şu sonuca varılır: İster dünya genelinde olsun, isterse tek tek siyasal coğrafyalarda olsun egemen sermaye ve sınıfların varlığı karşısında mülksüzleşen ve mülksüzleşmeyle karşı karşıya olan devasa bir güç vardır ve bu güç devrimden, sosyalizmden çıkarı olan sınıfları temsil ederler. Hem üretim karşısındaki yerleri, hem de bölüşümdeki yerleri itibariyle ezilen-sömürülen ve sürekli emeklerine yabancılaştırılan bu sınıflar devrim mücadelesinde örgütlenmeye duyarsız değildirler. Tek farkla ki, içinde yaşadıkları dünya sisteminin ideolojik kuşatması altında düşün dünyaları, alışkanlıkları, fikirleri, devrim karşısındaki duruşları sorunludur ve dağınıktırlar.

Devrim ve sosyalizm mücadelesi bu dağınıklığın giderilmesini, devrimden çıkarı olan bu sınıfların KP'nin potasında birleştirilmesini ve eğitilerek yeniden kalıba dökülmesini şart koşar. Bunun dışında, KP'nin varlığına rağmen devrimden çıkarı olan her bir sınıfın kendini politik olarak

sınıf mücadelesinde temsil etmesi gerçeği karşısında da KP duyarsız değildir, olamaz da. Sosyalizmden çıkarları olması itibariyle sosyalizmin güçleri de diyebileceğimiz bu kesimler sosyalizm hedefli mücadelenin bir bileşeni olarak KP'nin yürüttüğü mücadele alanı içindedir. Ve nasıl ki, kendi içinde bu kesimden her bireye ilişkin bir siyaseti olmak zorunda ise, aynı şekilde kendi dışında kendini politik bir yapılanma olarak ifade eden bu kesimlere karşı da tutarlı ve doğru bir siyaset izlemek zorundadır. Devrim ve sosyalizm karşısındaki duruşları itibariyle ortaklaşmanın, birlikte mücadele yürütmenin siyasetine sahip olmalı ve bunda da ısrarlı olmalıdır. Bilinmelidir ki, devrim safları sürekli olarak proleterleşen ve proletarya sınıfına geçmesi kaçınılmaz olan küçük burjuvaziyi ve orta burjuvazinin devrimci kanadını kazanmak, kazanamadıklarını ise ortak mücadeleye çekmek zorundadır. Bunun nedeni, onlar olmadan ve devrim-sosyalizm mücadelesine katılmadan, bağımsız politik hareket olarak katıldıklarında ise ortak noktalarda birleşmeden devrim mücadelesinin yetersiz ve eksik kalacağıdır. KP'lerinin devrimin üç silahından biri olarak ifade ettikleri HBC politikasının anlamı

da budur. Nasıl ki, KP olmadan devrim olmazsa, aynı şekilde devrimci "zor" ilkesi gereği ordulaşmayan bir parti-halk ordusu olmadan büyük alt üst oluşlar olanaksızdır. Yine KP ve Ordu'ya rağmen HBC'nin de olmaması devrimi imkânsız kılan bir durumdur. Devrimin üç silahı buradan çıkmaktadır ve devrim ve sosyalizm mücadelesi için olmazsa olmaz silahlarıdır.

Parti ve Ordu nasıl ki sonraya ötelenecek bir mesele değilse, aynı şekilde HBC'de sonraya bırakılacak, daha sonra ele alınacak bir mesele değildir. Devrim mücadelesi başladığı anda göz önüne alınması ve başından itibaren siyasetinin yürütülmesi gereken bir özelliğe sahiptir.

Başından itibaren savunulan bu siyasetin, somut koşullarda nasıl bir şekil alacağı, bileşeni, hedefi, verili an itibariyle belli sınırlılıklar taşısa da hedefi net ve açık olmalıdır. Başka bir deyişle; somut politika(lar) özgülünde gündeme gelecek eylem birlikleri ya da ittifak gibi politikalar bugün değilse bile yarının HBC'ni hedefleyen bir perspektifle ele alınamazsa, an'ı kurtarmanın ötesinde bir işlev görmeyecektir ve HBC'ne birikim işlevi görmeyecektir. Devrim mücadelesine faydası da yetersiz olacaktır. Devrim mücadelesinde birleşik devrimci mücadeleye yaklaşımdaki sığılığın da bir göstergesi olacak bu yaklaşımın, kısa vadede kazanımları olsa da, orta ve uzun vadede kaybettirici yanları daha çoktur. Kısa vadeli ortaklaşmalar doğru ele alınmadığında doğru bir perspektife sahip olmadığında, an'ın ihtiyaçları temelinde bir araya gelmeler genel olarak kitlelerde bir heyecana neden olmakta, olumlu tepkileri açığa çıkarmaktadır. An'la sınırlı olmasının ve doğru bir perspektife sahip olunmamasının bir sonucu olarak da an'ın ihtiyacı karşılandıktan sonra yaşanan dağılma-birleşik devrimci mücadeleye son verme genelde devrimci kültür ve prensiplere uymayan gelişmelere tanıklık etmekte, bu da kitleleri demoralize eden bir işlev görevi görmektedir. Mücadele tarihi, oluşturulan ve dağılan bu türden birlikte-

liklerle, ortaklıklarla doludur. Her oluşan eylem birliği ya da cephe genel olarak devrimci kitlelerde bir heyecan yaratmış fakat çeşitli nedenlerle dağılması sonrasında ise bu heyecan kitlelerde ters etki yaratmış, beklentileri karşılamamış ve demoralize eden bir etkiye dönüşmüştür.

Devrim ve sosyalizm güçlerinin karşı devrim güçleriyle yürüttükleri mücadelede devrim ve sosyalizm saflarında bulunan, devrim ve sosyalizmden çıkarı olan tüm kesimlerle ortaklaşmak, kısa ve uzun vadeli hedefler noktasında veyahut da tek tek demokratik-ekonomik-akademik talepler noktasında ortak yürümek, ortak mücadele yürütmek, yürütülen mücadelenin güçlülüğü anlamında tartışma götürmez bir yerdedir. Karşı devrim güçlerinin egemenlik sınırlarını, ekonomik çıkarlarını zorlayan her türden talep ve istem karşısında güçlerini birleştirmeleri kadar doğal ve onlar için zorunlu bir davranış-tutum yadsınmıyorsa, diğer şeyler bir yana, halkların da güçlerini birleştirmeleri kadar doğal ve mantıklı bir tavır ve tutum olamaz. Özellikle de emperyalist-kapitalist sistemin gelinen aşamada sergilediği yoğunlaşma-yaygınlaşma ve derinliğine hakim-egemen olma, tüm dünya ekonomisini ve egemen siyaseti belirleme gerçekliği karşısında, yürütülen her türden sosyal-siyasal-ekonomik, kültürel, ekolojik, cinsel, kimliksel mücadeleler tek tek yerel coğrafyaların ötesi de düşünülerek ele alınmasını gerektirdiği gibi en geniş katılımı, birliktelikleri, cepheleri de hesaba katmak zorundadır. Bu keyfi bir durum değildir. Gelişmelerin doğru okunmasının doğal sonucudur.

"Birlikten güç doğar" veciz sözü alelade ortaya atılmış bir deyim değildir. Halkların belleğinde yer edinen bu söz, binlerce yıllık tarihselliğin halklara öğrettiği bir gerçeğin özetlenmiş halidir. Bu özetin devrim-sosyalizm güçlerinin elinde nasıl bir şekil alacağı, içeriğinin ne ile doldurulacağı, hedefi ve misyonunun ne olacağı ise somut duruma, gelişmelere ve ihtiyaca bağlıdır.

Başından itibaren savunulan bu siyasetin, somut koşullarda nasıl bir şekil alacağı, bileşeni, hedefi, verili an itibariyle belli sınırlılıklar taşısa da hedefi net ve açık olmalıdır. Başka bir deyişle; somut politika(lar) özgülünde gündeme gelecek eylem birlikleri ya da ittifak gibi politikalar bugün değilse bile yarının HBC'ni hedefleyen bir perspektifle ele alınamazsa, an'ı kurtarmanın ötesinde bir işlev görmeyecektir ve HBC'ne birikim işlevi görmeyecektir. Devrim mücadelesine faydası da yetersiz olacaktır. Devrim mücadelesinde birleşik devrimci mücadeleye yaklaşımdaki sığılığın da bir göstergesi olacak bu yaklaşımın, kısa vadede kazanımları olsa da, orta ve uzun vadede kaybettirici yanları daha çoktur. Kısa vadeli ortaklaşmalar doğru ele alınmadığında doğru bir perspektife sahip olmadığında, an'ın ihtiyaçları temelinde bir araya gelmeler genel olarak kitlelerde bir heyecana neden olmakta, olumlu tepkileri açığa çıkarmaktadır. An'la sınırlı olmasının ve doğru bir perspektife sahip olunmamasının bir sonucu olarak da an'ın ihtiyacı karşılandıktan sonra yaşanan dağılma-birleşik devrimci mücadeleye son verme genelde devrimci kültür ve prensiplere uymayan gelişmelere tanıklık etmekte, bu da kitleleri demoralize eden bir işlev görevi görmektedir. Mücadele tarihi, oluşturulan ve dağılan bu türden birlikteliklerle, ortaklıklarla doludur.

“Faydalı olan mı doğrudur, doğru olan mı faydalıdır”, bu unutulmamalıdır. Güçlü olmak için birlik oluşturmak pek doğru sonuçlara varmayabiliyor ve esas olan siyaseti-niteliğini göz ardı eder bir yerde durur. Ama doğru bir birlik hedeflenirse, o birlikten güç doğmaması için ise hiçbir neden yoktur.

Doğru bir birlik, doğru bir ortaklık, doğru bir eylem birliği ya da doğru bir cephe gerekli midir sorusunun ötesinde, “doğru” bir yana, birlik, ortaklık, birleşik devrimci mücadele, cephe gerekli midir, bunlara yaklaşım nasıl olmalıdır sorusunun doğru bir şekilde cevaplandırılması gereklidir. Bu noktada doğru ve içeriği yeterince doldurulamayan belirlemeler, bulunan cevaplar, pek doğal olarak eksik kalacak, içinde yer alınmayan bu örgütlenmelere yaklaşım sekter/liberal olacak, hem de, içinde yer alınarak yapılan birlikteliklerin ve birleşik devrimci mücadelenin de yeteneğini zayıflatacak, hedefini muğlaklaştıracaktır. Neye karşı, kime karşı ve neyi hedeflemeli soruları orta yerde cevap bekleyen belirleyici sorulardır ve bu sorulara cevaplar doğruya en yakın cevabı talep ederler.

Çok uzağa gitmeden ve tarihsel bir kronoloji çizmeden belirtmek gerekir ki, devrim ve sosyalizm mücadelesi seyri içinde bu sorulara sürekli cevaplar aranmış ve bulunan cevaplara uygun da pratik adımlar atılmıştır. İster uluslararası, ister her bir coğrafya özgülünde olsun, isterse her bir lokal alanda ve lokal sorunda olsun yürütülen mücadeleler bu türden ortaklıkları, birleşik devrimci mücadele çeşitlerini sürekli gündeme getirmiş ve devrim-sosyalizm güçlerini bu türden canlı tartışmalar içine çekmiştir. Bir ihtiyaç olarak kendini sürekli gündemde tutmuştur. Devrim ve sosyalizmin bir ihtiyacı olarak ta kendini sürekli gündemde tutacak özelliğe sahiptir.

Devrim, sosyalizm ve komünizm hedefli mücadeleler olduğu sürece de bu türden ihtiyaçlar sürekli gündemde olacağı gibi, bu gündeme yönelik tartışmalarda dün olduğu

gibi, bugün ve yarın da olacak ve sürecektir. Ve tartışma içeriği de; bu ihtiyacın nasıl anlaşıldığına, ona nasıl bakıldığına, nasıl ele alındığına ve ona nasıl bir misyon biçildiğine göre de değişecektir. İhtiyaç olarak dile getirilen birleşik devrimci mücadele çeşitlerine göre dünden bugüne yürütülen tartışmalar ve oluşturulan oluşumlara bakıldığında kimin nerede durduğu, birleşik devrimci mücadeleye nasıl yaklaştığı, nasıl ele aldığı ve birleşik devrimci mücadeleye nasıl bir misyon yüklediği görülebilir.

Lokal demokratik bir sorun karşısında talep edilen iyileştirmeden, ücret artışı talebine, kadın haklarından, bir mahalleyi ilgilendiren konut ya da başka bir soruna, küresel bir talepten, devrim istemine kadar çeşitlendirilebilecek istem ve talepler doğrultusunda ele alınan birleşik devrimci mücadele çeşitlerine yaklaşımda illa da devrim hedefli(ekonomik, çevre, barınma vb.) misyon biçilemez. Bilinmeli ki reformlar uğruna mücadele devrimleri hedeflemese de devrim mücadelelerinin gelişimi açısından bir birikim yaratma özelliğine de sahiptir. Burada mesele reformist politikaların genel yönelimini doğru okumak, reform mücadelelerini devrim mücadelesine hizmet edecek bir perspektife sahip olmaktır. Reform uğruna yürütülen mücadelelerinin devrim mücadelesine sağlayacakları olanak ve imkanları doğru değerlendirmektir.

HES’ler karşısında oluşturulan bir birliklik ya da platformlar, kentsel dönüşüme karşı oluşturulan eylem birlikleri, seçimler vesilesiyle oluşturulan ittifaklar, bir alanda kitle eylemi için oluşturulan birliktelikler, hak gasplarına karşı oluşturulan sendikal ortaklıklar, çeşitli isimler altındaki “ağ”lar, platformlar, koordinasyonlar yanında, askeri eylemsellikler için oluşturulan kısa ve uzun vadeli oluşumlar, Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Devrimci Demokratik Güç Birliği, Birleşik Devrimci Güçler Platformu gibi daha bütünlüklü, silahlı ve illegal mücadeleyi de yadsımayan Birleşik Devrimci Mücadele çeşitlerinden bahsedebiliriz.

Tüm bu olumlu-olumsuz yanlarına rağmen devrimci-sosyalist hareket bunlara duyarsız kalmaz, kalmamalıdır da. Devrim ve sosyalizm mücadelesi bakımından kitlelerin örgütlenmesi, örgütlü bir güç olarak tarih sahnesinde yer alması muazzam derecede önemlidir. Kitleleri örgütleyemeyen, örgütlü bir güç olarak mücadeleye seferber edemeyen bir hareketin devrim yapması beklenmemelidir. Özellikle de devrim kitlelerin eseridir perspektifini savunan hareketlerin bu konudaki yaklaşımları daha derinlikli bir kavrayışı gerektirmektedir. Eğer kitleler bizlere rağmen örgütleniyorsa, bu örgütlenmeye burun bükülemez, görmezden gelinemez. Aksine bu türden örgütlenmelerle bir araya gelen kitlelere nasıl ulaşılabileceği noktasında açık bir fikre sahip olmalıdır. Reformsal talepler doğrultusunda bir araya gelen kitleler ile bu reformsal talepler doğrultusunda kitleleri bir araya getiren reformist hareketler birbirine karıştırılmamalıdır. Bazı durumlarda (genellikle) kitlelerin bir araya geldiği bu örgütlenmelere önderlik yapan reformist hareketlerden kaynaklı kitlelerin sınıf bilincine olan ihtiyaçları görmezden gelinerek cezalandırılmakta ve kitleler reformist hareketlere teslim edilmektedir. Bu yanlıştır. Kabul edilmesi gereken ilk şey, kitlelerin ilk ve esas olarak kendi somut sorunları üzerinden örgütlenmeye daha yatkın ve yakın olduklarıdır. Reformist hareketlerin bu konuda yetkin ve yetenekli olduğu, dahası varlık koşullarının bir sonucu olarak bu konuda devrimci-sosyalist hareketlerden daha “duyarlı” oldukları ortadadır. Sınıf karakterleri, ideolojik yönelimleri ve düzen içi sınırlılıkları onları reformlar uğruna mücadeleye sürükler. İyi niyet-kötü niyet meselesi değil; mülkiyet karşısındaki duruşları, sınıfsal karakterleri gereği reformisttirler. Onlar görevlerini yapmaktadırlar, devrimci-sosyalist hareketlere düşen görev ise, bir araya getirdikleri kitleleri reformist düşüncelerden kurtaracak sınıf bilincini kitlelere taşımak, onları aydınlatmak ve örgütlenmeye yatkın-yakın olan bu kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesinde örgütlenmelerini sağlamaktır.

Bunların bazıları reformları hedeflese de, böyle bir içerik ve özelliğe sahip olsa da ve önderliklerini reformist hareketler yapsa da bunları görmezden gelmek, seyirci kalmak, toplumda yaratacağı hem örgütlenme hem de siyasi-ideolojik yönelim açısından sağlayacağı olumlu-olumsuz etkiye gözleri kapatmak doğru bir yerde durmaz. Kitleleri yakından ilgilendiren her bir sorun noktasında bir araya getirip örgütlenmesine zemim sunması, örgütlenmeye davet, örgütlü mücadeleye seferberlik noktasında olumlu bir yana sahipken, düzen içi sınırlara sıkışması, reformsal iyileştirmelerle kendini sınırlaması, siyaseti-iktidar mücadelesini kitlelerin, kitle mücadelesinin dışında tutması eleştirilecek bir yanını oluşturmaktadır.

Tüm bu olumlu-olumsuz yanlarına rağmen devrimci-sosyalist hareket bunlara duyarsız kalmaz, kalmamalıdır da. Devrim ve sosyalizm mücadelesi bakımından kitlelerin örgütlenmesi, örgütlü bir güç olarak tarih sahnesinde yer alması muazzam derecede önemlidir. Kitleleri örgütleyemeyen, örgütlü bir güç olarak mücadeleye seferber edemeyen bir hareketin devrim yapması beklenmemelidir. Özellikle de devrim kitlelerin eseridir perspektifini savunan hareketlerin bu konudaki yaklaşımları daha derinlikli bir kavrayışı gerektirmektedir. Eğer kitleler bizlere rağmen örgütleniyorsa, bu örgütlenmeye burun bükülemez, görmezden gelinemez. Aksine bu türden örgütlenmelerle bir araya gelen kitlelere nasıl ulaşılabileceği noktasında

açık bir fikre sahip olmalıdır. Reformsal talepler doğrultusunda bir araya gelen kitleler ile bu reformsal talepler doğrultusunda kitleleri bir araya getiren reformist hareketler birbirine karıştırılmamalıdır. Bazı durumlarda (genellikle) kitlelerin bir araya geldiği bu örgütlenmelere önderlik yapan reformist hareketlerden kaynaklı kitlelerin sınıf bilincine olan ihtiyaçları görmezden gelinerek cezalandırılmakta ve kitleler reformist hareketlere teslim edilmektedir. Bu yanlıştır. Kabul edilmesi gereken ilk şey, kitlelerin ilk ve esas olarak kendi somut sorunları üzerinden örgütlenmeye daha yatkın ve yakın olduklarıdır. Reformist hareketlerin bu konuda yetkin ve yetenekli olduğu, dahası varlık koşullarının bir sonucu olarak bu konuda devrimci-sosyalist hareketlerden daha "duyarlı" oldukları ortadadır. Sınıf karakterleri, ideolojik yönelimleri ve düzen içi sınırlılıkları onları reformlar uğruna mücadeleye sürükler. İyi niyet-kötü niyet meselesi değil; mülkiyet karşısındaki duruşları, sınıfsal karakterleri gereği reformisttirler. Onlar görevlerini yapmaktadırlar, devrimci-sosyalist hareketlere düşen görev ise, bir araya getirdikleri kitleleri reformist düşüncelerden kurtaracak sınıf bilincini kitlelere taşımak, onları aydınlatmak ve örgütlenmeye yatkın-yakın olan bu kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesinde örgütlenmelerini sağlamaktır. Bu hem reformizmin eleştirisini, teşhirini sürekli canlı tutmayı gerektirir, hem de kitleleri sürekli eğitmeyi ve aydınlatmayı gerektirir. En önemlisi de onların yanında olmayı zorunlu kılar.

Bugüne kadar yapıldığı gibi, kitlelerle ilişkiye girmeden, onların somut sorunlarını dinlemeden uzaktan yapılan ajitasyon/propaganda veya uzaktan verilen öğütlerle kitleler örgütlenemezler. Bizzat kitlelerin içine girmek, onlara dokunmak olarak da adlandırılan bu durum kitlelerle gerçek teması işaret eder. "Yeşil Yol" projesine tepki olarak bir araya gelen Karadeniz köylüleri içinde, kendilerine engel olan polis-asker ve devlet yetkililerine "Siz kim oluyorsunuz, devlet benim" diyen ananın, bu devletin niteliğini ve neden yıkılması gerektiğini bil-

ince çıkaramazsa ve eğer sınıf bilincine varmazsa var olan devleti kutsadığı ve yönetimini kendi eline aldığı anda aynı türden uygulamaları-politikaları kendisinin de yapmak zorunda kalacağını, özel mülkiyet üzerine kurulu olan ve onu meşrulaştıran sistemin ve devletin devamını sağlayacağını kim ona anlatacak. Elbette ki reformistler anlatmayacak. Anlatacak olan sınıf bilinçli proleterler olarak Maoist komünistlerdir.

Maoist komünistlerin oluşan ve oluşturulacak olan eylem birliklerine, ittifaklara, cephelere, koordinasyonlara, "ağ"lara, ortak çalışma ve Birleşik Devrimci Mücadeleye ilişkin açık ve net bir yaklaşımı vardır. Özü şudur: Devrim kitlelerin eseri doğrudur ve bilimsel önermesinin bir gereği olarak en geniş şekilde kitlelerin Sosyalist Devrim mücadelesi doğrultusunda bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi ve konumlanması sağlanmalıdır. Daha somut olarak ise, sınıflara bölünmüş toplumun dost ve düşman sınıflar ayırımına paralel olarak dost sınıf ve katmanları(sosyalizmin güçleri ve diğer ilerici-devrimci hareketler) ortak hedefler ve çıkarlar doğrultusunda bir araya getirmek, sosyalist devrim mücadelesini güçlendirecek tüm mücadele alanlarını harekete geçirmek, devrim ve sosyalizm güçlerini sosyalist devrim mücadelesinin hizmetine sokmak. Bu vesileyle de düşman sınıfları daha güçlü kuşatmak, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri, kültürel, ekonomik alanlarını daraltmak, daha güçlü darbeler vurarak yıkılmasını hızlandırmak ve kolaylaştırmaktır.

Bu özet belirleme, somut tahlillerin bir sonucu olarak farklı biçimlere bürünür, kapsama alanı değişir, hedefleri farklılaşır. Öncesinden belirlenmiş bir biçimi yoktur. Her bir somutta alacağı içerik ve biçim farklılıklar gösterecektir. Halkın Birleşik Cephesi'nin içeriği ve biçimi her bir somutta farklılaştığı gibi, eylem birlikleri ya da ittifakların da içeriği ve biçimi değişiklik gösterir. İşgal koşullarında, yarı feodalizm koşullarında, gerilla alanında, demokratik alanda, Cezaevlerinde, yurtdışında vb. içeriği ve biçimi

somut duruma göre değişiklik içerir. Lakin, Maoist komünistler açısından değişmeyen tek şey, Sosyalist Devrim'in hizmetinde olup olmadığı, kitleleri devrim mücadelesine seferber edip etmediğidir. Doğru mu/faydalı mı ikileminde "doğru" mu sorusu belirleyici ve öncel olandır. Doğru'lüğün karşılığı ise; Sosyalist Devrim yöneliminin hizmetinde olup olmadığı, Sosyalist Devrim mücadelesine hizmet edip etmediğidir.

Komünizm mücadelesi tek düze bir mücadelenin ötesinde çok geniş ve çeşitlidir. Her bir somut durumda farklılıklar gösterir. Belirlenmiş bir mücadele yöntemi yoktur. Özü değişmez. Özü komünizm hedefli olmasıdır. Sınıf mücadelesi pratiği(devrim ve sosyalizm mücadelesi pratiği) bu hedefe ulaşmada temel ilkeler ortaya çıkarmıştır. Bu ilkeler komünizm mücadelesi için olmazsa olmaz ilkelere dir. İlk gelen, burjuva devlet mekanizmasının "zor" yoluyla parçalanmasıdır. İkincisi, proleterya diktatörlüğünün savunulması ve devrimin proleterya diktatörlüğü altında devam ettirilmesidir. Üçüncüsü, komünizmi hedeflemesi, komünist ideolojinin-komünist partisinin rehberlik etmesidir. Dördüncüsü ise, kitlelerin eseri olan devrim, kitlelerin öne çıkmaları ve devrime sahip çıkarak sürdürmelerinde özne olmalarıdır. Bu ilkeler Paris Komünü, Büyük Ekim Devrimi, Halk Demokrasileri, Çin DHD, BPKD devrim pratiklerinden ortaya çıkmış evrensel ilkelere dir. Bu ilkeler evrensel olmakla birlikte her bir siyasal coğrafyanın somut koşullarında farklı biçimlere, farklı yol yöntemlere ve mücadele biçimlerine, araçlarına bürünürler. Daha öz ifade ile var olan devletin niteliği ve karakteri, emeğin gasp edilmiş biçimi ve bu biçim üzerinde şekillenen sınıfların nitelikleri, emperyalist sistemle ilişkileri bağlamında ortaya çıkan devrimin stratejisi, yolu, mücadele yöntemleri, devrimin temel ve ittifak güçleri her bir siyasal coğrafyada farklılık gösterir. Bu farklılıklar birleşik devrimci mücadelenin ele alınışında değil ama bileşiminde ve yöneliminde farklılıklar gösterir. Bahsedilen farklılıklar doğru bir yöntem ile ele alınmaz ise doğru sonuçlar veremezler. Eylem

birliklerine, ittifaklara HBC gibi yaklaşmak ya da tam tersi ele almak gibi. Veya, bu oluşumlara boyundan büyük misyonlar biçmek ya da daha önemsiz araçlar olarak ele almak gibi.

1 Mayıs, 8 Mart ya da belirli tarihsel günler için gündeme gelen eylem birlikleri, ortaklıkları elbette ki HBC gibi ele alınamazlar. Ya da, ekonomik, demokratik, akademik veya ekolojik bir gündem vesilesiyle oluşturulan eylem birliği, ittifak ya da platformlar HBC gibi ele alınamazlar. Bu türden ortak mücadele platformları tarihsel takvime ya da, parça sorunlara bağlı olarak ele alınmasından kaynaklı geçici bir özelliğe sahiptirler. Fakat bu geçicilikten kaynaklı günü kurtarma yaklaşımıyla ele alınamazlar. Doğru bir perspektife sahip olmalı, yarının HBC siyasetinin hazırlığına ve ortak mücadele kültürünü geliştirmeye hizmet etmeli, zeminini güçlendirebilmelidir.

Yarının iktidar organlarının nüveleri için gerekli olan zemin bugünden hem kültürel olarak hem de örgütsel olarak hazırlanmalıdır.

Eylem birlikleri, ittifak ve çeşitli biçimlerde oluşturulan Birleşik Devrimci Mücadele örgütlerinden biri de Halkın Birleşik Cephesi'dir. Devrimin üç sacayağından biri olan HBC, Maoist komünistler açısından stratejik öneme sahiptir.

Devrim bir altüst oluşur. Bu büyük alt üst oluş, toplumun en geniş kesimlerinin bizzat devrime katılımıyla anlamlı olacağı bir gerçektir. Devrime önderlik edecek olan proleter sınıf, kendisine en yakın ve devrimden çıkar ve menfaatleri olan sınıfları da yanına alarak devrimi gerçekleştirebilir. Saf proleter bir devrim yoktur. Devrim-sosyalist devrim, sosyalizmden çıkarılan tüm kesimleri, sosyalizmin güçlerini de yanına almak zorundadır.

Unutulmaması gereken husus, devrim ve sosyalizm mücadelesini yalnızca proleteryanın yürütmediği, aksine bu müt-

adelede küçük burjuvazinin çeşitli kesimlerinin de yer aldığı, örgütlü halk gücü olarak mücadele yürüttüğüdür. Devrim mücadelesine kent-kır küçük burjuvazisi ve orta burjuvazi de katılmaktadır. Proletarya olarak devrimin dost güçlerinin emperyalizme, komprador tekelci kapitalizme ve gerileyen-çözülen ama tasfiye olmayan feodalizme karşı yürüttükleri mücadele, Maoist komünistlerin de yürüttüğü mücadeleyle ortak yanlar taşımaktadır. Ve Maoist komünistler, kendi iradeleri ve mücadeleleri dışında düşmanlarına karşı yürütülen bu mücadelelere seyirci kalmazlar, sahiplenir ve desteklerlerken, koşulları yaratıldığı oranda bu mücadelede ortaklaşmalara, ittifaklara özen gösterirler. Başka bir tutum da düşünülemez.

Yarı feodal coğrafyaların önünde duran Yeni Demokratik Devrim'e birden fazla sınıf ve kesimler katılmaktadır. Bu devrimin esas konusunun toprak sorunu olması ve köylülük sınıfını ilgilendirmesi, bu mücadelede nicel olarak köylülüğü öne çıkarsa da, bu

devrime önderlik eden sınıf proletaryadır. Bu devrim mücadelesine ne yalnız köylülük ne de yalnız proletarya katılmaktadır. Bu ikisinin yanında şehir küçük burjuvazisi ve milli(şimdi ise orta) burjuvazinin devrimci kanadı yer almaktadır. Proletarya önderliğinde yürütülen bu devrim Yeni Demokratik Devrim'dir.

Sosyalist Devrim'in gündemde olduğu coğrafyamızda ise devrim mücadelesi yalnızca proletarya tarafından yürütülmemektedir. Şehir, kır küçük burjuvazisi ve orta burjuvazinin devrimden yana olan kanadı da bu devrime katılmakta, bağımsız irade ve örgütleriyle mücadele yürütmektedirler. Proletarya dışındaki bu halk, sosyalizmin güçlerinin varlığına gözlerimizi kapayamayız. Komünizmi kavrayışları, mücadele yol ve yöntemlerinin eleştirisi konusu olması, bu kesimleri devrim mücadelesinden dışlamayı getirmez, görmezden de gelinemez. O halde bu kesimlere ilişkin bir yaklaşım bir siyaset olması gerekmektedir. Bu noktada Birleşik Devrimci Mücadele

çeşitleri devreye girer ki, yukarıda da bahsetmeye çalıştığımız da budur. Hem 2015 7 Haziran-1 Kasım Genel Seçimleri'nde, hem öncesindeki yerel seçimlerde, hem de 1998 yılında oluşturulan Birleşik Devrimci Güçler Platformu bu yaklaşımla ele alınmış, ortaklaşma ve ittifaklar bu perspektifle kurulmuştur.

Bu türden ittifak, eylem birliği, birleşik devrimci mücadelenin örülmesine yön veren perspektif, halk sınıf ve tabakaları içinde yer alan ve devrim-sosyalizm mücadelesi yürüten örgütlü halk güçleriyle ortak noktalarda buluşmak, devrimin halk güçlerini ortak hareket ettirmektir. Yalnızca, örgütlü halk güçlerini yan yana getirmek de değildir, örgütsüz ve dağınık olan milyonlarca halk kitlesine de ulaşmaktır. Örgütlüsüyle-örgütsüzüyle halk kitlelerini birleştirmektir. Bunlara bir Cephe denilemez elbette. Bunlar dönemsel ve geçici ittifaklar olarak ele alınmalıdır.

Hiçbir ittifak ya da türevleri nedensiz gerçekleşmez. Kendiliğinden de oluşmaz. Maddi bir zemine dayanmak zorundadır ve bu maddi zeminde ortaklaşmayı gerektirir. Tarihsel ve siyasal koşullar bu türden oluşumları gündeme getirirler. Sınıf mücadelesinin seyri içinde toplumsal, sosyal, iktisadi, siyasal, kültürel, askeri noktalarda, toplumsal-siyasal yaşamı derinden etkileyen-etkileyecek olan ve baş çelişkiye bağlı bazı gelişmeler olur. Bu gelişme, yaşanan tarihsel kesitte devrim mücadelesinde, toplumun yaşamında önemli bir yer tutar ve öne çıkar. Maoist komünistler ve devrim-sosyalizm güçleri, tek tek örgütlü halk güçleri olarak bu politik gelişme karşısında şu veya bu biçimde bir tavır, bir duruş sergilerler. Bu gelişmenin tanımlanmasına ve mücadele yöntemine ilişkin yaptıkları tercihlerde benzerlikler ve ortaklaşmalar gündeme gelir ki bu ortaklıklar da ittifaklara konu olurlar. Oluşan tüm eylem birliklerine, ittifaklar ya da benzer birleşik devrimci mücadele çeşitlerine bakıldığında bunlar rahatlıkla görülebilir. Bu hem reformizmin eleştirisini, teşhirini sürekli canlı tutmayı gerektirir, hem de kitleleri sürekli eğitmeyi ve aydınlatmayı gerektirir. En önemlisi de onların yanında olmayı zorunlu kılar. Her oluşan eylem birliği ya da cephe genel olarak devrimci kitlelerde bir heyecan yaratmış fakat çeşitli nedenlerle dağılması sonrasında ise bu heyecan kitlelerde ters etki yaratmış, beklentileri karşılamamış ve demoralize eden bir etkiye dönüşmüştür.

Maoist komünistlerin de içinde yer aldıkları tüm Birleşik Devrimci Mücadele temelli oluşumlar incelendiğinde görülecektir ki; ilkesel konular hariç politikada esnek olunmuş, ilkelerde ise tavizsiz bir duruş sergilenmiştir. Genel olarak bu oluşumlarda izlenmesi gereken siyaset de bu olmalıdır. İlkesel konularda taviz verilmemeli, politikada ise esnek olunmalıdır.

Tarihsel ve siyasal bir gelişme olarak birleşik mücadele!

Her olgu ve olay tarihselliği içinde verili koşullardikkate alınmadan değerlendirilmeye tabi tutulamazlar, tutulduklarında ise niyetler devreye girer ve ezberci-dogmatizmin ürünü bir sonuç ortaya çıkar. Devrim ve karşı devrim arasında yürüyen çetin mücadelede her bir gelişme ve olay somut gelişmelere bağlı olarak farklı farklı tutum ve davranışları, yönelimleri ve araçları gerekli kılar, Sosyalist Devrim'in hizmetinde olmak kaydıyla gündeme gelen bu somut siyasetler ne kadar doğru ve isabetli, ne kadar eksiksiz olursa o kadar da başarılı bir yönelim ve konumlanma olur. Her olay ve olgu, bunların sonucu ortaya çıkan ve kendini dayatan ihtiyaç ve girişim kendi tarihselliği içinde ele alınmak zorundadır. Bu gerçeklerden kopuk yapılan belirlemeler ve bu belirlemelere denk düşen yönelim ve araçların sosyal yaşamda bir karşılığı olmaz.

Verili koşulları içinde sorunun ortaya somut konuluşu

Uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına cevap verme konusunda hem bürokratik mekanizmanın tıkanıklığı ve hantallığı, hem yürütülen iç ve dış siyasetin emperyalist yeni siyasetlerle uyumsuzluğu faşist "TC" devleti emperyalizmin yeni dönem ihtiyaçları doğrultusunda yapılandırılmasını zorunlu kılmıştır. Yapılandırılma yalnızca faşist "TC" devleti için değil, bu yeni dönemin ihtiyaçlarına cevap olamayan tüm yarı sömürgeleri de kapsayan bir politika

olarak emperyalizm tarafından gündeme getirilmiştir. Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya, Orta ve Güney Asya'dan Latin Amerika'ya, Doğu Avrupa'dan Balkanlara kadar çok geniş bir coğrafyayı içine almıştır.

Sermayenin tıkanan birikim sürecinin önünü açmak ve sermayenin kendisi için ihtiyaç duyduğu daha "özgürlükçü" ve daha "bağımsız" bir ortamın, zeminin oluşturulması için gerekli olan düzenlemelerin yapılabilmesi, bir dizi ülkede "ayak bağı" olmuş iktidarların, bürokrasinin, devletin temel kurumlarının yeniden düzenlenmesini, yeniden konumlanmasını gündeme getirmiştir.

"TC"nin Kemalist ideoloji ekseninde sürdürülen iç ve dış politikalarının sürdürülemez ve kendini tekrar eden özelliği, bu siyasetin sürdürücüsü olan partilerinin teşhir olma gerçekliği ve hem bu siyasetle hem de bu aktörlerle yeniden yapılanmanın sürdürülemez olmasının bir sonucu olarak hazırlanan ve siyaset sahnesine sürülen AKP, aynı zamanda "yeni" siyaset tarzı-dili ve yaklaşımıyla toplumunda dikkatini çekmesi sağlanmış ve ilk seçimlerde hükümet olması için tüm olanaklar sunulmuştur. İleri sürdüğü vaatler; toplumu derinden etkileyen sorunlara bir karşılık olması nedeniyle halk kitlelerinin desteğini alan AKP, aynı zamanda burjuva-demokrat aydınların büyük çoğunluğunun da desteğini alarak hükümetteki konumunu sağlamlaştırmakla kalmamış, iktidar olmanın da mücadelesini yürüterek egemen sınıflar içinde hâkim klik durumuna gelmiştir. Egemen sınıf klikleri arasında hâkim durumda olan AKP-Erdoğan kliği gelinen aşamada bu konumunu korumak ve sağlamlaştırmak istemektedir. Bunun birçok nedeni sıralanabilir. Bunların başında egemen sınıflar içinde Kemalist kliğin köklü bir geçmişinin olması, hem toplumsal, hem de devlet bürokrasisinde halen büyük oranda varlığını korumasıdır. İkincisi, siyaset sahnesine ilk çıktığı andan itibaren yaptığı "özgürlük" ve "demokrasi" bayraktarlığı, gelinen aşamada koyubirfaşizmeyönelmiş olmasının toplumu

da yarattığı tedirginliğin ve öfkenin sosyal patlamalara zemin özelliği sunmasıdır. Bu iki nedenden kaynaklı daha geniş yetkilerle donatılmış tek adam-tek parti diktatörlüğü üzerinden kendisine karşı gelişecek olan hem burjuva, hem de toplumsal muhalefeti etkisiz kılmanın gayreti içindedir.

AKP-Erdoğan iktidarının, işçi-emekçi-köylüleri ilgilendiren sorunlardan, Kürt ulusal sorunu ve diğer azınlık sorunlarına, Alevi sorunundan diğer ezilen inanç sorunlarına, çevre-ekolojik sorunlardan kadın ve cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği, aydın-sanatçı ve akademisyenlere yaklaşımından gençliğe yaklaşımına, bilcümle toplumsal yaşamı ilgilendiren tüm sosyal, ekonomik, demokratik ve akademik sorunlara yaklaşımı bugüne kadarki egemen burjuva siyasetin, burjuva faşist devlet geleneğinin bir devamıdır. Hâkim klik, bu geleneği devam ettirirken egemen siyasetten ödün vermemiş; aksine iktidarını pekiştirmek, sağlamlaştırmak için daha koyu bir faşizmi gerekli ve zorunlu görmüştür. Dünden bugüne dozu iyice arttırılarak sürdürülen karşı devrimci politikalar, anti-demokratik uygulamalar, katliamlar, baskı ve şiddetler bunun açık göstergesidir.

Egemen sınıflar içinde hâkim klik olarak iktidarda esas söz sahibi olma mücadelesinde tek başına hükümet olma gibi avantajları kullanarak diğer kliklere oranla daha etkin ve iktidarda söz sahibi olmayı başaran AKP-Erdoğan kliği, kendisine rakip olabilecek hem sermaye çevresine, hem de bu sermayenin siyasi temsilcilerine yönelik burjuva yasalara, kendi hukukuna, "devlet" teamüllerine dahi uymayan uyguladığı politikaları, iktidar üzerinde oluşturduğu hâkim konumunu koruma ve pekiştirme olarak okunmalıdır. Burjuva siyasi çevrelere, burjuva medyaya, kendine rakip olan sermaye kesimlerine devlet içinde elinde tuttuğu bürokratik mekanizmalar üzerinden baskı uygulayarak geriletmeyi hedefleyen AKP-Erdoğan kliği, bugüne kadar devlet içinde köklü bir yere sahip olan Kemalist bürokrasinin toparlanmasına, güçlenmesine olanak

tanımayacak şekilde yönelime girmiştir. Bu yöneliminde haksız da değildir. 1940'ların ikinci yarısında CHP'den koparak partileşen ve DP adıyla siyaset sahnesine çıkan egemen sınıfın temsilcisi DP kliği, aynı AKP kliği gibi devlet bürokrasisine yerleşmek ve iktidar koltuğuna oturmak için bugünküne benzer uygulamalara girmekten çekinmemiş, her türlü yaptırımını gündeme getirmiş, hatta

İktidar mücadelesinin ne menem bir şey olduğunu anlatan bir gerçeğin ifade edilişi biçimidir. AKP-Erdoğan kliği, burjuva siyaset sahnesinde kalkıştıkları işi gevşettikleri takdirde nasıl bir sonuçla karşılaşacaklarını gayet iyi bilmektedirler. 1 Kasım'a ertelenen Genel Seçimler bu sonuçla karşılaşmanın ötelenmesinin girişimidir. Anlaşılacağı üzere AKP-Erdoğan kliği hâkim durumunu

1 Kasım Genel Seçimleri bazı gerçekleri de su üzerine çıkarmıştır. Bu gerçeğin adı da, AKP'nin bugüne kadar arkasına aldığı halk desteğini kaybetmeye başladığıdır. Verdiği vaatlere paralel politik bir seyir izlemesi beklenmemekle beraber, izlediği siyasetle "ümmüğü"ne kadar sıkılan, nefes dahi alamaz duruma getirilen bir halk gerçeğinin geç de olsa AKP'yi tanımaya başladığını, yavaş yavaş uyandığını söyleyebiliriz. Bu tanıma bilimsel süzgeçten geçirilerek varılan bir sonuçtan öte, kendi sosyal, çalışma, kültürel, siyasi yaşamına karşı geliştirilen müdahale, baskı ve yönlendirmeden hareketle vardığı bir sonuçtur. 7 Haziran seçimleri öncesinde gelişen Gezi-Taksim başkaldırısı bir mesaj olarak ele alınırca, 7 Haziran seçim sonuçları daha iyi anlaşılabilir. AKP tek başına hükümeti kuracak ve var olan imkânları kullanarak iktidarını pekiştirecek bir halk desteği bulamamıştır. AKP-Erdoğan kliği için sonun başlangıcı anlamına gelecek bu durum bir koalisyon hükümetiyle de giderilecek tehlike değildir. Çünkü koalisyon demek belli imkânlardan, olanaklardan taviz vermek, az da olsa geri adım atmak demektir ki bu, AKP-Erdoğan kliği karşısında Kemalistleri-diğer egemen sınıfları cesaretlendirecek, güçlerini toparlayacak bir zemin anlamına gelmekteydi. AKP-Erdoğan kliğinin kendi içindeki farklı düşüncelere, "koalisyon" yanlılarına rağmen buna izin veremezdi, vermedi de. 7 Haziran seçim sonuçları sonrasındaki tavırları da buna işaretti. Bu yüzden 7 Haziran seçim sonuçlarıyla 1 Kasım seçim sonuçları karşı karşıya getirildiğinde esas olarak baz alınması gereken 7 Haziran seçim sonuçlarıdır.

ordu ile "kanka" olacak derecede ilişkilerini geliştirmekten sakınmamıştı. Fakat iktidar mücadelesi kolay ve basitçe sonuçlanacak bir mücadele olmadığı Yassıada duruşmaları ve sonrasındaki idamlarla diğer egemen sınıflara ilan edildi. Devletin kurucu öğeleri ve kendilerini bu devletin asli sahipleri olarak adlandıran bu Kemalist kesim dün olduğu gibi bugün de iktidar mücadelesinden kolay kolay vazgeçmeyeceklerdir. Eğer dil sürçmesi değilse Kılıçdaroğlu'nun, zamanında Erbakan gibi "kan"dan bahsetmesi öylesine ortaya atılmış bir söz değildir.

sıkı tutmakta, herhangi bir gevşemeye-toleransa zemin sunmamaktadır. Bu hâkim sınıflar arasındaki çelişkinin gelinen aşamada nasıl bir gelişme içinde olduğuna da işarettir ve bu daha da şiddetlenme eğilimi içermektedir.

1 Kasım Genel Seçimleri bazı gerçekleri de su üzerine çıkarmıştır. Bu gerçeğin adı da, AKP'nin bugüne kadar arkasına aldığı halk desteğini kaybetmeye başladığıdır. Verdiği vaatlere paralel politik bir seyir izlemesi beklenmemekle beraber, izlediği siyasetle

“ümüğü”ne kadar sıkılan, nefes dahi alamaz duruma getirilen bir halk gerçeğinin geç de olsa AKP’yi tanımaya başladığını, yavaş yavaş uyandığını söyleyebiliriz. Bu tanıma bilimsel süzgeçten geçirilerek varılan bir sonuçtan öte, kendi sosyal, çalışma, kültürel, siyasal yaşamına karşı geliştirilen müdahale, baskı ve yönlendirilmeden hareketle vardığı bir sonuçtur. 7 Haziran seçimleri öncesinde gelişen Gezi-Taksim başkaldırısı bir mesaj olarak ele alınırsa, 7 Haziran seçim sonuçları daha iyi anlaşılabilir. AKP tek başına hükümeti kuracak ve var olan imkânları kullanarak iktidarını pekiştirecek bir halk desteği bulamamıştır. AKP-Erdoğan kliği için sonun başlangıcı anlamına gelecek bu durum bir koalisyon hükümetiyle de giderilecek tehlike değildir. Çünkü koalisyon demek belli imkânlardan, olanaklardan taviz vermek, az da olsa geri adım atmak demektir ki bu, AKP-Erdoğan kliği karşısında Kemalistleri-diğer egemen sınıfları cesaretlendirecek, güçlerini toparlayacak bir zemin anlamına gelmekteydi. AKP-Erdoğan kliğinin kendi içindeki farklı düşüncelere, “koalisyon” yanlılarına rağmen buna izin vermezdi, vermedi de. 7 Haziran seçim sonuçları sonrasındaki tavırları da buna işaretti. Bu yüzden 7 Haziran seçim sonuçlarıyla 1 Kasım seçim sonuçları karşı karşıya getirildiğinde esas olarak baz alınması gereken 7 Haziran seçim sonuçlarıdır. Bu seçim sonuçları AKP-Erdoğan’a olan halk desteğinin gerçek karşılığıdır. 1 Kasım seçim sonuçları da, Temmuz ayı ile birlikte dozu artırılarak uygulanan faşizmin halklar üzerinde yarattığı baskı, korku iklimine sokulan halkların “istemeye-istemeye” verdiği oyların sonucudur (seçim hilelerinden bahsetmiyoruz). Halklar üzerinde uyguladığı terör, baskı, şiddet ve katliamla ayakta duran, hükümet olan AKP-Erdoğan kliği bunun farkındadır. Bu farkındalık, aldıkları tedbirleri, gündeme getirdikleri anti demokratik uygulamaları, burjuva yasalara dahi uymayan politikaları süreklileştirmeyi gerekli ve zorunlu kılmaktadır. Bundan geri adım atış önlenemez çöküş anlamına gelecektir.

7 Haziran seçim sonuçları yalnızca halk desteğinin azaldığıyla açıklanabilir belki, fakat bunun ekonomik ayağının da hiç de

anlatıldığı gibi olmadığı da ortadadır. Emperyalistlerin Ortadoğu üzerindeki pazar-hâkimiyet mücadelesinde ABD emperyalizminin ileri karakolu olarak konumlanırsa da, Sünni-Osmanlıcılığı yeni biçimde diriltme yönelimi birçok yerel politikada AKP-Erdoğan kliğini ABD ve diğer emperyalistlerle karşı karşıya getirmiştir. Libya, Mısır, Suriye örnekleri AKP-Erdoğan kliğini esas olarak ABD ve Rus emperyalistleriyle karşı karşıya getirmiş, bu karşı karşıya gelme durumu ekonomik olarak da emperyalist sermayenin (sıcak para) ülkeden yavaş yavaş geri çekilmesine, ekonomik ilişkilerin bozulmasına zemin sunmuştur. IMF’ye borç para vermekle öğünen Erdoğan’ın AB’den serbest bırakılmasını istediği 3 milyar doların peşine düşmesi boşuna değildir. Ekonomi pek iyi durumda değildir, sıcak para akışı yavaşlamış, hatta gerilemiştir. Dolar değer kazanmakta ve devlet-özel sektör borçları değer kazanan dolarla birlikte artmaktadır. Bu AKP-Erdoğan’a yakın sermaye çevresini de tedirgin etmekte ve AKP-Erdoğan’a daha sıkı tedbirler geliştirmesini, rakip sermayelere karşı baskısını arttırmasını dayatmaktadır. Bu dayatma ihalelerde izlenen yol-yöntem ve kayırmalarla, bazı sermayedarlara getirilen vergi cezalarıyla, “paralel” adı altında yapılan soruşturma ve tutuklamalarla gözlenmektedir. Esas olarak ABD emperyalizminin yavaş yavaş desteğini çektiğini ve bunun karşılığı olarak da Rus emperyalizminin ekonomik yaptırımları sıklaştırdığını söylemek abartı olmaz. Bu gelişme karşısında AKP-Erdoğan kliği, Osmanlı’nın yaptığı gibi Alman emperyalizmine yaklaşım politikası izlemektedir. Rus devlet yetkilisinin Erdoğan’a; Osmanlıcılığa fazla bel bağlamamasını, Osmanlı’nın karşılaştığı sonu unutmaması gerektiği yönünde yaptığı gönderme yersiz ve ayakları havada değildir. Gidişata düşülen bir dip nottur.

Ekonomik olarak yaşanan-yaşanacak olan sıkıntıların siyasete yansımaması düşünülemez. Ekonomik istikrarsızlık, siyasi istikrarsızlığı koşullar. Ve gidişat da bu yöndedir. “Barış-çözüm” süreci altında

görece çatışmasızlığın yaşandığı bir süreçte akan sıcak paranın yarattığı rahatlık, toplumsal algıda oluşturduğu “gelişme ve refah” yerini yavaş yavaş karamsarlığa bırakmakta, gelecek kaygısı daha derin etkilerde bulunmaktadır.

“Barış-çözüm” aldatmacasının siyaseten AKP-Erdoğan’ın elini güçlendirdiği bir gerçektir. 7 Haziran seçimlerinde bu aldatmacanın artık tutmadığının, aksine toplumsal muhalefetin güçlenmesini de sağladığının ortaya çıkmasıyla birlikte, çatışmasızlık ortamı yerini çatışmalı bir ortama bıraktı. Kürt ulusuna, demokratik kazanımlarına, devrimci komünist harekete karşı başlattığı ve dozunu giderek arttırarak sürdürdüğü saldırının, yalnızca 7 Haziran sonuçları üzerinden gelişen bir “cezalandırma” olmadığı açıktır.

Dozu arttırılarak yürütülen bu saldırılarda esas olarak devlet-AKP-Erdoğan kliği, toplumsal muhalefete, devrimci, demokratik, ilerici, sosyalist yönelimlere karşı gerçek olan yüzünü göstermektedir. Bunda şaşılacak bir durum yoktur. Şaşılacak olan durum, böylesi bir “çatışmalı” ortamın emperyalistlerin Ortadoğu üzerinde yürütmeye çalıştıkları politikaya etkisidir. Ortadoğu üzerinde emperyalist politikaların sürdürülmesinde faşist “TC” devletinin kendi içinde çatışmalı bir sürece girmesi, faşist “TC” devletinin “ileri karakol” olarak misyonunu oynamasını zaafa uğratarı yanı güçlüdür. Emperyalizmin faşist “TC” devletinin böylesi bir çatışmalı ortama girmesini kabul etmesi, AKP-Erdoğan kliğinden yavaş yavaş desteğini çekme olarak okunmalıdır. Kürt sorunu bugün açısından faşist “TC” devletinin “başını” ağrıtan ve onu uğraştıran bir yerde durmaktadır. Geline aşamada görüldüğü üzere özyönetim mücadelesi devleti çaresiz bırakmış, Kuzey Kürdistan’da devlet kontrolü gittikçe zayıflamıştır. Görünen odur ki, esas olarak 24 Temmuz saldırısı emperyalizmden bağımsız olarak gerçekleşmeyen, ama emperyalizm tarafından hazırlanan urganın AKP-Erdoğan kliğinin kendi eliyle kendi boyunlarına geçirilmesini, “kendi ipini”

kendisinin çekmesini sağlayan bir “destek” olduğu, bir işlev gördüğü göz ardı edilmemesi gereken bir olasılıktır. Bu olasılık ne devletin sınıf niteliğinde, ne karakterinde, ne de AKP-Erdoğan kliğinin sınıf niteliği ve karakterin de bir tartışmaya neden değildir. Hem devletin hem de AKP-Erdoğan kliğinin niteliği faşizmdir. Bu nitelik devletin kuruluşundan beri varlığını koruduğu gibi, böyle bir devletin sahibi egemen sınıfları da bu nitelikten bağımsız düşünmek büyük bir yanılgı olur. Dün ve bugün tüm düzen partilerinin (komprador ve komprador tekelci burjuva partileri) faşist karakterli olduğu tartışmasız bir gerçektir. “Barış ve çözüm” derken de faşistti, “ne barışı, ne çözümü” derken de faşistti. Konjonktürel olarak dönemsel politikalarından kaynaklı madalyonun diğer yüzü daha iyi iş görüyordu o kadar.

Toplumsal tabanındaki bu zayıflama, desteğin gözle görülür bir şekilde azalması, faşist AKP-Erdoğan kliğini MHP’ ile dirsek temasını daha da arttırmasına yönelmektedir. 2015 Haziran öncesi politik yönelimdeki farklılıklardan kaynaklı “didişme” yaşansa da esas olarak iç siyasete dönük bir propaganda olarak yansıyan bu çelişkiler, 7 Haziran sonrası ile birlikte gerçek halini almaya başlamıştır.

MHP içindeki çelişkiler ve bu çelişkilerde MHP’ye hâkim durumdaki Bahçeli’ye sunulan “bürokratik-yargısal” destek, hem “Gülen”e yakın kesimlerin tasfiyesine kapı aralarken, aynı zamanda AKP-Erdoğan kliğinin iktidarlaşmadaki koltuk değneğine olan ihtiyacına da cevap niteliğindedir. Esas olarak MHP’nin politik yönelimiyle birleşen AKP-Erdoğan kliğinin politik yönelimi, halkların nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğuna da bir işarettir.

Bu işaret 7 Haziran seçimleri öncesi de görülebilir bir durumdu. Fakat 7 Haziran seçimleri sonrası Suruç’taki katliam, Ankara ve bir dizi yerdeki katliamlar, uzun bir aradan sonra Kürt Ulusal Hareketi’ne yönelik geliştirilen kapsamlı askeri op-

erasyonlar, devrimci-komünist harekete yönelik artan saldırılar, ister burjuva olsun, isterse devrimci-komünist-yurtsever ve ilerici olsun tüm muhalefete yönelik saldırı ve kuşatma (ki, burjuva muhalefete devrimci-komünist-yurtsever hareketler bir değildir ve saldırıların dozu da bir ve aynı değildir), AKP-Erdoğan kliğinin nasıl bir yönelimde olduğunun, koyu bir faşist dikta oluşturmaya çalıştığına da göstergesidir. Bu saldırı ve kuşatma toplumu terörize eden, korku ve kaygı iklimine sokan bir içeriğe de sahiptir. Bunun yanında bir gerçek olarak belirtmek gerekir ki; korku ve kaygıya rağmen Gezi-Haziran başkaldırısı deneyimini de arkasına alan bir toplumla da karşı karşıyayız. Kendiliğinden gelişen bu başkaldırının haftalarca ve milyonları kapsayan bir genişlikte sürmesi biriken öfke, kaygı ve değişim isteminin bir sonucuydu. "Bana dokunma, dokunursan yanarsın" dercesine; yaşamına, yaşam tarzına müdahal-

eye, ötekileştirilmeye, mahalle baskısına, sosyal-siyasal-ekonomik aldatılmışlığa biriken tepkinin patlamaya dönüşmesiydi. Devrimci-komünist önderliklerden yoksun olmasına rağmen kitlelerin elde ettiği bu mücadele deneyimi daha sert ve şiddetli kitle mücadelelerinin "başlangıcı" olarak önemli bir yerde durmaktadır.

Tüm bu yukarıda sıralanan nedenler toplumu derinden etkilememesi düşünülemez. Kolundaki kelepçenin, nefes borusunun sürekli sıkıldığını gören, ekonomik olarak sürekli alım gücü düşen, kentsel dönüşüm adı altında evini-barkını-mahallesini terk etmeye zorlanan, yıllardır birlikte yaşadığı komşusuyla laik-dinci ikilemine sokularak karşı karşıya getirilen, her gün taşınan tabutlar eşliğinde şovenizm zehriyle bilinci köreltilen, düşünmesi-konuşması-örgütlenmesi en sert şekilde cezalandırılan dahası sonu koyu karanlık faşist bir diktanın alam-

etlerini gösteren bir gidişatı kaygıyla izleyen toplumun, halk kitlelerinin daha büyük, daha çetin ve daha şiddetli bir başkaldırıya yeltenmemesi için hiçbir neden yoktur. Ve bu durum devletin, özellikle de AKP-Erdoğan kliğinin halk kitlelerini, onlarla buluşmaya-onları örgütlemeye çalışan devrimci-komünist öncülerini hiç ama hiç "boş bırakmaması", "sürek avı"ni sürekli ve sistematik bir şekilde yoğunluğunu arttırarak sürdürmesi yukarıda sıraladığımız tüm bu nedenlerden dolayıdır. Gidişat daha büyük başkaldırlara gebe. Ve yeni yeni "Haziran"lar yoldadır.

Toplumdaki sosyal patlamanın zemini düne göre güçlü bir şekilde varlığını korumakta ve sürekli biriktirmektedir.

Diğer taraftan devlete hâkimiyet savaşında egemen sınıflar arasındaki mücadele de gittikçe şiddetlenmekte fakat "her şeye" rağmen iktidardaki AKP-Erdoğan kliği diğer egemenlere rağmen devlet olanaklarını arkasına aldığından daha üstün bir durumdadır ve bu iktidarını garantilemek için kendi burjuva hukukunu dahi hiçe sayan bir yönelimi meşru görmektedir.

Ne var ki, "her şeye" rağmen dediğimiz nokta önemli bir yer tutmaktadır. AKP-Erdoğan kliği en zayıf dönemlerini de yaşamaktadır. 7 Haziran- 1 Kasım seçim sonuçları arkasına aldığı kitle desteğinin düşen bir yöne evirildiğini gösterirken, kurulduğu andaki "irade" birliğinin de gittikçe zayıfladığını gösteren gelişmeler yaşanmaktadır. A. Şener, A. Gül, B. Arınç gibi kurucu kadroları ve diğer kadroların tasfiye edilmesi, kendi içinde farklı seslere tahammül göstermemesi, en son kendi memuru Davutoğlu'nun "memuriyetten" "el" çektilerle parti genel başkanlığından dahi azat edilmesi, AKP içinde derinden yürüyen mücadelenin yüzeye çıktığını göstermektedir. AKP içinde çatlama daha da büyümüşür ve gizlenememekte, saklanamamaktadır. İç ve dış siyasette, ekonomik-politikalarda, uygulamalarda, devlet içindeki iktidar mücadelesinde Erdoğan kliği AKP'ye hâkimdir ve

bu parti içinde AKP'ci olan ama Erdoğancı olmayan kesim tasfiyeyle yüz yüzedir. "Dava" arkadaşlarının dahi tasfiye edildiği bir AKP ve Erdoğan diktasını kabule zorlanan bir AKP "irade birliğinin" en zayıf olduğu dönemleri yaşamaktadır. Koyu faşizmin tahkimine yönelmesi dahi bunun göstergesidir. Hem ekonomik olarak yaşanan düşüş, hem siyaseten "içte(kendi içinde dahil) ve dışta" istikrarsızlığa evirilen ibre bunu koşullamaktadır.

Faşizmin AKP-Erdoğan kliği eliyle yeniden ve daha koyu bir yönelimle tahkim edilmesi ve bunun uygulamalarının toplumu kuşatması, devletin egemen sınıflarının içinde hâkim durumda olan AKP-Erdoğan kliğini baş köşeye, hedefe oturtmaktadır. Faşist olan diğer düzen partilerinden, egemen sınıflarından tek farkı, faşizmi tek adam diktası üzerinden ve daha koyu bir şekilde tahkim etmeye çalışmasıdır.

Toplumsal desteği düşen ve gerçek anlamda hükümet olamayan, kendi içinde sorunlar yaşayan bir AKP en zayıf dönemini yaşamaktadır. Ordu ve polis içinde alttan alta gösterilen tepkiler, itirazlar, devlet bürokrasisinde hala tasfiye edilemeyen "paralel"çiler, kendilerine rağmen alınan yargısal kararlar, öğretim kurumlarında sürdürülen "KPSS" tutuklamaları, bazı bürokratik mekanizmalara boyun eğdirtme adına "düşürülen" maaşlar vb. göstermektedir ki, AKP-Erdoğan kliğinin devlet bürokrasisine hâkimiyeti yeterli değildir. Üst yönetici bürokrasiye hâkimiyeti üzerinden yürüttüğü baskı ve şantajla bürokrasinin alt kesimlerini denetimde tutmaya-tasfiye etmeye çalışsa da, "iş"nin daha çok olduğu anlaşılmaktadır. Bu dahi kendi içinde çalkantılar yaşayan ve zayıflama trendine giren AKP-Erdoğan kliğine, hem burjuva hem de devrimci-komünist-yurtsever harekete, itirazları yükselen halk kitlelerine daha çok baskı uygulamasını, daha "şiddetli" darbeler indirmesini, deyim yerinde ise "göz açtırmamasını", "nefes aldirtmamasını" dayatmaktadır.(Egemen sınıflara aynı şekilde elbette ki yönelmemektedir!)

Kurulduğu andan itibaren faşist diktatörlüklerle yönetilen Türkiye-Kuzey Kürdistan siyasal coğrafyası, yeniden tahkim edilmeye çalışılan koyu bir faşizmle daha karanlık günlere, geleceğe sürüklenmektedir. Toplumun büyük bir kesiminde kendiliğinden oluşan algı da bu yöndedir ve halk kitleleri bundan bir çıkış yolu aramakta, çözüm gücünü görmek istemektedir.

Toplumun yaşadığı kaygı ve tedirginlik, halk kitlelerinin aradığı çıkış yolu ve çözüm gücü devrimci komünist harekete büyük bir görev ve sorumluluk yüklemektedir. Devrimci-komünist hareket, esasta ise Maoist hareketin bu duruma sessiz kalması, gelişmelerin yönünü, oluşan avantaj ve dezavantajları tahlil edememesi, net bir tavır ve tutum takınamaması, ihtiyaç olan örgüt ve mücadele biçimleri oluşturamaması demek, '70'ler ve '80'ler sürecinden ve sonuçlarından yeterli derslerin çıkarılmadığı anlamına gelecektir. Bu devrim ve sosyalizm mücadelesi açısından diğerleri gibi kayıp "an"lardan biri olacaktır. Birleşik devrimci mücadele!

Verili somut koşullar, toplumdakendiliğinden "faşizm" yargısının oluşmasını, tepkilerin, dilin, yaklaşımın aynışmasını gündeme getirmiştir. Faşizm yeni bir şey, ya da bugün gündeme gelen bir şey olmamakla birlikte, bugün toplumsal hayatta büyük bir çoğunluk tarafından dile getiriliyorsa, hiçbir teorik çözümlenmeye başvurmadan böyle bir sonuca kendiliğinden varılabiliyorsa, karşı karşıya buldukları tehdidi çok yakından hissetmeleri ve yaşamalarından kaynaklıdır. Bu durumda devrimci-komünist harekete düşen sorumluluk faşizme karşı ortak dili kullanan halkları devrim-sosyalizm mücadelesinde ortaklaştırmak, bir araya getirmek ve örgütlemek olmalıdır. Çıkış yolunu ve mücadele yöntemini göstermeli, çözüm gücünün örgütlü halk kitlelerinde olduğunu göstermelidir.

Buradan bakıldığında birleşik devrimci mücadele, somutta ise HBDH yerli yerine oturtulabilir. Yeniden ve daha koyu bir

şekilde tahkim edilmeye çalışılan faşizme, bunun birince dereceden hedefi olan AKP-Erdoğan kliğine karşı ortak bir mücadele yürüterek bu saldırıları püskürtmek, bu saldırıları geriletmek devrim-sosyalizm mücadelesinde ön açıcı ve mücadeleyi geliştirici bir yer tutacaktır. AKP-Erdoğan kliğinin başköşeye-hedefe oturtulması, en güçlü darbelerin devletle özdeşleşen bu kliğe indirilmesi, egemen sınıfların diğer temsilcilerinin ne faşist karakterini gölgeler, ne de hedef olmaktan azade eder. AKP-Erdoğan kliğinin, iktidarda oturması ve devlet içindeki dengelerde bir taraf olması nedeniyle aldığı her darbe, devletin ve sistemin de darbe alması anlamına gelecektir. Okun sivri ucunun bir kliğe dönmesi, diğer kliklerin hedeften çıkarıldığı anlamına da gelmemelidir ve böyle de anlaşılmalıdır. Bu büyük bir hata, yanlıgı olur ve sınıf işbirlikçisi bir yaklaşıma da kapıyı da aralama özelliği taşır.

"Milyonların özlemi" olarak da dile getirilen birleşik devrimci mücadele verili tarihsel koşullar dikkate alındığında, sürece-gelişmelere uygun isabetli bir tutum-davranışı gerekli kıldığı kadar isabetli konumlanma ve örgütlenmeyi de şart koşar. Tek tek mücadelelerin zayıflığı, etki kabiliyeti, kitleleri harekete geçirme olasılığı, örgütlenme düzeyi birleşik devrimci mücadeleyi gerekli kıldığı ölçüde, bunun nasıl bir biçim alacağı da bu mücadelede önemli bir yer tutar.

Tarihsel deneyimler, verili koşulların somut tahlili, devrim ve sosyalizm mücadelesine sunduğu imkân-olanaklar, devrim-karşı devrim cephesindeki olanak-avantaj ve dezavantajlar, nasıl bir birleşik devrimci mücadele ve izlemesi gereken yol-yöntem ve kullanılacak mücadele araçlarına da ışık tutar.

Yerel seçimlerde ve genel seçimlerde tek tek yürütülen mücadelelerin alacağı sonuçlar ile birleşik devrimci mücadele ile alınacak sonuçların bir ve aynı olmadığını görülmesi açısından önemlidir. Demokra-

Faşizm, devrim ve demokrasi mücadelesinin konusudur, tavırsız ve duyarsız değildir. Maoist komünistler faşizme karşı yürütülen mücadeleye de sessiz kalmaz. Bizzat içinde yer alarak aktif bir tutum takınırlar. Ortak nokta AKP-Erdoğan kliği eliyle yeniden tahkim edilmeye çalışılan faşizmdir. Faşizmin geriletilmesinin, vurulacak darbelerin, devlette, egemen sınıflar içinde açacağı gedikler devrim-sosyalizm mücadelesine büyük fırsat ve olanaklar sunacaktır. Diğer yandan HBC'nin yarın değil bugünden örülmesi, örgütsel-politik-kültürel-askeri zemininin hazırlanması-güçlenmesi perspektifine sahip olan Maoist komünistler, 'Ben komünistim, küçük burjuva veya Kürt Ulusal Hareketi'nin etkin olduğu bir ittifak-hareket içinde yer almam' diyemez. Geçici veya kalıcı devrimci ittifakları-hareketleri reddeden, devrimci-demokratik sosyalist halk güçleriyle devrimci bir perspektife sahip oluşumlarda bulunmayı, dahası gelecekte devrimci bir iktidar kurmayı reddeden sol Troçkist yaklaşımları benimseyemez. Komünizme yürümüyor, sosyalizm yaklaşımı sorunlu diyerek devrimci bir yönelime karşı hatalı bir tutum belirleyemez.

tik legal siyasetin kendisini kuşatan "yasal" sınırlılıkları içinde, aşılması gereken engellere ve kazanılması hedeflenen mevzilere ulaşmada benimsenen ittifak politikası yerinde bir tespit olarak sonuç vermiştir. Yine 18 Mayıs şehitleri dolayısıyla oluşturulan eylem birlikleri yaklaşımı da hedeflediği amaç açısından sonuç alıcı bir yönelim olarak görülmelidir.

Her verili durum, gelişme ve planlama kendine uygun araç ve yöntemleri gerekli kılmaktadır. Uygun araç ve yöntemler benimsenmediği durumda verimli sonuçlar almanın da önü kapatılmış olur.

Faşizmin artan dozuna, katliam girişimlerinin sürekliliğine, baskı ve şiddetin artış durumu gösterdiği ve örgütlü devlet "zor"unun en küçük bir hak talebine, çevrecilere, öğrencilere, aydın-akademisyenlere, barınma hakkını savunanlara vb. sistematik olarak kullanıldığı bir siyasal coğrafyada demokratik legal siyaset kurumlarının da bundan fazlasıyla nasibini aldığı düşünüldüğünde, birleşik devrimci mücadelenin farklı bir biçimde ve araçlarla ileri taşınmasının gerekliliği daha iyi anlaşılır.

Burjuva devletin örgütlü "zor"una karşı birleşik devrimci "zor"un önemi ve gerekliliği de buradan çıkmaktadır.

Faşizm, devrim ve demokrasi mücadelesinin konusudur, tavırsız ve duyarsız değildir. Maoist komünistler faşizme karşı yürütülen mücadeleye de sessiz kalmaz. Bizzat içinde yer alarak aktif bir tutum takınırlar. Ortak nokta AKP-Erdoğan kliği eliyle yeniden tahkim edilmeye çalışılan faşizmdir. Faşizmin geriletilmesinin, vurulacak darbelerin, devlette, egemen sınıflar içinde açacağı gedikler devrim-sosyalizm mücadelesine büyük fırsat ve olanaklar sunacaktır.

Diğer yandan HBC'nin yarın değil bugünden örülmesi, örgütsel-politik-kültürel-askeri zemininin hazırlanması-güçlenmesi perspektifine sahip olan Maoist komünistler, 'Ben komünistim, küçük burjuva veya Kürt Ulusal Hareketi'nin etkin olduğu bir ittifak-hareket içinde yer almam' diyemez. Geçici veya kalıcı devrimci ittifakları-hareketleri reddeden, devrimci-demokratik sosyalist halk güçleriyle devrimci bir perspektife sa-

hip oluşumlarda bulunmayı, dahası gelecekte devrimci bir iktidar kurmayı reddeden sol Troçkist yaklaşımları benimseyemez. Komünizme yürümüyor, sosyalizm yaklaşımı sorunlu diyerek devrimci bir yönelime karşı hatalı bir tutum belirleyemez.

Devrimin, sosyalizmin halk güçleriyle hangi durumlarda eylem birliğinin, ittifakın, platformun ve birleşik devrimci mücadelenin örüleceği açık ve nettir. İlkesel meselelerde, ilkesel konularda taviz verilemez. İlkesel konularda verilecek tavizler geçici olarak da ele alınsa birleşik devrimci mücadelenin çeşitli biçimlerinin örülmesine hizmet etmez. Geçici de olsa anlaşmalara dahi gidilemez. Bu siyasi iradenin başkalarına teslimi anlamına gelir. Diğer taraftan her bir konu ve meseleyi ilkesel olarak da ele almak yanlış olur. İlkesizlik, günübirlik çıkarılara uygun hareket etmektir. Günü kurtarmayı hedefler; pragmatizmdir. Bu tür durumlarda ittifakta gerçekleşmiş olmaz, bu durumda ittifaktan, eylem birliğinden bahsetmek, birleşik devrimci mücadeleden bahsetmek doğru değildir. Tek taraflı ne bir eylem birliğinden, ne bir ittifaktan ne de gerçekleştirilen birleşik devrimci mücadeleden bahsedemeyiz.

İlkelerden taviz verilmemeli, verilmez. Fakat politikada esneklik ise devrimin mantığına uygun olandır. Politikada karşılıklı esneklik tarihsel deneyimlerinde öğrettiği bir gerçektir. Birleşik devrimci mücadele ortak paydalarda, hedeflerde(yakın-uzak) birlikte yürümek, yönetmek, hareket etmektir. Bunun kısa vadeli ya da uzun vadeli olacağı meselesi somut hedef ve ortaklaşılacak paydayla ilgilidir. Bazı durumlarda, buluşulan ortak payda ya da hedefler üzerinden şekillenen birleşik devrimci mücadele, yürütülen mücadelenin belirli bir aşamasında yeni ihtiyaçları gündeme getirebilir, yeniden ve ileri düzeyde ele alınmasını koşullayabilir. Bu devrimin çelişkilerle dolu özgünlüğünün, devrimci halk güçlerinin ideolojik-siyasi yönelimlerinin ve ideolojik mücadelenin gerçeğidir.

Devrimci-demokratik sınıflar, devrim ve

sosyalizm mücadelesinin müttefik güçleri olması nedeniyle, onların çıkarlarını savunan-temsil eden devrimci örgütler, sosyalizmin devrimci örgütlü halk güçleridir. Temsil ettikleri çizginin, yönelimlerinin, mücadele yöntemlerinin yanlış olması onların sosyalizmin güçleri arasında görülmemesi anlamına gelmez. Bu dışlayıcı, sekter bir yaklaşımdır.

Sosyalizmin örgütlü halk güçleriyle yalnızca bugün, devrim ve sosyalizm mücadelesi noktasında bir araya gelmeyi ve birleşmeyi, ortak hareket etmeyi hedeflemek Maoist komünistlerin açısından eksik olur. Aynı zamanda komünizm perspektifi doğrultusunda proletarya ve emekçiler devleti koşullarında da birlikte yürümenin perspektifine sahip olunmalıdır. Böyle bir perspektif bugünden HBC'nin hazırlığında olur, onun kültürünü, siyasetini, yakınlaşmasını, birlikte çalışma zeminini güçlendirmeyi hedefler.

Sosyalizmin örgütlü halk güçleri, devrimin, devrimci mücadelenin gelişmesinin güçleridir. Devrimin-devrimci mücadelenin gelişimini engelleyen güçler olarak ele alınamaz, böyle bir anlayışa hizmet eden tavır, davranış ve yaklaşım da kabul edilemezdir. Devrim mücadelesinin gelişmesi sosyalizmin örgütlü halk güçlerinin güçlenmesine bağlıdır, sosyalizmin örgütlü halk güçlerinin zayıflaması ya da bitmesini beklemek, istemek, böylesi bir beklentide olmak dar grupçu bir yaklaşımın ürünü olur.

Sınıf mücadelesinin gelişimi içinde verili somut koşullarda çeşitli boyutlarda ortaya çıkan birleşik devrimci mücadele olanakları Maoist komünistlerin reddedeceği bir konu değildir. Devrim mücadelesini geliştiriyor mu? Sosyalist Devrim'e hizmet ediyor mu? Sosyalizmin örgütlü halk güçlerinin ortak hareket etmesini sağlıyor mu? Örgütsüz milyonlarca halk kitesini örgütlemeyi hedefliyor mu? Halkın Birleşik Cephesi'nin kurulmasının sosyal, siyasal, kültürel olarak alt yapısını hazırlıyor mu? Bunlara verilecek doğru cevaplar birleşik devrimci mücade-

nin nasıl ele alınması gerektiğine, böylesi mücadeleye nasıl yaklaşılması gerektiğine de ışık tutacaktır.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi!

Kurulduğu andan itibaren egemen sınıfların "şer" cephesi olarak adlandırdıkları birleşik devrimci mücadelenin biçimlerinden biri olan, somut koşulların ihtiyacı olarak kendini dayatan HBDH, sürece cevap anlamında ele alındığında bir Cephe olarak elbette ele alınamaz. Fakat basit bir eylem birliği, kısa vadeli bir ittifak olarak da görülemez. HBC'nin bugün değilse bile, bugünden zemininin hazırlanmasına olanak tanıyan güçlü özellikleri vardır.

Verili koşullar dikkatle ele alındığında, HBDH'ni basit bir eylem birliği derekesinde ele almak, halk kitlelerinin, devrimci-komünist hareketlerin bugüne kadar biriktirdikleri mücadele deneyimlerinden, pratiklerinden geri düşmek olurdu. Mücadeleyi geri çekmeye hizmet ederdi. Sürecin özgünlüğü daha planlı, programlı davranmayı, sınırlanmış militan eylemlerinin ötesinde daha yaygın ve geniş eylemlilikleri, geniş halk kitlelerinin mücadeleye

çekilmesini hedeflemeyi önüne koymamazlık edemezdi.

Tırmanan faşizme cevap, legal demokratik siyaset üzerinden kitlelerin legal olanaklarla örgütlenip "dar" bir alanda, sınırlandırılmış pratiklerle olamaz. Bu, devletin örgütlü "zor"u karşısında kitleleri silahsızlandırmak ve egemen sınıfların "zor"una kitleleri tepside sunmak anlamına gelir.

Veya bugüne kadar benimsendiği şekliyle yalnızca "gerilla Eylemleri"ne sıkıştırılan, bu eylemler vesilesiyle bir araya gelmeler de bugüne cevap anlamında yetersiz ve eksik kalır.

Daha ötesi, gerçek anlamda HBC olmayan ama ona hizmet eden, onun zeminini, kültürünü, birlikte çalışma alışkanlığını da geliştiren bir örgütlenme ve hareket bugüne cevap anlamında daha gerçekçi olur. Ki, geniş halk kitlelerinin dahi devletin-AKP-Erdoğan kliğinin durduğu noktanın tehlikeleri karşısında seslerini yükseltmeleri, ne sınırlandırılmış sokak protestolarıyla, parlamenter mücadeleyle, basın açıklamalarıyla ileriye çekilebilir, ne de sırf gerilla eylemlilikleriyle ileri çekilebilir. Her bir yaklaşımın,

Veya bugüne kadar benimsendiği şekliyle yalnızca "gerilla Eylemleri"ne sıkıştırılan, bu eylemler vesilesiyle bir araya gelmeler de bugüne cevap anlamında yetersiz ve eksik kalır.

Daha ötesi, gerçek anlamda HBC olmayan ama ona hizmet eden, onun zeminini, kültürünü, birlikte çalışma alışkanlığını da geliştiren bir örgütlenme ve hareket bugüne cevap anlamında daha gerçekçi olur. Ki, geniş halk kitlelerinin dahi devletin-AKP-Erdoğan kliğinin durduğu noktanın tehlikeleri karşısında seslerini yükseltmeleri, ne sınırlandırılmış sokak protestolarıyla, parlamenter mücadeleyle, basın açıklamalarıyla ileriye çekilebilir, ne de sırf gerilla eylemlilikleriyle ileri çekilebilir. Her bir yaklaşımın, mücadele biçiminin uygun düştüğü, cevap olduğu zamanlar, süreçler ve gelişmeler vardır. Fakat tüm yaşanan gelişmelerden sonra bu türden ele alış yetersiz ve eksik kalacağı gibi, geline aşamadaki sınıf mücadelesinin boyutunu, gelişim dinamiklerini de geri çekme anlamına gelecektir. Açıktır ki, sürece cevap olacak birleşik devrimci mücadele biçimi daha ileri seviyede, daha kapsayıcı bir perspektife sahip olmalıdır.

mücadele biçiminin uygun düştüğü, cevap olduğu zamanlar, süreçler ve gelişmeler vardır. Fakat tüm yaşanan gelişmelerden sonra bu türden ele alış yetersiz ve eksik kalacağı gibi, gelinen aşamadaki sınıf mücadelesinin boyutunu, gelişim dinamiklerini de geri çekme anlamına gelecektir.

Açıktır ki, sürece cevap olacak birleşik devrimci mücadele biçimi daha ileri seviyede, daha kapsayıcı bir perspektife sahip olmalıdır.

Ezilen ulusların ve azınlık milliyetlerin, ezilen inanç kesiminin, kadın mücadelesi, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliklerinin, çevrecilerin, öğrencilerin, işçi-emekçilerin, toplumun çeşitli kesimlerinin demokratik alan üzerinden yürüttükleri mücadeleler, ortak paydalarda bir araya gelerek mücadelelerini platformlarla, ittifaklarla, eylem birlikleriyle güçlendirerek, önlerine koydukları mücadele yöntemiyle bazı reformları hedefleyebilirler. Reformlar temelli ve düzenin önlerine koymuş olduğu "yasal" sınırlılıklar zorlanarak yürütülen bu mücadelelerin kitleleri bilinçlendirme, örgütlenme ve bazı reformlar elde etme özelliği yadsınamaz. Düzenin "yasal" olanaklarıyla ve sınırlılıklarıyla var olan bu alanların ve kazanılan mevzi-reformların, -daha da koyulaşan ve gericileşen faşizmle birlikte-kaybedilmesi, bu "yasal" olanakların gasp edilmesi, yasaklanması olmayacak şeyler değildir. Bugüne kadar yaşananlar bunu teyit etmektedir. Devrimin, sosyalizmin araçlarından biri olarak demokratik alan mücadelesi yadsınacak bir mücadele alanı değildir, fakat olmazsa olmaz da değildir. Devletin örgütlü "zor"una en açık alanlardır. Devletin örgütlü "zor"una karşı, devrimci "zor"u örgütleyen ve harekete geçiren bir özellikleri de yoktur. Bu özellikleri barındıran alanlar ve örgütlenmeler başkadır. Devrim ve sosyalizm mücadelesini hedefleyen ve bu mücadelenin gerektirdiği mücadele araç ve yöntemlerini, devrimci örgütlü "zor"u, hiçbir yasal sınır tanımadan ele alan devrim-sosyalizmin illegal silahlı halk güçleridir. Kabul etmek gerekir ki, devrim ve sosyal-

izmi gerçekleştirmeye yetenekli halk güçleri silahlı, devrimci, sosyalist halk güçleridir.

Devrim ve sosyalizmi sürdürme ve yaşatma konusunda her bir örgütlü halk gücünün ideolojik dokusu belirleyici konu olmakla birlikte, bunu tartışma ayrı bir konudur. Ve birleşik devrimci mücadeleyi örme ve yürütme önünde engel de değildir. Bilakis, yarının inşasında belirleyici bir yere sahiptir. Bugünden örülen birleşik devrimci mücadele yarının inşasının da temeli olacak özelliklere sahip olacaktır.

Bu gerçeklik, devrim ve sosyalizm mücadelesinin önünü açması, bu mücadeleyi güçlendirmesi ve daha geniş halk kitlesini bu mücadelenin öznesi haline getirmesi bakımından devrim-sosyalizmin örgütlü silahlı halk güçlerine büyük bir sorumluluk yüklemektedir.

Somut durumda ise tırmanan faşizm, sürüklenen koyu karanlık günlere dur demek, AKP-Erdoğan kliğini, bu klik şahsında egemen sınıfları ve faşist burjuva devleti geriletme, paramparça edilmesini kolaylaştırmak için çok yönlü mücadele yöntemlerini ve bu yöntemleri ilkesel olarak reddetmeyen devrim-sosyalizmin örgütlü halk güçlerini, bu güçlerin birleşik devrimci mücadelesini şart koşar.

Bağımsız siyasi kimliklerin karşılıklı saygı temelinde korunarak gözetildiği, büyük parti-küçük parti demeden iradelerin temsilinin tanındığı, farklılıkların kendilerini özgürce ifade edebildiği, ortak müşterek konularda ve hedeflerde birleşildiği, ayrışılan noktaların ise ortak hareket etmenin önüne çıkarılmadığı, yakın hedefler üzerinden planlamaların benimsendiği, her türden tarihsel-toplumsal-sosyal haksızlıklar karşısında ilkesel bir tavrın sergilendiği birleşik devrimci mücadele doğal olarak devrim-sosyalizm mücadelesine destek olur, güçlendirir. Bunun hangi boyutta olacağı ise içeriğine ve ele alınışı ve örgütlenme biçimine bağlıdır. Ve böylesi birleşik devrimci mücadele örgütlerine koordine

rolü verilebileceği gibi, somut pratik önderlik rolü de verilebilir. Bu mücadelenin gelişim seyrine, birleşik mücadelenin ele alınışına bağlı olacaktır.

HBDH ise, bu ikisi arasında bir yerdedir. Ne tek başına koordine, ne de somut pratik önderliktir. Koordinenin ötesinde, genel perspektif sunan, somut örgütlenme önerilerine açık, kitle şiddetinin örgütlenmesini hedefleyen, kitleleri önemseyen, şehir ve kır ayağının koordineli çalışmasını, yerellerin somut önderliklerini önemseyen, geniş bir mücadele alanını hedefleyen bir perspektife sahiptir. Bunun yanında merkezîyetçi ve tek merkezden yönetilen değil, her bir siyasi iradenin iç işleyişine, anlayışına, yönelimine ve örgütlenme şekline saygılıdır. Ve ortaklaşılacak noktalarda, belirlenen hedeflere karşı birleşik devrimci mücadeleyi esas alan bir yönelime sahiptir.

Bu açıdan bir Cephe olarak görülemez. Geçmiş deneyimler, mücadele tecrübesi-birikimi, halkları bekleyen yakın tehlike tespiti üzerinden ele alındığında, bugüne kadar benimsenen eylem birliklerinden, ittifaklardan farklı ve daha ilerisinde olduğu, olmak zorunda olduğu anlaşılacaktır. Bu gelinen aşamadaki mücadelenin ihtiyacının mantıklı sonucudur.

Doğada, toplumda ve düşüncede reddedemediğimiz çelişki, birleşik devrimci mücadelenin de gerçeğidir. Devrim ve sosyalizmin halk güçlerinin ideolojik dokuları, yönelimleri, esas-talileri, yakın-uzak hedefleri, örgütlenme ve mücadele biçimleri farklılıklar gösterir. Bu farklılıklar çelişkidir. Çelişkili doğası gereği nicel-nitel gelişmeler Birleşik mücadeleyi etkilemezlik yapamaz. Bugün açısından sürece cevap olan, gelişmenin, büyümenin, genişlemenin belli bir aşamasında yeni temelde bir birleşik

devrimci mücadeleyi gerektirebilir ve eski temelde oluşan birleşik devrimci mücadele günü cevaplama yetersiz kalabilir. Ya da bugün "taviz" olarak gündeme gelen siyasetler veya politikalar yarının ihtiyacı olarak kendini dayatır bir hale gelebilir. Bugün birleşik devrimci mücadelenin bir parçası, gelişmenin bir aşamasında bu mücadelenin parçası olmayabilir.

Hiçbir şey tam ve kusursuz değildir. Çelişki esastır. Kendi içinde dahi çelişkili olan halk güçlerinin, farklı farklı halk güçleriyle birleşik mücadelede yer almaları, birleşik mücadelenin eksik-yetersiz-tartışmalı vb. ideolojik-siyasi yanlar taşımasının da kaçınılmaz zemnidir. Bu zemin yalnız bugün değil, sosyalist toplumun da bir gerçeğidir.

Hiçbir ikileme mahal vermeden, faşist ceberut devlet ve bu devlete sahip olan egemen ezen sınıflar içinde, iktidar koltuğunda olan ve bu iktidarını ekonomik-siyasi vb. çıkarları gereği daha da sağlama adına işçi-emekçilere, Kürt ulusu ve azınlıklara, ezilen inanç grupların, kadına, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliklerine, gençliğe, çevrecilere, mahallesini korumak isteyenlere, aydın-sanatçı ve akademisyenlere, devrimci-sosyalist komünist ve yurtseverlere, farklı ses çıkaran, itiraz eden, eleştiren toplumsal her kesime daha baskıcı, daha inkârcı, ötekileştirici, soykırımcı, katliamcı politikaları uygulayan, yöneldiği koyu karanlık bir faşizm inşasıyla, en geniş halk yığınlarının başına karanlık bir bela olan AKP-Erdoğan kliği şahsında somutlaşan ezen egemen sınıflara ve burjuva devlete karşı yürütülen birleşik devrimci mücadelede aktif yer almak ve bu mücadeleyi geliştirmek yalnızca Maoist komünistlerin ulvi görevi değil, kendini devrimci-ilerici gören her bir kesimin ve bireyin de görevidir.

Yeniden Komünist Enternasyonal Başarabiliriz-2

Mao'dan bugüne yeni komünist enternasyonal, proletaryanın ortak evrensel ideolojisi komünizmin topyekûn ve köklü ilerletilmesini ifade eden MLM ve özellikle Maoizm temelinde ifade edilebilir. Maoizm modern revizyonizme karşı mücadele yürüyüşünde enternasyonal proletaryanın Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) tecrübesiyle oluşan sentezlerin ifadesidir. BPKD ile hem revizyonizme karşı mücadele göğüslendi ve hem de komünist bilim pratik derslerin yardımlarıyla yeni nitel bir seviyeye ulaştırıldı. BPKD ile yeni komünist bir nesil doğdu. Bu nesil geçmişin eksiklik ve zayıflıklarının da köklü asılmasını ifade etti. Bunda tayin edici etken BPKD idi. Yeni komünist partiler BPKD'nin ürünü olarak doğdular. Bilimimizin bu yeni nitel 3. aşamasının ürünü olan partiler objektif koşulların kendiliğinden bir sonucu değildirler, olamazlar. Evet, objektif bir temel KP için zorunludur. Fakat KP bilinçli bir organizmadır. Mücadelenin kendiliğinden seyri ile kazanılacak bir olgu değildir. Enternasyonal proletaryanın komünist evrensel ideolojisiyle donanmadan ve bu koşullara yaratıcı bir şekilde uyarlanmadan ideolojik/teorik/stratejik bir çizgi inşa edilmeden ne tek tek parçalardan ne de dünya çapında komünist örgütlenme tesis edilemez. Bugün açıktır ki komünist olmanın kriteri BPKD ile ulaşılmış seviyeyle bir bütünleşmeyi ve günümüz gerçeklerinin derslerinden öğrenerek bilimin ilerletilmesini gerektirir. Görüldü ki ve yanılan gösterdi ki üretim araçlarının mülkiyetinin sosyalist dönüşümü ile iş bitmiyor. Bu durumda halen kimin kesin kazandığı belli değildir. Üretim araçlarının mülkiyetinin sosyalist dönüşümü artık bir sınırsızlık olarak add-

eden anlayışların yanılışı ve kırılması pratik tarafından ispatlanmıştır. Kapitalizmden komünizme gidişte başlı başına istikrarlı bir toplum değil, bir geçiş dönemi olan sosyalizmde, burjuvaziye yaratan maddi temel vardır. Komünist partisi ve proletarya devleti gerçeği bile bir yöneten yönetilen çelişmesini ifade eder. Sosyalist kamulaştırma halen problemlidir. Kamu adına parti ve devletin kontrol mekanizmasındaki özel rolü halen durumun gerçek bir toplumsallaşmayı ifade etmediğini anlatır. Sosyalizmin kendi nesnel çelişkileri yeni burjuvazinin maddi temelini oluşturur. Ve bu maddi temel parti ve devlet iktidarına yansması tehlikenin esasıdır. Proletarya devriminin komünizme kadar sürdürülmesi esas meseledir. BPKD'nin öğrettiği büyük derslerden biri budur. Herkese emeği kadar işleyişi ekonominin bir yönünün burjuva olduğunu ifade eder. Doğru bir çizgi önderlik etmezse tabandan tabana proletarya ve emekçilerin doğrudan katılımcı bir özne olarak mevzilenmeleri sağlanmazsa tekrar tekrar devlet doğru çizgiyle birleşmiş kitleler tarafından fethedilmezse, kafa kol, yöneten ve yönetilen, kır kent çelişkileri eskiye dönüşün yolunu acar. Lenin'in de bahsettiği gibi proletarya iktidarı da bir yanıla burjuva hak ölçülerine uymayı zorlayan bir cihaz olması itibariyle burjuva bir yön içerir. Lenin bunu burjuvasız burjuva devlet olarak tarif ediyordu. Tüm bu problemleri aşmada kararlı ilerlemek için BPKD dersleri elzemdir. Yani sosyalizm bir geçiş toplumdur. Sınıflar ve sınıf mücadelesini ifade eden bir geçiş dönemidir. Eğer eşitsizliklere yol açan sosyalizmin bağrındaki üretim ilişkileri bunlar üzerinde yükselen geleneksel değer

ve fikirlere karşı köklü bir kopuş ruhuyla mücadele edilemezse komünizm bir hayaldir. BPKD bu yeni aşamayı ifade eder. İlerletilmesi zaruridir.

Yoldaş Mao Zedung önderliğinde modern revizyonizme ve burjuvaziye karşı mücadelede komünist bilimin köklü, nitel bir ilerlemesini temsil eder. Bilimimizin eski seviyede sadece bir tekrarını değil, nitel katkılarla yeni bir aşamaya ulaştırılmasını ifade eder. Bunu anlamak zor değildir. Her bilgi, her bilimsel seviye tarihseldir. Hayat sürekli değişim içindedir. Bu değişime bağlı olarak bilgi de dur durak bilmeyen bir gelişme seyri izler. Zıtların birliği ko-

münist bilim için de geçerlidir. Ve o, tarihsel sınırlılıklar itibariyle eksik ve yanlışlıklar içerebileceği gibi, objektif gelişmelerin ortaya çıkarttığı yeni gelişmelerin gerisine de düşebilir. Mao'nun yeni demokratik devrim-yeni demokratik iktidar öğretisi eskinin bir devamlılığı değil yeni nitel bir katkıydı. Ki eski Marksizm'de proletarya alternatif bir güç olmadığından burjuva demokratik cumhuriyet savunulmaktaydı. Elbette bu bir taktik çizgiydi ama bu taktik çizginin tarihselliğini kavramayanlar gelecekte de burjuva demokratizmine ki artık bu demokratizm tarihini doldurmasına rağmen destek olmaya gittiler. Yeni demokratik devrim öğretisi Mao öncesi bu seviyede

Diyalektik materyalist felsefede de yoldaş Mao Zedung, yeni seviyeye bilimimizi ulaştırdı. Çelişme yasasının yani karşıtların birliği yasasının, doğanın, toplumun her şeyin temeli olduğunu ifade etti. Bu diyalektik materyalizmin özüdür. Karşıtların birliği uluslararası komünist hareketinde gerçeğidir. Sosyalizmi komünist partisini ondan muaf tutamazsınız. Doğru düşünceler yanlışa karşı mücadele içinde gelişirler. Marksizm'in gelişmesi de ancak bu mücadeleyle olur. Mao, sosyalizme geçmek için mutlak bir kapitalist temeli gerekli gören ve böylece kapitalist "kalkınmacı-ilerlemeci" strateji anlayışlarına kökten karşı çıktı. Teoride o zamana kadar var olan geri ülkelerde "sosyalizm için bir mücadeleye girme temeli yoktur" şeklindeki ileride Avrupa merkeziliğinin beslendiği anlayışlara karşı çıktı. Bugün de bir problem olarak mevcut olan bu bakış açısı ve tarih anlayışına karşı, Avrupa merkezci revizyonist teorik dogmaya karşı Mao'nun öğretisi yol göstermektedir. Hayat ta gösterdi ki devrim, kapitalist üretkenlik düzeyinin gelişkin olduğu yerlerde değil, görece düşük olduğu "Doğu ülkelerinde" başarıldı. Dünya 18. ve 19. yüzyıllardaki devrimin fırtına merkezi olan Avrupa gerçeklerine göre tasavvur edilseydi ortaya çıkan yeni yönelimler kavranmayıp eski strateji tekrar edilseydi ki epeyce edildi, devrim hayal olurdu. Devrimi kapitalist gelişme düzeyinin yüksek olduğu ülkeler çerçevesinde tahayyül edenler sömürge-yarı sömürge ülkelerdeki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı çıktılar. Bu burjuva modernist tarih anlayışı, uluslararası komünist harekete büyük zararlar verdi. Sosyal şovenizmin güçlenmesine hizmet etti. Mao iktidar namlunun ucundadır dedi. Bu evrensel bir doğrudur. Bu evrensel doğru her bir somut koşulda değişik biçimler alır. Bu evrensel doğru, komünist ideoloji rehberliğinde, Komünist Parti önderliğinde gerçek kahraman olan kitlelerin seferberliğini içerir. Ve yine bu evrensel doğru komünist siyasetin silahları kontrol etmesini, kitlelerden kitlelere anlayışını formüle eder. Maoizm savunulmadan Komünizme niyet edilse bile gidilemez.

formül edilememişti, edilemezdi. Mesela yoldaş Stalin ve Komüntern'in hataları Vang Mingci sol maceracılığa direnme savaşı döneminde de sağ oportünizme yardım etmişti. Stalin, Çin'de devrime hız verilmesini istememişti. Bunun için Mao diyordu ki, "Komüntern'i dinleseydik Çin devrimini yapamazdık." 1943'lerde Çan Kay Şek'e karşı Çin devrimci savaşını Komüntern ve Stalin onaylamamıştı. Çan Kay Şek ile ittifak önermişti. Tabii bu o dönem taktik olarak gerekli olan uluslararası antifaşist cephe siyasetinin bir strateji düzeyine çıkartılma hatasının sonucuydu. Sovyetler Birliği devrimiyle diğer devrimlerin diyalektik biçimde bir birini destekler şekilde ele alınması yerine Sovyetler Birliği'nin korunması adına diğer devrimlerin objektif olarak feda edilmesi hatası sonucuydu. Maoist halk savaşı, bilimimizin yeni evrensel katkılarla ulaştığı bir durumu ifade eder. Proletarya ideolojisi teorisinin bir bileşeni olan devrimci savaş değişik tarihsel-sosyal-ekonomik koşullarda değişik biçimler alsalar da komünist ideolojinin rehberliği ortak evrensel komünizm amacına yönelmesi komünist parti önderliğinde bütün ezilenlerin seferber edilmeleri açısından ortak bir içeriği ifade eder. Bu içerik, evrenseldir. Değişik koşullarda uygulamadaki değişik biçim farklılıkları şekilseldir. Mao'nun sosyalizm ve partiyi ele alışı diyalektik materyalist yöntemi oldukça öğreticidir. Partiyi ve sosyalizmi ve komünizmi zıtların birliği dışında ele almamıştır. Her şeyde bir ikiye bölünür demişti. Bu anlamda parti ve halk içerisindeki mücadeleyi bir doğru yanlış arasındaki mücadele olarak ele almıştı. Ve burada kaba yöntemleri, basit damgalamaları ve suçlamaları reddetmişti. Zira parti ve halk içerisindeki mücadele bir politik iktidar mücadelesi değil, bir doğru yanlış yani ideolojik mücadeledir. Bundan öğrenemeyenler, komünist harekette gereksiz örgütsel ayrılıklara vesile olmuşlar, mücadeleye şiddet unsuru bulaştırmışlardır.

Diyalektik materyalist felsefede de yoldaş Mao Zedung, yeni seviyeye bilimimizi ulaştırdı. Çelişme yasasının yani karşıtların

birliği yasasının, doğanın, toplumun her şeyin temeli olduğunu ifade etti. Bu diyalektik materyalizmin özüdür. Karşıtların birliği uluslararası komünist hareketinde gerçektir. Sosyalizmi komünist partisini ondan muaf tutamazsınız. Doğru düşünceler yanlışla karşı mücadele içinde gelişirler. Marksizm'in gelişmesi de ancak bu mücadeleyle olur. Mao, sosyalizme geçmek için mutlak bir kapitalist temeli gerekli gören ve böylece kapitalist "kalkınmacı-ilerlemeci" strateji anlayışlarına kökten karşı çıktı. Teoride o zamana kadar var olan geri ülkelerde "sosyalizm için bir mücadeleye girme temeli yoktur" şeklindeki ileride Avrupa merkeziliğinin beslediği anlayışlara karşı çıktı. Bugün de bir problem olarak mevcut olan bu bakış açısı ve tarih anlayışına karşı, Avrupa merkezci revizyonist teorik dogmaya karşı Mao'nun öğretisi yol göstermektedir. Hayat ta gösterdi ki devrim, kapitalist üretkenlik düzeyinin gelişkin olduğu yerlerde değil, görece düşük olduğu "Doğu ülkelerinde" başarılıdır. Dünya 18. ve 19. yüzyıllardaki devrimin fırtına merkezi olan Avrupa gerçeklerine göre tasavvur edilseydi ortaya çıkan yeni yönelimler kavranmayıp eski strateji tekrar edilseydi ki epeyce edildi, devrim hayal olurdu. Devrimi kapitalist gelişme düzeyinin yüksek olduğu ülkeler çerçevesinde tahayyül edenler sömürge-yarı sömürge ülkelerdeki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı çıktılar. Bu burjuva modernist tarih anlayışı, uluslararası komünist harekete büyük zararlar verdi. Sosyal şovenizmin güçlenmesine hizmet etti. Mao iktidar namunun ucundadır dedi. Bu evrensel bir doğrudur. Bu evrensel doğru her bir somut koşulda değişik biçimler alır. Bu evrensel doğru, komünist ideoloji rehberliğinde, Komünist Parti önderliğinde gerçek kahraman olan kitlelerin seferberliğini içerir. Ve yine bu evrensel doğru komünist siyasetin silahları kontrol etmesini, kitlelerden kitlelere anlayışını formüle eder. Maoizm savunulmadan Komünizme niyet edilse bile gidilemez.

Komüntern üzerine!

Donemin gerekli olan uluslararası ittifak siyasetinin bir stratejiye dönüştürülmesi Komüntern'in hatalarının bir yönüydü. Ayrıca başka bir hatası sosyalizmin tek bir ülkede kesin zafer kazanabileceği yanılgısıydı. Oysa Lenin bu anlayışa karşı çıkmıştı. Bu hatalı anlayıştan kopamayan Stalin ve Komüntern komünizmin kesin zaferinin bir ülkede mümkün olacağı fikrinden yola çıkarak tüm devrimleri Sovyetler birliğinin korunmasına tabii kılıyorlardı. Bunu proletarya enternasyonalizmi ve devrimci olmanın tek kıstası olarak görüyorlardı. Nitekim bu hatalı yaklaşım İtalya, Yunanistan, İspanya devrimlerinin yenilmesinde önemli bir rol oynamıştı. Yine Almanya Komünist Partisi'nin devrim meselesini sadece Waimar Cumhuriyeti'ne kilitlemesi Komüntern'in halk cephesi siyasetinin bir stratejiye dönüştürülmesinin sonucuydu. Bu durum, faşist kampın dışındaki emperyalist güçlere karşı iyimserliği besledi. Her bir yerde mücadelenin Sovyet dış politikasına uyarlanmış bir mekanikle ele alınmasına yol açtı. Emperyalizme bağımlı ülkelerde yeni demokrasi mücadelesini sakatlardı, burjuva demokratik bir sapmaya düşmeye yol açtı. Komüntern, Sovyetlerin çıkarları için bu hatalara karşı çıkmak bir yana, vesile oldu. İtaat etmeyenleri suçladı. Çin devrimini de suçladı. Ancak Mao itaat etmedi. Nitekim gerçek, Maoist yönelimin doğru olduğunu gösterdi.

Komüntern'in dağıtılması bir başka hataydı. Evet, geçmişte tek tek ülkelerdeki tarihsel sosyal ekonomik siyasi koşulların farklılığından ötürü her yere aynı mekanik bir reçete sunulamazdı. Komüntern'de böyle bir mekanizma ile örgütsel aşırı merkezileşme fikri mevcuttu. Proletaryanın devrimci mücadelesi uluslararası mücadele açısından da demokratik merkezileşme ilişkisini kapsar. Bu demokratik merkezileşme diğer partilerin kendi kararlarını kendileri verme inisiyatifini dışlar. Hatta her bir parti de bile öncülük alt kademelerin inisiyatiflerinin yerine geçirilmez. Tüm bunların

demokratik merkezileşmesini ifade eder. Kitlelerin siyasete doğrudan katılmalarının yolu da budur. Bu problemleri aşma yerine Hitlerlere karşı mücadelede diğer müttefik güçleri ürküteceği gerekçesiyle komünist enternasyonalist dağıtma hatasına düşüldü. Komünizm için, komünist enternasyonal ve onun her parçadaki taburlarının çok çeşitli biçimler alabileceği ama değişmeyen proleter dünya devrimi ve proleter enternasyonalist içeriğinde bir kırılma mevcut oldu. Enternasyonal örgütlenme biçimde değişiklik gösterebilir. O tek bir şekle hapsedilemez. Buna kafa yorma yerine dağıtma icraatına girilmesi açıktır ki bir ideolojik kırılmaydı. Komünizm mücadelesinin stratejik bir silahı olarak Komüntern, proleter dünya devrimine önemli hizmetler sunmuştur. Ve faşizme karşı mücadelede taktik bir çizgi olarak 7. Kongre bir gerekliliği ifade ediyordu. Burada problem taktiğin stratejiyi, politikanın ideoloji ve teoriyi yeme durumuna gelmesiydi. Mesela faşizm ve burjuva demokrasisi arasındaki yatırım nicel değil, stratejik ve nitel bir ayırım şeklinde sunuluyordu. Antifaşist cephe siyaseti bir taktiğin yerine proleter devrimin yerine geçiriliyordu. Mao Zedung modern revizyonizme karşı 1957-60'tan 1963 yıllarına kadar önemli bir ilerleme kat etmişti. Kruşçev modern revizyonizmine karşı onun devrimci savaşları dünya savaş tehlikesi yaratır gerekçesiyle reddeden ihanetini reddediyordu. Yeni sömürgeciliği meşrulaştıran ve "barış içinde geçiş ve kapitalist olmayan yoldan sosyalizme çıkış" şeklinde formüle eden devrimci savaş yadsıyan mekanizması deşifre edildi. Bu miras yeni komünist bir enternasyonalin yaratılması mücadelesinde önemli bir tarihsel dayanaktır. Elbette ana yörünge komünist olmasına rağmen, bazı hatalar ve eksikliklerde mevcuttu. Bunları devrimci enternasyonalist hareket iyi formüle etmişti. Bu mirasla yükseltilmelidir. Modern revizyonizme karşı Mao Zedung önderliğindeki yürüyüş temeldir. Bu insan emeğinin metalaştırmadan çıkarılması ve komünizme yürünmesi çağrısıydı. Öngörülen dünya devrimiydi. Değişik ya da bir grup ülkede gerçekleşerek iler-

leyecek ve her ülkenin somut koşullarıyla birleştirilmesi öngörülen bir dünya partisi gerekliliği geçmişin hatalarından ötürü örgütsel açıdan merkeze alınamamış, dünya açısından bir siyasi merkez fikri işletilememiştir. Doğrudur, Lenin’inde ifade ettiği gibi tek bir enternasyonalizm vardır oda her bir ülkede devrimci hareketin dünya devriminin bir parçası olarak kendi burjuvazisinin hesabını görmesidir. Farklı ülkelerdeki proletaryanın özgün görevleri ve geçmekte olduğu farklı aşamaları anlaşılmalıdır. Ama aynı şekilde proleter dünya devriminin ortak bir strateji olduğu da kavranmalıdır.

Enternasyonal alana ilişkin genel değerlendirme!

Dünya devrimi yürüyüşünün Türkiye-Kuzey Kürdistan’daki temsilcisi olan partimiz, UKH ve uluslararası mücadelenin yadsınamaz önemini bilincindedir. Parti 3. Kongremiz; genel ile özeli birliği ve dünyadaki demokratik, devrimci, komünist güçlerin, uluslararası sermayeye ve bölge-ülke özgülündeki güçlerine karşı, ortak mücadelenin daha güçlü örülmesi ve dayanışmanın yükseltilmesi için daha büyük çabalar içerisinde olmanın tarihsel bir gereklilik ve zorunluluk olarak ortaya koymaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin geriletilmesi, her coğrafyada sürdürülen devrimci savaşın yükseltilmesi ve bunların enternasyonal birliğini şart koşmaktadır. Bu anlamda devrimimiz dünya devriminin bir parçası olarak, dünya devrim mücadelesinin genel ihtiyaçları ve istemleri karşısında bir sorumluluğa sahiptir. Emperyalist kapitalist sistem, dünyayı tarihsel olarak en geniş biçimde bir sömürü cenderesine almış durumdadır. Dünya halkları ve ezilen ulusları bu sömürgecilğe karşı, kendi coğrafyalarında yükselttikleri devrim mücadelesi ile diğer ülkelerde yükseltilen veya embriyo düzeydeki mücadeleleri ile daha köklü enternasyonal ilişkileri sağlayarak tecrübenin paylaşılması, olanakların sunulması ve karşılıklı ideolojik mücadeleler ile devrimci komünizmin teo-

rik birikimlerinin geliştirilmesi ve devrim pratiğinin ilerletilmesi bağlamında daha fazla etkinlik göstermek durumundadırlar. Partimiz uluslararası komünist hareketin embriyosu olan DEH’in gelinen aşamada bu sorumluluğa uygun bir yönelim içerisinde olmadığını ve DEH’in atılı bir durumda, iç sorunlarından dolayı fiili olarak dağılma sürecinde olduğunu tekrardan belirtmeyi gerekli görmektedir. DEH bileşenlerinden ABD Devrimci Komünist Parti ve Nepal Komünist Partisi’nin girmiş oldukları çizgi tartışmaları DEH’i inşa etmekten ziyade DEH’in dağılmasına giden bir süreç yaratmıştır. Nepal komünistlerinin oportünist çizgileri ile ABD Devrimci Komünist Partisi’nin sekte anlayışı ikileminde DEH işlevselliğini yitirmiş duruma gelmiştir. Bu süreç zarfında partimiz, DEH güçleri ve onun dışındaki Maoist hareketler ile beraber bir DEH konferansını örgütlenmesine ilişkin yönelim göstermiş, ama bu yönelim özellikle ABD Devrimci Komünist Partisi ve onunla hareket eden DEH güçlerinin sekte çizgileri sonucu yaşam bulamamıştır.

ABD Devrimci Komünist Partisi’nin sekte çizgisi, DEH’in gerilemesinde Nepal komünistlerinin oportünist çizgileri kadar etkinlik sahibidir. Devrimci Enternasyonal Hareketin bu akıbeti şüphesiz ki var olan çizgi sorunlarından kaynaklanmaktadır. Hatalı çizgilerin yarattığı bir gelişme durumu olarak izah edilmelidir. Parti 2. Kongremizden bu yana DEH üzerinden Komünist Enternasyonal’in örgütlenmesi üzerine konu özgülündeki hem 2. Kongre karar ve perspektifleri yerine getirilememiş hem de bir türlü toparlanma ve daha yüksek temeller üzerinden bir gelişme seviyesi, teorik ve pratik olarak yakalanamamıştır. Kuşkusuz bu olumsuz durumun önemli ideolojik, siyasal ve örgütsel temellerden beslenerek gelişen çizgi hatalarından kaynaklandığını ifade edebiliriz.

2. Kongremizin hemen akabinde kongre kararına uygun olarak hazırlıklar yapılmamış ve çalışmalar kendiliğindenciliğe bırakılmıştır. Yukarıda ifade ettiğimiz 2.

Kongre kararı bile İngilizce başta olmak üzere yabancı dillere çevrilmemiş ve sadece DEH’in yürütme komitesindeki yoldaşlara sözlü olarak aktarılmıştır. Aynı şekilde kongre kararları doğrultusunda uygun bir planlama şeklinde hareket edilmemiş ve geçmişten bugüne hala devam eden statükocu ve dilek temenni temelindeki yaklaşımlar ile faaliyetler sınırlandırılmıştır. DEH’in Yürütme Komitesi (DEH-KOM) içerisinde yer almamıza rağmen DEH sorunlarından kaynaklı olarak objektif durumdan kaynaklı, etkinliği sınırlı olan, bir bileşeni olarak faaliyetlerimiz söz konusu olmuştur. Zira DEH-KOM toplantıları bile tam bileşenli olarak 2. Kongre’den bu yana esasta yerine getirilmemiş ve sürekli olarak eksik örgütsel işleyiş sürdürülmüştür.

Zira uzun süredir devam eden bu durum aslında DEH içerisindeki aşırı merkezizeci örgütsel karar ve uygulamasından kaynaklı ileri gelmesine rağmen, bu durumun aşılması için hem teorik hem de pratik adımları yeterince atamadık. DEH imzasıyla yapılacak bir açıklamada dahi tam oybirliği gerekiyordu. Bu katı merkezizeci örgütsel yapı kuşkusuz anlayış ve izlenen çizgilerden bağımsız değildi. DEH-Kom’un toplantıları o zamana kadar adeta Amerikalı yoldaşların kaderine ve inisiyatifine bırakılmıştı ve onların keyfi yaklaşımları doğrultusunda hareket edilmekteydi. Örneğin gerek DEH’e yönelik parti 2. Kongre kararı doğrultusunda düşüncelerimiz gerekse de Nepal ve diğer meseleler üzerine yaşanan gelişmeler üzerine DEH- Kom

Öyle ki DEH-Kom içerisindeki Nepal Komünist Partisi (Maoist) bir yanda, Amerika Devrimci Komünist Partisi ve İran Komünist Partisi(MLM) diğer yanda, partimiz MKP ise daha başka bir yanda durmaktaydı. Objektif olarak oluşan başka bir durumda tersten Amerika Devrimci Komünist Partisini istemeyen bir bileşeninde şekillendiğidir. Partimiz, DEH içerisindeki çizgi sorunlarının çözüm platformu olarak konferans önermekte ve gerçek çizgi birliğinin sağlanması için bunun ötelenemez bir yöntem olduğunu belirtmektedir. Şüphesiz bu duruşların ideolojik, politik ve örgütsel çizgi meseleleriyle doğrudan ilişkisi vardır. NKP(M) çizgisinde daha önce kökleri bulunan kırılmalar giderek sistematik bir bütünlüğe dönüştü. Daha önce genelde Halk Savaşı savunulurken ve pratik olarak icra edilirken bir yandan da tepeden barışçıl politik müdahale yoluyla yeni demokratik devrimin test edileceğine dair ihtimal düzeyinde de olsa bir olasılıktan bahsedilmekteydi. Bu yönelimden ötürü bir yandan silahlı halk ayaklanmasından bahsedilirken diğer yandan barışçıl bir geçiş yönelimi de kambur olarak taşınmaktaydı. Bu hatalı çizgi daha önce parti içerisinde Bhatarai tarafından temsil edilen, yeni demokrasiye gitmek için burjuva demokrasiden geçiş Nepal’de zorunlu bir ihtiyaçtır yaklaşımıyla ifade ediliyordu. Bu yaklaşımda müzakereler ve ateşkes manevraları bir taktik değil stratejik bir yönelim olarak ifade ediliyordu. Phra-canda başta bu hatalara köklü olmasa da dikkat çekmişti. Ancak daha sonraları eklektik bir ittifakla geriye düştü. Anlaşmalı oportünist bir birlik ekseninde hatalı yönelim derinleşti. Halk Savaşından vazgeçiş ve böylelikle silahlı ayaklanmanın rafa kaldırılması artık hiç de şaşırtıcı değildi. Yeni demokratik devlet iptal edilmiş, burjuva cumhuriyet bir strateji olarak yükseltilmişti.

içerisinde doyuma ulaşmayan tartışmalar karşısında bağımsız ve adeta DEH dışı güçler gibi hareket edilerek dışarıda ideolojik tartışmalar yürütülmüş ve pratik yaklaşımlar sergilenmiştir. DEH içerisinde tam bileşenli ideolojik tartışmalar yeterince yürütülmemiş ve bu yönlü kısmi çabalarımız sürekli suretle olumsuz karşılanmıştır. Bu durum öylesine bir hal almıştır ki kaygılar, sekter ve hegemonyacı tarzdaki sübjektif yaklaşımlar, DEH-Kom'u işlemez duruma getirmiştir. Denilebilir ki partimizin dışındaki DEH-Kom bileşenleri DEH'i kendi tarlası gibi sürekli olarak sürmek için hem teorik hem de pratik her türlü yolu denemişlerdir. Bunu da DEH içerisinde henüz daha yeterli ideolojik tartışma ve mücadele yürütmeden, "biz revizyonistler ile ortak yürümez, onlar ile ortak etkinliklerde yer almayız, aynı etkinliklerde yer alırsak onlar bizim kendilerini desteklediklerini çevreye yayacaklar, Komünizmi kurtaracak proje bizim formülümüzdedir siz de düşüncelerinizi vs. ortaya koyup mektubunuzu yazın yoksa konferansa ne gerek var bir şey çıkacağını sanmıyoruz, siz revizyonistleri ve iftiracıları destekliyorsunuz, bu saatten sonra mevcut DEH içerisinden bir şey çıkacağını sanmıyoruz, ayrılar ayrı aylar aynı yerde artık olacaklar ve ayrışım kaçınılmazdır, toplantılara revizyonistleri ve iftiracıları niye çağırıyorsunuz onlardan bir şey çıkmaz, vb." diyerek DEH-Kom'un bileşeni olan güçler ne yazık ki bir türlü toplantısını yapamamış ve sürekli kendilerini dayatmışlardır.

Öyle ki DEH-Kom içerisindeki Nepal Komünist Partisi (Maoist) bir yanda, Amerika Devrimci Komünist Partisi ve İran Komünist Partisi(MLM) diğer yanda, partimiz MKP ise daha başka bir yanda durmaktaydı. Objektif olarak oluşan başka bir durumda tersten Amerika Devrimci Komünist Partisini istemeyen bir bileşeninde şekillendiğidir. Partimiz, DEH içerisindeki çizgi sorunlarının çözüm platformu olarak konferans önermekte ve gerçek çizgi birliğinin sağlanması için bunun ötelenemez bir yöntem olduğunu belirtmektedir. Şüphesiz bu duruşların ideolojik, politik ve örgütsel çizgi meseleleriyle

doğrudan ilişkisi vardır. NKP(M) çizgisinde daha önce kökleri bulunan kırılmalar gidererek sistematik bir bütünlüğe dönüştü. Daha önce genelde Halk Savaşı savunulurken ve pratik olarak icra edilirken bir yandan da tepeden barışçıl politik müdahale yoluyla yeni demokratik devrimin test edileceğine dair ihtimal düzeyinde de olsa bir olasılıktan bahsedilmekteydi. Bu yönelimden ötürü bir yandan silahlı halk ayaklanmasından bahsedilirken diğer yandan barışçıl bir geçiş yönelimi de kambur olarak taşınmaktaydı. Bu hatalı çizgi daha önce parti içerisinde Bhatarai tarafından temsil edilen, yeni demokrasiye gitmek için burjuva demokrasisinden geçiş Nepal'de zorunlu bir ihtiyaçtır yaklaşımıyla ifade ediliyordu. Bu yaklaşımda müzakereler ve ateşkes manevraları bir taktik değil stratejik bir yönelim olarak ifade ediliyordu. Phracanda başta bu hatalara köklü olmasa da dikkat çekmişti. Ancak daha sonraları eklektik bir ittifakla geriye düştü. Anlaşmalı oportünist bir birlik ekseninde hatalı yönelim derinleşti. Halk Savaşından vazgeçiş ve böylelikle silahlı ayaklanmanın rafa kaldırılması artık hiç de şaşırtıcı değildi. Yeni demokratik devlet iptal edilmiş, burjuva cumhuriyet bir strateji olarak yükseltilmişti.

Partimiz MKP, Amerika ve İranlı Maoistlerden çok daha önce gerek DEH-KOM da gerekse de 2. Kongremiz sonrası Nepalli Maoistler ile yaptığı çeşitli ikili görüşmelerde temeldeki kırılmalara ve çizgi hatalarına dikkat çekmişti. Yukarıda bahsettiğimiz problemlere yani yeni demokratik devrim öğretisinin tahrif edildiğine, Halk Savaşı çizgisinin böylelikle gereksiz hale geleceğine, burjuva demokrat bir çizginin egemen olacağına, bunun partinin komünist niteliğini tahrif edeceğine, revizyonizmde temel konulardaki ayırım çizgilerinin silikleşeceğine, oportünist siyasetin teorii, taktiğin stratejiyi yiyeceğine dikkat çekmişti.

Barışçıl geçişin tıpkı ÇKP-Sovyet polemiklerindeki gibi giderek Sovyet çizgisinin NKP(M) ye egemen hale gelmesine yol açacağını belirtmişti. ÇKP tecrübesini

özellikle özetlemişti. Ayrıca bu dönemde MLM konusundaki kırılma da derinleşme seyrine girmişti. Nepalli yoldaşların Maoizm meselesini yeniden tartışacağız, diğer güçler ile birlik için bu gereklidir anlayışı daha 2009 döneminde belli bir sistem olarak ortaya çıkmıştı. Nepalli Maoistler bu sistemin içinde revizyonist Maşal partisiyle bir birlik yönelimine sahiptiler. Geçmişte Maşal'ın revizyonist çizgisine yönelttikleri eleştirilerden bir geriye çekilme pozisyonuna girmişlerdi. Maşal partisi Maoizm'in bilimizde yeni nitel bir aşama olduğunu kabul etmiyordu. Yarım ağızla Mao'nun bazı katkılarından bahsetse de Stalin'in sıradan bir devamı olduğunu söylüyordu. Komintern'in ve Stalin'in, Mao tarafından ortaya konulmuş hatalarını kabul etmiyordu. Yani eklektik oportünist bir çizgiye sahipti. Bundan ötürü onlarca yıl Nepal'de Halk Savaşı pratiğine girememiş, Yeni Demokratik Devrim anlayışını kavrayamamış, parlamenterist-legalist tasfiyeci bir çizgi izleme durumunda kalmıştır.

NKP(M), tüm bu hatalardan kopuş vesilesiyle Halk Savaşı'nı başlatmaya muktedir olmuştu. Kendilerinin bu tecrübesi de Partimiz tarafından 2009'da Nepalli yoldaşlara yeniden yinelenerek dikkatine sunuldu. Birlik anlayışlarının eklektik, ikiyi bir yapan, doğru ve yanlış eklektik- ortacı bir çizgide uzlaştıran, yanlış doğrudan ayırt etmeyen, doğru ve yanlış bulamacında bir sentezle yol alma durumunda yaklaşımları eleştirilmişti. Maoizm konusunda geçmişte tartışılıp netleştirilen sentezi terk edip Mao Zedung düşüncesi adına eski eklektik zemine çark eden, Maoizm'i bir ideoloji, teori, bilim olarak kavrama şüphesiz sürekli geliştirme yerine basit bir siyaset derekesine düşüren hatalı anlayışlara dikkat çekilmişti. Yoldaşların girdikleri yolda geldikleri nokta tam bir savrulmaya götürmüştür. Sadece Maşal ile birlik ile sonuçlanmamış şimdiki kapitalist ÇKP ile de- tabi ki emperyalist kapitalist sistem ile de- stratejik dostluk noktasına gelmişlerdir. Birleşmiş Milletlere beyan edilen güven çizgisinde de emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelenin lafı bile edilmemektedir.

Bugün Kiran önderliğinde Prachanda'ya bazı itirazlar ifade edilip ayrı bir parti-NKP(M) olarak ortaya çıkma durumunda olursa da söz konusu çizgiden her yönüyle köklü bir kopuş gözükmemektedir. Zira yeni anayasa, barış, kurucu meclis vb. konularda eski hatalı çizginin doğru bir muhasebesi yapılamamaktadır. Bu açıdan Kiran vb. yoldaşların eklektik hattına karşı da ideolojik mücadele ertelenemez bir görevdir. Negatif ve pozitif yanlarını incelendiğinde NKP(M) kuşkusuz devrimci partidir. Pratik çizgideki hatalar bu gerçekliği öteleyemez. Nepal de ortaya çıkan hatalı çizgide, yanlış önderlik anlayışının özel bir yeri vardır. İdealistçe önderliğin ve liderin önemini tek yönlü abartan, parti üzerinde ayrıcalıklı bir yere koyan, partinin kolektif önderliğini yadsıyan yaklaşım, kitlelerin ideolojik olarak silahsızlandırılmasında özel bir yer tutmaktadır. Kiran yoldaş bugün şunu itiraf etmektedir. Bir halef olarak Phracanda'yı tek yanlı öne çıkarmanın bir hata olduğunu söylemektedir. Ama bu hataya yol açan çizgi sorunlarıyla yeterince ilgilenmemektedir. Kolektif önderlik olarak partinin üzerine bir lider otoritesinin geçirilmesi bir çizgi sorunudur. Nitekim bu çizgi Parachanda Düşüncesi formülasyonunda kendisini sistematik olarak ifade etmişti. Ve Kiran yoldaş da bizzat bunun teorisini ve savunusunu yapmıştı. Enternasyonal Komünist bilimin her bir özgülün somut koşullarına uyarlanması elbette gereklidir. Tartıştığımız bu değildir. Fakat bu özgül uygulama durumunu evrensel bilim karşısında özel bir düşünce akımı olarak göstermek hem yanlıştır ve hem de bu komünist hareket içerisinde hangi lider daha büyüktür rekabetine götürmüştür. Bugün Maoistler içerisinde Nepal, Peru, Amerika arasında hangi lider büyüktür rekabeti mevcuttur ve bu son derece yanlıştır. Ama müthiş bir ortaklıkları da vardır. Tüm bu partiler, ideolojik ve siyasal çizgi yerine, partinin kolektif önderliği yerine liderlerine yanılmaz ve özel bir rol atfetmektedirler. Mesela PKP'ne göre Hefetura dedikleri stratejik tarihi önderlik yanılmaz, Gonzalo Düşüncesi ikiye bölünmez, Gonzalo liderliğindeki bir par-

tide oportünist bir çizgi ortaya çıkmaz, olsa olsa bir düşman sızması olarak gündeme gelebilir ve bugün olan da budur şeklinde bir anlayış, çizgi ve izlenen siyaset vardır. Yıllarca bu yoldaşlara bunun diyalektik materyalizmden tam bir kopuş olduğunu, partinin zıtların birliği dışında ele alındığını ve idealize edildiğini sürekli anlattık ve eleştirdik. Kabul etmediler, şimdi bazılarının geldiği nokta ne oldu? Durum açığa çıkınca nerede çizgi hatası yaptık yerine Gonzalo'yu ve diğer "stratejik" önderleri hain olarak damgalamaya gelindi.

PKP, Amerikan Devrimci Komünist Partisi pratiklerinde de bu hatalı önderlik vb. çizgilerinin önemli ve temel etkileri görülmektedir. Amerikan partisi ve önderlik anlayışı da aynı hatalı anlayışlardan mustarıdır. Öyle ki bu hatalı çizginin savunulması yetmiyormuşçasına bir de Bob'u popülarize etmek için bizzat parti kararıyla özel kampanyalar düzenlenmektedir. Günlük yaşam, davranış vb. her şeyine özel bir anlam yüklenmektedir. Yani neredeyse tanrının yeryüzündeki silueti şeklinde lanse edilmektedir. Ve onun liderliğindeki sağlam çekirdek sadece devrim yapma değil komünizme gitmenin de neredeyse tek başına motoru olarak ifade edilmektedir. Kitlelerin rolü hiçleştirilmekte, tekeli, darbeci bir parti ve devlet anlayışı komünizmin yerine ikame edilmektedir. Öyle bir gelecek tasavvur edilmektedir ki Ayetullahlar rejimine neredeyse benzeme durumundadır. Her şey liderin ve çekirdeğin insafına bırakılmıştır. Yargı, yürütme, yasama her şey bu eksende tasavvur edilmektedir. Paris Komünü'nden BPKD tecrübesine kadar Marksist devlet teorisinin tecrübeleri tamamıyla iptal edilmiştir. Yeni Sentez biçiminde ifade edilen bu yaklaşıma Partimiz çeşitli platformlarda yazılı olarak da cevap verdi. Fakat bunları DEH platformuna taşımakta atıl kaldı. Bu konuda ideolojik sorumluluklarımızın yeniden altını çizmek isteriz. Partimiz, önderlik konusundaki anlayışını (Daimi Komite ve Başkanlık sistemlerinin Maoizm'den kırılma durumuna ilişkin görüşleri) da UKH'nın platformuna taşımaya çalışmıştır. Ancak başta

da vurguladığımız gibi bu konularda planlı, ciddi, etkili, ideolojik taarruz ruhuyla dolu, itinalı bir faaliyeti ne yazık ki yeterince organize edememiştir. Şüphesiz bu durumda çizgimizde yeterli bir kavrayışa sahip olmadığımız ile de alakalıdır. Partimizin diğer bütün alanlarda ve konularda olduğu gibi bu alanda da önderlik ihtiyacına cevap olamadığını göstermiştir.

Partimiz her ne kadar bu alandaki görevlerini de esas da yerine getiremese de bunun büyük bölümü içerisinde DEH'in objektif durumunun yol açtığı gerçekliğini de unutmamak gerekir. Buna rağmen bazı girişimleri de olmuştur. Bu girişimlere yön veren çizgi doğrudur ve bu çizginin pratik bir plana dönüştürülerek ısrarla takip edilip pratik de önderlik yapılması ertelenemez bir ihtiyaçtır. Bu vesileyle söz konusu girişimlerimizi ifade eden mektupları DEH-Kom ve DEH bileşenlerine 2010'da ve Ağustos 2011'deki katılımcı üye ve aday üyelere göndermiş durumdayız DEH noktasında yetersizliklerimizi tekrardan ifade etmek önemlidir. Tüm hatalı çizgilere rağmen doğru çizginin doğru bir pratiğe geçirilmemesi bağlamında yetersizliklerimizi görerek, DEH'in geline durumunda yetersizlik ve kavrayışsızlığımızın payını görmek durumundayız.

Parti 3. kongremiz Komünist Enternasyonal Hareketin (KEH) örgütlenmesi noktasında bir perspektife sahip olarak partimizin bu perspektif bağlamında yeni dönemde buna uygun bir yönelim içerisinde bulunması ve komünist enternasyonal hareketin kurulması için daha aktif ideolojik mücadele ve bizzat etkin bir pratik icra edilmesini kararlaştırmıştır. Yine parti 3. Kongremiz bölge birlikleri ve örgütlenmelerini önemseme siyasetinin pratikleştirilerek geliştirilmesi gerekliliğini güçlü bir içerikle tartışmış, bu bağlamda dünyanın atan en güçlü kalbi durumundaki dünya halklarının günlük kıyımdan geçirildiği emperyalistler ve uşak iktidarlarının proje üzerine proje ürettiği ve halk hareketlerini kendi çıkarlarına hizmet edecek yönelimlere girm-

esi için yoğunlaştığı Ortadoğu bölgesinde, bu bölgedeki ilerici demokratik devrimci, komünist hareketler ile çok daha köklü ilişkiler geliştirerek, kalıcı birliklerin örgütlenmesine gidilmesi ve emperyalizm buradaki bütün planlarını boşa çıkarıp demokratik-sosyalist devrimlerin örülmesi için orta doğuya özel önem atfeder ve gelecek zaman diliminde orta doğudaki demokratik devrimci güçler ile devrimci ilişkilerin geliştirilerek devrimci enternasyonal ilişkilerin bu bölgede ilerletilmesine ilişkin kararlaştırmaya varmıştır. Parti 3. Kongremizde, hem partimizin belgelerinin çeşitli dillerde çevrilip yayınlanması hem de diğer devrimci komünist belgelerin çevrilerek takip edilmesi ve tartışılması için gerekli hassasiyetin gösterilerek, bu çalışmaların oturtulmasının önemi belirtilmiştir. Parti 3. Kongremiz enternasyonal alan ile ilgili olarak dünya genelinde bu ilişkileri sürdürecektir ve ideolojik mücadeleyi aktif olarak icra edecek, pratik olarak var olan görevlerin yerine getirilmesinde aktif sorumluluk yüklenecek olan enternasyonal ilişkiler bürosunu yetkili kılarak gerek Komünist Enternasyonal Hareket, gerek bölgesel ilişkilerin ilerletilmesi ve geliştirilmesini enternasyonal ilişkilerin özel öneminden hareketle bütün enternasyonal çalışmalarını Enternasyonal İlişkiler Bürosu aracılığı ile icra edecektir.

Partimiz 3. Kongre kararları doğrultusunda DEH bileşenlerine ilişkin mektupları yayınlamayı kararlaştırmıştır.

"Devrimci Enternasyonal Hareket Yürütmesine!"

Değerli Yoldaşlar;

MKP olarak üyesi olduğumuz ve yürütmesinde bulunduğumuz Devrimci Enternasyonal Hareket(DEH)'in geline aşamada örgütsel temelde tamamen kendiliğindenci bir hatta sürüklendiği ve fiili olarak işlevsiz hale geldiğini birlikte yaşamaktayız. Elbette bu durum sebepsiz değildir. DEH içerisinde yaşanan çizgi sorunları hareketimizin örgütsel durumuna yansiyarak bu hale

gelmesinin temel sebebini oluşturmaktadır. Yaşanan bu gelişmeler karşısında hemen, hemen tüm DEH bileşenleri ve DEH dışındaki Maoist güçler, Hareketimizin yaşadığı çizgi sorunlarına yönelik mücadele yürütmekte ve örgütsel sorunun çözümü için değişik önerilerde bulunmakta ve çözümler üretmeye çalışmaktadır.

Bugüne kadar yaşanan tartışmalarda, partimiz MKP de dâhil tüm Maoist bileşenler DEH' in içerisinde keskin bir iki çizgi mücadelesi sonucunda birlik ve ayrılık yanlarının ortaya çıkarılması ve safların tekrardan düzenlenmesi gerektiği görüşü ortak yaklaşım haline gelmiştir. Fakat her konuda olduğu gibi sorunların çözümünde uygulanacak yöntemde de iki çizgi mücadelesi temelinde farklı yaklaşımların olması tartışma götürmezdir. Genel olarak DEH' in yaşadığı çizgi sorunlarının çözümüne ve örgütsel işleyişin düzeltilmesine ilişkin hareketimizin yürütmesinde üç eğilim ortaya çıkmış durumdadır. Bu eğilimlerden birincisi; DEH' in geline aşamada bileşenlerinde yaşanan çizgi problemleri nedeniyle işlevsiz hale geldiği, DEH' in tek tek bileşenleri olmasa da genel çizgi itibarı ile revizyonistleştiği ve bu gerçekliğinden kaynaklı DEH' in miadını doldurduğu ve bitirilmesi gerektiği savunulmaktadır. İkincisi; DEH' in çizgi sorunlarından kaynaklı örgütsel temelde işlevsiz hale geldiği, her yapının kendi çizgisini kamuoyuna deklere ederek birebir yaşanacak tartışmalar sonucunda yeni bir çizgi ortaya çıkarılarak yeni çizgi üzerinden DEH' in örgütsel yapısının tekrar inşa edilmesi gerektiği savunulmaktadır. MKP olarak her iki öneriyi de eksik bulmaktayız. Ve üçüncü bir öneri sunmaktayız. DEH yeni kurulan bir yapı olsaydı ve örgütsel bir işleyiş bulunmasaydı iki öneriden biri uygulanabilirdi. Fakat yirmi altı yıllık bir tarihsel geçmiş olan DEH' in yaşadığı çizgi sorunlarını çözüm yöntemi her iki öneride olduğu gibi kendiliğindenci biçime terk edilmemelidir. Bizzat DEH yürütmesi önderliğinde merkezi bir planlamayla tüm DEH bileşenlerinin ve kabul edilirse dışımızdaki Maoist partilerin de katıldığı konferans veya benzer platform-

larda herkesin kendisini ifade edebileceği biçimde bir çizgi mücadelesi yürüterek süreci sonuçlandırmak doğru olmalıdır.

Bu yöntemin uygulanması birçok bakımdan avantajlıdır; Birincisi; Komünist hareketin yaşadığı çizgi sorunları tüm yönleriyle tüm Maoist hareket bileşenleriyle tarihsel geçmişle muhasebe edilerek ileri sentezlere ulaşılır ve Maoist hareketin bugün açısından geçmiş ya da günümüz sorunlarına yaklaşımı ortaya çıkarılmış olur. DEH deklarasyonları ve belgeleri yeniden gözden geçirilerek sürece uygun hale getirilir. İkincisi; tartışma tek merkezli yürütüldüğünden süreç olduğundan çok daha kısa zamanda sonuçlanarak birlik ve ayrılık yanları açığa çıkarılıp yola devam edilmiş olur. Bu durum dünyada yaşanan gelişmelere müdahalemizin daha fazla gecikmesini engeller. Üçüncüsü; pratik olarak DEH'in 26 yıllık yaşanmış geçmişi her yönüyle muhasebe edilerek bundan sonraki süreçte olası bir DEH örgütlenmesinin daha sağlıklı yürütülmesinin tecrübeleri ortaya çıkarılmış olacaktır.

Dördüncüsü; MKP olarak kesin biçimde karşı olduğumuz fakat bazı hareketlerce istenen biçimiyle DEH gibi ciddi bir yapının kendiliğindenci bir yaklaşımla erimesi engellenerek bitmesi gerekiyorsa da bizzat bileşenleri tarafından iradi müdahaleyle kamuoyuna gerekli açıklamalar yapılarak sonuçlandırılması sağlanmış olacaktır. Beşincisi; böyle bir konferansla yürütmesi olduğumuz iradeye yaşanan sürecin muhasebe temelinde hesabını vererek sürecin nereye yönleneceğini onlarla birlikte karara bağlamamızı sağlayarak Komünistlerin karşı olduğu darbeci yaklaşımları engellemiş olur.

MKP olarak çizgi mücadelesinin konu edildiği konferans önerimizi daha önce DEH yürütmesinin yaptığı görüşmede de dile getirdik ve bunlar tutanaklarda mevcuttur.

MKP olarak bu önerimizin DEH yürütmesi aracılığıyla gelişmelerden haberdar olmaları temelinde tüm DEH bileşenlerine

de gönderilmesini talep etmekteyiz. DEH yürütmesinin bu önerimiz ya da başka bir öneri üzerinden sürece müdahale edememesi halinde MKP olarak bu içerikte bir çağrıyı ikili görüşmeler temelinde tüm DEH bileşenlerine ileterek konferans ya da benzer içerikte bir platformun yapılması çağrısında bulunacağız.

Bu çağrımızdan da bir sonuç çıkmaması halinde tüm DEH bileşeni ve dışındaki Maoist güçlere açık çağrıda bulunarak DEH' in tüm çizgi meselelerinin tartışıldığı birlik ve ayrılık noktalarının açığa çıkarıldığı bir konferans yapılmasını ve bu konferansla birlikte DEH' in örgütsel yapısının düzenlenmesini doğru bulmaktayız.

Sonuç olarak;

DEH'e yönelik her parti ve hareketin yaklaşımı zayıf ve güçlü yanlarıyla farklılıklar içermektedir. DEH insanlığın kurtuluşu için gelecek projelerimiz olan Demokratik Halk Devrimleri, Sosyalizm ve Komünizm yürüyüşünde geçmiş tecrübelerin özetlenmesi ve dünyanın her yönlü analizi yapılarak günün görevlerinin ortaya çıkarılmasında stratejik bir yere sahiptir. Partimiz bu harekete yönelik görevlerinde şimdiye kadar yaşadığı kırılma ve zayıflıklardan dolayı yeterince hizmet edemese de hiçbir zaman bu örgütlenmenin önemini yadsımamıştır. Partimiz bu gün açısından DEH noktasında çok daha net bir yönelim içerisindedir.

Dünya halkları Uluslararası Komünist Hareketin, MLM ideoloji rehberliğinde doğru bir çizgi etrafında daha güçlü kenetlenmiş biçimde insanlığın kurtuluş yürüyüşüne coğrafyaların özgünlüklerini ve partilerin bağımsızlıklarını yok saymadan önderlik etmesine her zamankinden çok daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Devrimci selamlar.

Maoist Komünist Partisi(Türkiye- Kuzey Kürdistan)
2010"

"DEH Üyesi, Aday Üye ve Katılımcılarına!

Sevgili Yoldaşlar!

Enternasyonal proletaryanın evrensel ortak amacı komünizm mücadelesinin gereği olan proleter dünya devrim mücadelesinin olmazsa olmaz proleter enternasyonalist içeriği proletaryanın enternasyonal alandaki örgütlülüğünün önemini de anlatmaktadır. Zira her bir parçadaki proleter devrim mücadelesi dünya devriminin bir siperi olarak kavranmak durumundadır. Devrimci Enternasyonalist Hareket(DEH)'in önemi bu temel çerçevede anlaşılabilir. Kuruluşu ile DEH, Mao Zedung sonrası Uluslararası Komünist Hareketin tarihsel yürüyüşünde embriyonik bir merkez olarak nitel bir adımı ifade etti. Marksizm-Leninizm-Maoizm(MLM) temelinde tasfiyeci, revizyonist- reformist cereyanın göğüslenmesinde önce deklarasyon ve sonra Yaşasın MLM belgeleri temelinde komünist güçlerin donanımında önemli bir rol oynadı. Hiçbir yerdeki çizgi sorunları lokal(yerel- bölgesel) olarak tasavvur edilemez. Evrensel içeriği olan mücadelenin doğru ele alınmasında DEH örgütlenmesi değişik algılardaki komünistlere devrimin sorunlarının üstesinden gelmede önemli katkılar sundu. Böylelikle dünya devriminin ilerletilmesinde Peru ve Nepal Halk Savaşları gerçekliğinde Türkiye- Kuzey Kürdistan, Hindistan ve başka yerlerdeki bu amaçlı doğruluşlarda önemli hizmetler sundu. Şüphesiz, her bir yerdeki tecrübemiz DEH'in ilerletilmesine de önemli katkılar sundu.

Partimiz 2002 yılındaki 1. Kongresinde DEH'i yaratan temel nitel adımlarla ilerletilmesi ve iki çizgi mücadelesi yoluyla DEH dışındaki Maoist güçlerin de ilerletilerek DEH ile birleştirilmesi ihtiyacına ve bunun için ilerletilmiş ideolojik-politik-örgütsel askeri çizgi yönelimine dikkat çekmişti. Zaten birlik, iki çizgi mücadelesi yoluyla ilerletilebilir. Dolayısıyla komünist hareket safılarındaki çizgi sorunları kendi başına ayrılıp çekip gitmek, kendini dayatmak,

böyle olmazsa yokum demek gerekçesi haline getirilemezler. Zira çizgi sorunları sürekli var olacak, ele alınmayı ve tartışmayı yani iki çizgi mücadelesini gerektireceklerdir. Bu ele alış bir örgütsel bölünme ve terk değil, ısrarla birlik-mücadele ve daha yüksek birlik MLM çizgisini uygulamamızı şart koşar. Birlik temeli gelişmelere bağlı olarak sürekli ilerletilmez ve tekrardan ibaret bir rutin hal alırsa elbette geriye düşülecektir. Bilginin diyalektiğinin bilincindeyiz ve bu perspektifle DEH' in ideolojik- politik-örgütsel birlik temelini nitel ilerletilmesi ile karşı karşıyayız. Bu noktalarda DEH içerisindeki çizgi anlaşmazlıklarının mahiyetini tartışmak, nitel ilerletilmiş ideolojik- politik bir temelde DEH'in önderlik kapasitesini derinleştirmek görevdir. DEH üyesi, aday üye parti ve örgütler bugüne kadar DEH içerisinde ele alınmış çizgi sorunlarında partimizin pozisyonlarını bilmek durumundadırlar. Bu açıdan bu kısa mektubun konusu, bunların tekrar edilmesi ya da ortaya çıkmış yeni çizgi sorunlarında partimizin tutumunu açıklamak değildir. DEH Komitesi içerisindeki tartışmalar ve gerekse de konferans ve genişletilmiş toplantılardaki parti pozisyonlarımızın DEH Komitesi ve belgeleri aracılığıyla sunulmuş raporları bu meselede durumumuzun ne olduğunu göstermektedir.

İçinde bulunduğumuz uluslararası durumda DEH'in önemi çok daha yakıcı bir hal almıştır. Ancak gerçek şudur ki, resmîyetin ötesinde başta DEH-KOM olmak üzere DEH fiilen işlevsiz bir hale gelmiş durumdadır. Elbette buda bir çizgi sorundur, başlı başına ele alınmak ve tartışmayı gerektirmektedir. Partimiz bu mektup öncesi, iki yıldır DEH- Komitesine sürekli toplantı çağrısı yapmış, DEH'in hangi gerekçe ile olursa olsun işlevsizleştirilmesinin kabul edilemeyeceğini vurgulamıştır. Ne yazık ki çözüm doğrultusunda gerekli adımlar atılamamıştır. Geline söz konusu durumda partimiz DEH- KOM üzerinden bütün üye ve katılımcılara ulaştırılmak üzere kısa bir mektup kaleme almıştır. Bu mektupta, DEH'in bir konferans hedefini

somut olarak planlaması, bu planlama doğrultusunda tartışmaların örgütlenmesi gereğine dikkat çekmiştir. Şu durumda da aynı görüşlerimizi korumaktayız. İlk DEH- KOM nezdinde getirdiğimiz önerilerimizi bu kısa mektup aracılığıyla kısaca tüm üye ve katılımcılarla paylaşmak durumundayız. Tam da böyle bir zamanda DEH'in bazı üyelerinden bir genişletilmiş toplantı çağrısı yapan bir mektup aldık. Afganistan Komünist Partisi(Maoist), Hindistan Komünist Partisi(Marksist-Leninist) NAXALBARI, İtalya Maoist Komünist Partisi, Purba Bangla(Bangladeş) Proletarya Partisi, Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) imzalı bir mektup almış bulunuyoruz. Evet, gerçekten de en azından sorunların tartışılması, nasıl ele alınacağı ve DEH'in fiili işlevsizlik ve bu anlamda bir tasfiye durumu ile yüz yüze kalmış gerçekliğini olumlu yönde değiştirmeye hizmet etme anlamında öncelikle bir genişletilmiş toplantıya ihtiyaç vardır. Zira DEH- KOM işlememektedir. Bu durumda DEH'i orta yerde bırakmak affedilemez tarihsel bir hata olacaktır. Bu hata sonradan anlaşılabilir ve kavransa bile DEH önemli oranda gerilere düşecektir. Bu açıdan, genişletilmiş toplantı acil bir ihtiyaçtır. Böyle bir toplantı DEH' in konferansını hedeflemeli ve pratikleştirilecek bir planlama yapmalıdır. Böyle bir planlamanın icrasına önderlik edecek bir koordinasyona ulaşılmaya çalışılmalıdır. Tüm bu meseleleri tartışmak ve ayrıca DEH içerisindeki çizgi sorunlarını ele almak ve tartışmaları bilinçli bir önderlik altında devam ettirebilmek için bu ilk adımı tüm DEH güçleri atmak durumundadırlar.

Çağrısını yaptığımız genişletilmiş toplantıda tüm üye, aday üye parti ve katılımcıların bulunması gereklidir. Ayrıca Maoist saflarda gördüğümüz, ancak şu durumda DEH üyesi olmayan parti ve grupların da yapılacak planlamaya nasıl dâhil edileceği ve onların da katılımı ile ortak bir planlamanın nasıl ele alınacağı genişletilmiş toplantıda tartışılmalıdır.

Yoldaşlar,

Milenyum olarak bilinen 2000 yılının başlarında dokümanı kamuoyuna da sunulmuş genişletilmiş toplantı, yaşadığımız önemli bir tecrübeydi. Bilindiği gibi bu toplantı öncesi de DEH içerisindeki çizgi sorunları keskinleşmiş ve DEH'in birliği olumsuz yönde de etkilenmişti. Özellikle Peru'da yoldaş Gonzalo'nun engellenmesi ortamında devrimin karşılaştığı büküntü ile başını kaldıran teslimiyetçi sağ oportünist çizginin mahiyeti-tarihsel kökleri ve iddiaları konularının da ele alındığı bu toplantıda DEH' in ulaştığı sonuçlar küçümsenemeyecek önemli adımlardı. Bu tecrübeden başka da yaşadığımız tecrübeler mevcuttur. Yaşasın MLM belgesinin temelinde DEH' in nasıl ilerletildiğini de söz konusu dönemin genişletilmiş toplantısının rolünü görmek ve kabullenmek durumundayız. 1984 DEH Deklarasyonu temsil edilen yeni görevle nitel olarak ilerletilmiştir. Tüm bunlar bize şimdiki durumda genişletilmiş toplantının niçin acil bir hal aldığını anlamamız için yeterlidir. Proleter dünya devriminin ilerletilmesinde devrimci savaş merkezi görevdir. Bu bilinçle kapasitemizi, bilincimizi ve inisiyatifimizi ilerletmede genişletilmiş bir toplantıya ihtiyaç vardır.

Bu kısa mektubu sonlandırırken tüm yoldaşların sorunu ciddiyetle ele alacaklarını umuyor, yoldaşça sevgi ve saygılarımızı sunuyor, başarılar diliyoruz.

Maoist Komünist Partisi (Türkiye-Kuzey Kürdistan) Enternasyonal İlişkiler Bürosu
Ağustos 2011

Devrimci Enternasyonalist Hareketin Kuruluşu ve Önemi Üzerine!

Devrimci enternasyonal hareket DEH 1984'te 2. Enternasyonal konferansla kuruluşunu ilan etmişti. DEH deklarasyonunda ifadesini bulan sentezler, büyük tarihi öneme sahipti. Çin'deki karşı devrime ve uluslararası planda antikomünist operasyonlara karşı büyük bir meydan okuyuş

olan ve proleter dünya devriminde azmi ifade eden DEH, yeni bir komünist enternasyonal için gerçekten de embriyonik bir merkezdi. Yeniden kol gezen "komünist hayaletin" tıpkı komünist manifestoda temsil edilmiş gerçekliğini o günün koşullarından yeniden dirilişiydi. Gücü, niceliğinde değil, nitelikten stratejik konumlanışından, çizgisinden geliyordu. Özel mülkiyeti ortadan kaldırma iradesinden, sömürüyü, sınıfçinsiyet, ulusal eşitsizlikleri tarihe gömme iradesinden geliyordu. İnsanı, özellikle proletaryayı kendi yarattıklarına yabancılaştıran, nesneleştiren temel ortadan kaldırılması için devrimci savaş kararlılığı, onun büyük önem taşıyan bir adımıydı. "Oldu denilen komünist ideoloji" bilim, teori DEH'in kuruluşuyla ve bu vesileyle ülke çapında siyasal iktidarı fethetme seviyesine gelmiş Peru'daki Halk Savaşı ve Nepal'de 1990'ların sonlarına doğru aynı seviyeyi yakalamış Halk Savaşı gerçekliğinde de görülüyordu. Maoist temelde ilerleyen Filipinler ve Hindistan gerçekleri de durumu anlamak için yeterli öğelerdi. Enternasyonal proletaryanın tek tek parçalardaki özgün görevleri onun enternasyonal birliğini görmeme hatasına götürmemelidir. Götürülmemesi için proletaryanın enternasyonal komünist hareketinin yaratılması zaruridir. Dünya emperyalist ve uşakları sistemi, proletarya ve ezilenlerin ortak düşmanıdır. Bu ortak düşman, enternasyonal komünist bir birlik ve her bir yerde onun taburları olarak örgütlenmiş komünist partileri önderliğinde seferber edilecek, emekçiler ve ezilenlerle göğüslene bilinir. Dünyanın her bir parçasında yeni komünist taburların yaratılması meselesinde de böyle bir enternasyonalist merkez ciddi bir rol oynayabilir. Elbette dünya devrimi her bir yerde çelişkilerin özgün niteliklerinden ve bundan kaynaklanan görevlerinden ötürü özgün biçimler olacaktır. Bu karmaşıklık hesaba katılmak durumundadır. Gelişme, dengesiz gidecektir. Dolayısıyla evrensel ideoloji bu karmaşık durumu dikkate alarak her somut duruma yaratıcı bir şekilde uygulanmak zorundadır. Birincisi, her yer için tek bir

reçete ne kadar yanlışsa ikincisi her bir özgül görevin proleter dünya devrimi dışında ele alınması şeklindeki yaklaşım da yanlıştır. Karmaşıklığı dikkate alan her parçadaki inisiyatifi boğmayan bir koordinasyon ekseninde merkezleşmiş bir dünya partisi ihtiyacı her zaman vardı ve bugün de vardır. Ama böyle bir parti elbette tek tek parçalardaki partilerin işleyişi şeklinde ele alınamaz. Burada Mao'nun ademi merkezizetçilik fikri özel bir önem taşımaktadır. Komüninternin geçmiş aşırı merkezleşme hatalarından da ders çıkarılmalıdır. Bu ders çıkarma uluslararası planda komünist bir siyasi merkeze olan ihtiyacı yadsımaz. Merkezleşme yerel inisiyatifleri baltalamamalı, yerelin özne olmasını önlememelidir. Bürokratik merkezleşme bu inisiyatifi reddeder. Onun yerine kendini ikame eder. Dolayısıyla yeni komünist enternasyonalde merkezizetçilik, âdemi merkezizetçilikle diyalektik ilişki içinde ele alınmalıdır. Zira bu komünist önderlik ve kitleler ilişkisi açısından da gerek dünya gerekse de her parçasında bir zaruriyettir. Kitleleri komünist önderlikle birlikte siyasetin tespiti ve icrasında bir özne değil de bir seyirci durumuna düşürmek komünizm amacından kopmaktır. Komünist enternasyonal için de geçerli olan demokratik merkezizetçilik işleyişi bu temelde kavranmalıdır. Gerçek kahramanın kitleler olduğu asla unutulmamalıdır. Kapitalist "burjuva demokratizminin" özgür kitleler ve özgür birey palavraları tamamıyla her şeye hükmettikleri tekellerine geçirdikleri bir manipülasyon perdesidir. Modern revizyonizme karşı Mao'nun tarihi mücadelesi ve komünist çizgi önderliğinde bütün gerici zincirlerinden koparak seferber olan kitlelerin tarihi gücü proleter dünya devriminin nasıl ve hangi örgüt biçimleriyle ele alması gerektiğini bugün de aydınlatmaktadır. Elbette doğru yanlış mücadelesini bir azınlık çoğunluk meselesi olarak ele almıyoruz, doğru fikirler deyim yerindeyse genel olarak her zaman azınlıkta olmuşlardır. Mesela Marks ve Engels azınlıktaydılar. Mesele Lenin azınlık, 2. Enternasyonalciler çoğunluktu. Mesela Kruşçev revizyonizmi

yüzde 90 çoğunluk, Mao azınlıktaydı. İki hiç bir şekilde bir yapılamaz. Doğru ve yanlış, yani bir ikiye bölünür. Bu genel bir durumdur. Komünist temelde komünist bir birliktir amacımız. Eklektik oportünist bir kokteyl konseptleri yanlıştır. Revizyonizmden köklü kopmak, Maoizmi uygulamak ve bu temelde bölünmeyip birleşmek, Maoist sınıf çizgisini uygulayarak, doğru yanlışı ayırt etmek yanlışlardan kopup dünya görüşü değiştirilmiş kitlelerle beraber devrime seferber olmak böyle bir örgütlenme ihtiyacını gerektirmektedir. Kitlelerin ezilenlerin yüzde 95 ile birleşmek görevdir. Böyle bir birleşme görüşler gizlenmeden değişik biçimler şeklini alabilir. Tüm bunları yapmak görevdir. Devrimi sıkıca kavırsak ve ona sarılırsak sorunlar tek tek yenilecektir. Gerekli olan amaca yüksek bağlılık ve kitlelere güvenmektir. Elbette kendiliğindencilğe ve kuyrukçuluğa düşmeden doğru görüşleri, eklektik kokteyllerle paketleyip pazarlamadan hareket etmek durumundayız. Çin'de darbeci denilen Zun Yu ocak kasırgası meselelerin nasıl ele alınması gerektiğinde öğretici bir örnektir. DEH'te komünizm iddiasındaki diğer güçlerin beyanlarında doğru olarak ifade edildiği gibi bir azınlıktır. Ancak, doğru görüşleri ifade eden ve ezilenlerin komünizm doğrultusundaki seferberliğinde verilmiş doğru bir cevaptır. Komünist önderlik tarihsel bir zorunluluktur. Ne kitleleri yadsıyan ve önderliği kutsayan bir yaklaşım, ne de kitleler adına önderlik ihtiyacını gereksiz ilan eden liberalizm çözüm değildir. DEH kuruluşunda kurucu özneler nicel olarak bir kaçırdan ibaretti. Ancak doğru çizgi dönemin dağılmış ve kriz içerisinde debelenen komünist güçlerine ve kitlelerine Mao'nun kaybıyla oluşan dağılma atmosferine cevap olarak önemli bir atılımdı. Bu atılım yanlışa karşı iki çizgi mücadelesi yoluyla başarılıydı. Pazarlıklar, manevralar ve uzlaşmacı eklektik birleşmeler yoluyla değil. Dolayısıyla proletaryanın enternasyonal komünist hareketi gerçek anlamda komünist temelde inşa edilebilir. Ve böyle bir merkez kitlelerin doğru çizgiyle birleşmemiş kesimlerini devrimin görevlerine dâhil edebilir. 1984

DEH kuruluşu Mao'nun komünist bilime nitel katkılarıyla donanmıştı. Bu nitel katkıların bilimimizin topyekûn yeni bir aşamaya ilerletilmesini ifade ettiğini duyurmuştu. Marksizm birinci, Leninizm ikinci, Maoizm 3. yeni nitel aşamalarıydı. Komünist bilim bir yüce şemalar şeklinde bir kutsanma dini değildir. Ve o hiç bir zaman kendini dokunulmaz görmez, artık son nokta konulmuştur şeklinde tamamlanmış bir kutsal doktrin olarak ilan etmez. O her zaman bilginin pratikle cereyan eden sınıf mücadelesinin gerçekleriyle, buradan çıkarılan derslerle ifade edilmiş, o dönem doğru olsa bile sonraki zamanlarda eskiyebilecek yanlarının bilinciyle hareket eder. Marks ve Engels'in ilan ettiği komünist manifestonun ruhu da budur. Her yerde ve her bir zamanda günün tarihsel koşullarına göre yürümek, tarihsel materyalizmin gereğidir. Bilgisini toplumsal gelişmenin her bir tarihsel döneminin objektif yasalarına uyduramayanlar, söylediklerini her dönemin kutsal ayeti olduğunu ilan edenler sadece bir yönüyle teolojinin esirleridirler. Tarihsel olmayan hiç bir bilgi yoktur, hiç bir hünerli beyin yarının bütün meselelerini kâhin misali bilemez. Dolayısıyla bugünün gerçeklerinin diyalektik materyalizmle gözden geçirilmesi, bilimimizin yeni dönemin yeni sorunlarının üstesinden gelebilecek seviyeye çıkarılması zaruridir. Sosyalizm demiyoruz, bu bizim stratejik amacımız değildir. Komünizm diyoruz. Bu bizim genel yönelimimizdir ve amacımızdır. Her bir mevcut koşuldaki sosyal koşulları dikkate alarak bir devrim stratejisi içinde olsak da bu fikrimizi açık seçik beyan ediyoruz. Her bir toplumsal ve sosyal koşullardaki ezilenlerin ilişkisiyle alakalı olarak bir ortaklaşma durumunda olsak da amacımız budur. Bu amaçtan kopmadan ama her bir dönemde nasıl yürüyebileceğimiz meselesinin cevabını vererek yürüyeceğiz. Engels'in de manifestoya önsözde yazdığı gibi "biz sosyalist değil, komünistiz. İngiltere'deki Oveynciler Fransa'daki Forriercileri küçük görüyor değiliz. Biz küçük-tutucu sosyalizm anlayışlarını aşma yönelimindeyiz. Egemen sınıfların tarihsel her bir dönemdeki

manipülasyonlarına karşı evrimci değil, devrimciyiz. Bu devrimcilik tarihsel koşullardaki vaziyeti yadsımaz. Biz bir sosyalist manifestoyu ilan etmek durumunda değiliz. Bütün ülkeler, işçileriyle bir komünizm beyanına çağırıyoruz. Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşiniz derken anlattığımız budur. Bu dünyayı değiştirebiliriz diyoruz. Bunun zemini vardır. Yeni komünist bir enternasyonal bu temelde inşa edilmelidir."

Komünizm tek tek ulusal sınırlar içerisinde kazanılmaz. Proleter dünya devriminin, emperyalizmin zayıf halkalarında tek ya da bir kaç zincirin koparılması biçimindeki gelişme seyri tamamıyla tarihseldir. Bu asla değişmez bir kural da değildir. Yeni durumlar, yeni yollara vesile olabilir. Ki bugün emperyalist sermayenin aşırı merkezileşme ve yoğunlaşma durumunun bir sonucu olarak bölgesel devrim ithalleri hiç te hesaba katılmayacak olgular değillerdir. Bu durumun bilincinde olarak her bir parçada proletarya dünya devriminin hizmetinde kendi burjuvazinin hesabını görme çabası içerisine girerken yeni gelişmeleri görmezden gelemez vaziyette olmamalıdır. Çok net vurgulayalım ki enternasyonalizm her parçadaki proletaryanın kendi işlerinden artı kalan zamanlarını baksa parçalardaki sınıf kardeşlerine yardım meselesi olarak ele alınmaz. Enternasyonal proletaryanın amacı dünya çapındaki komünizm için proleter dünya devrimidir. Her parçadaki görevler bu perspektifle ele alınmalıdır. Bunu yaparken geneldeki gidişatı bir parçadaki devrimin genel dinamiği tetikleyecek özelliğini ve yoğunlaşmasını görmemek şeklindeki bir duruma da düşülemez. Önemli olan devrimin dünya çapında geliştirilmesi mekaniğidir. Komüninternin bu mekaniğe yeterince vakıf olmayan aşırı merkezileşme hatasına tepki olarak yoldaş Mao Zedung, ideolojik çizgi boyutunda enternasyonal proletarya önderlik etse de örgütsel açıdan yeni bir komünist enternasyonal yaratmama düşününü meşrulaştırmak yanlıştır. O görev üzerinde Mao Zedung yoldaş yoğunlaşmadı. Tabi Vietnam, Arnavutluk, Küba, Kuzey Kore gibi

partilerle olan ilişkiler açısından da bunları kaybetmeme kaygısının da rolü vardı. Yani yeni bir komünist enternasyonal yaratmayı zorlayan sebepler söz konusuydu. Bu durum yine de Mao'nun hatasını meşru kılmaz. Ana ve yavru parti gibi geçmiş hatalara düşmemek kaygısıyla, ideolojik önderlik sorumluluğunu örgütsel bir biçimle ifade edilmesine, gerekli duyarlılığı gösterememenin bir ideolojik problem olduğunu da vurgulamak isteriz. BPKD tecrübesi ile yeni bir komünist enternasyonalin Mao Zedung önderliğinde yaratılması durumunda dünya komünist hareketi sonraki süreçte bu kadar büyük savrulmalar ve krizler içerisinde debelenmezdi. DEH bu konularda önemli dersler çıkardı. Ciddi nitel bir adım attı. Yeni komünist enternasyonalin bizzat kendisi değil embriyonik bir merkez olduğu düşüncesiyle ve dışındaki komünist güçleri yadsımadan yeni komünist enternasyonal fikriyle hareket etti. Tüm bunlara rağmen DEH içerisinde merkezde bulunan bazı anlayışlar kendileri gibi düşünmeyen komünistleri yadsıma hegomik uygulamalarla manipüle etme, sekter, dar yaklaşımlar da vardı. Bu hatalardan öğrenilmelidir. Nitekim öğrenmeyenler sonra "yeni sentez" dayatmalarıyla ya bu ya hiç çizgisine oturmuşlardır. Bu tasfiyeciliklerdir. Ya ben ya da benden sonrası tufan anlayışı yanlıştır. Komünist enternasyonal böyle dayatmalar ekseninde oluşamaz. Ve bu asla kabul edilemez.

Devrimci enternasyonalist hareket proleter dünya devrimini düz bir çizgi olarak telakki etmedi. Her bir yerde görevlerin özgünlüğünü doğru kavradı. Proleter dünya devriminin iki bileşeni olarak, yeni demokratik ve sosyalist devrim meselelerini temelendirerek Troçkist tek tip devrim çizgisiyle arasına net ayırım çizgisi çekti. Ve aynı zamanda biçimdeki farklılıklara rağmen bu bileşenlerin proleter dünya devrimindeki birliğine ve ortak amaç komünizm doğrultusundaki ortak mahiyetlerine işaret etti. Şüphesiz genel çizgi özele somut ve yaratıcı bir şekilde uyarlanır. Devrimci savaş her yerde biçimde farklılıklar gösterse de genel bir tek ortak amacın parçasıdır. DEH,

geneli özelle birleştirmede her özgüldeki sorunları anlama ve gerekli katkıyı sağlama konusunda esasta değil, tali bazı hatalar içinde oldu. Bunlar, DEH içerisinde Peru, Nepal özgülünde sürekli tartışıldı. Sorunların bu tartışmayı bilinçli bir şekilde koordine ederek bir konferansla neticelendirilmesi ihtiyacı. Ne yazık ki bu tartışma yerine ben söyledim bitti misali "yeni sentezciler" DEH'in fiilen tasfiye edilmesinde özne oldular. Aynı şekilde DEH'in üzerinde yükseldiği temel çizgiden kopan Praçanda ve ekibinin burjuva demokratik savrulması da bu tasfiyeyi derinleştirdi. Komünistler, bu çizgilere itiraz etmiş olsalar da gerekli inisiyatif gösterip ilerlemede ne yazık ki başarılı olamadılar. Komünist enternasyonalde de onun bir parçası olarak tek tek partilerde de yanlış görüşler hatta örgütlenme komünist niteliğini yitirmemişse egemen hale gelseler bile bir ayrılık, dağılma, dağıtma gerekçesi haline getiremezler. Biz yanlışlarla bir arada olamayız fikri komünist hareketinde zıtların birliği olduğu ve iki çizgi mücadelesi yoluyla ilerletileceği ve varsa birlik zemini dağıtılmaması gerekir. Sekter yaklaşım ya ben ya hiç fikriyle DEH'te büyük tahribata yol açtı. Bazı yanlış anlayışlar, bu sekterler tarafından sekterliklerini meşrulaştırma aracı haline getirildi. Evet, Nepal komünist hareketinde daha önceden kökleri olan kırılmalar sistemli bir hal almış, Yeni Demokratik Devrim öğretisi, Halk Savaşı Stratejisi tahrip edilmiş, burjuva demokratik bir yörüngeye girilmişti. Yeni demokratik devrim ve sosyalizme gidişte, kapitalist temel ve onun üst yapısı olarak burjuva demokrasisi zorunlu bir aşama olarak görülmüş, doğru çizgi terk edilmişti. Strateji yeni demokratik cumhuriyet değil, burjuva cumhuriyet olarak formüle edilmişti. Yani komünist nitelik revizyonizmle yer değişmişti. Burjuva yoldan bir barışçıl geçiş çizgisine girilmişti. Bunun göğüslenmesi şarttı. Fakat bunun için DEH'in tasfiye edilmesi tamamıyla sorumsuzluktur, görevden kaçmaktır. Nepal komünist hareketi bu burjuva çizgiden ibaret değildi. Burjuva çizginin tüm tahribatlarına rağmen komünist bir damar da mevcuttu.

Ki sonraki gelişmeler bunu ispatladı. Gerek Peru gerek Nepal'deki problemlerde bütün tarihsel önemine rağmen önderlik anlayışının idealistçe kutsanması, liderin rolünün parti ve kitlelere rağmen ve özellikle de komünist çizgiye rağmen ayrıcalıklı bir mevkiye çıkarılması büyük bir problemdir. Kolektif önderliğin rolü kitlelerin rolü, çizginin rolü yerine bütün bunların üstünde şahsi bir lider otoritesi büyük problemdir ve oluşan krizlerin aşılammamasında önemli bir meseledir. Bu yanlış yaklaşımlar komünist hareket içerisinde hangi lider daha büyük rekabetine vesile olmuştur. Liderler, adeta dinsel şekilde peygamberleştirilmişlerdir. Komünist bilimin ruhu diyalektik materyalist felsefe unutulmuş lider ne eylerse iyi eğler çizgisine girilmiştir. Evrensel ideolojik rehberimiz Komünist düşüncenin yerine liderler düşüncesi olarak formüle edilen bir rekabet içine girilmiştir. Ve hatta bu da yetmemiş liderleri özel popülize etme stratejileri benimsenmiştir. Bu popülize etme komünizme gitmenin yolu olarak sunulmuştur. Bu tekelci darbeci idealist liderlik anlayışı ile partiler, kitleler hiçselleştirilmiş BPKD dersleri tasfiye edilmiştir. Şimdi bu hatalardan gerekli dersleri çıkarmak yeni komünist enternasyonal hareket örgütlenmesinde açık bir perspektife sahip olmak durumundayız. DEH'in tasfiyesine vesile olan çizgi sorunlarından öğrenmek birinci görevdir. Bu ciddi bir tartışmayı gerektirmektedir. DEH, ortaya salınmış değil, bilinçli bir koordinasyon ekseninde oluşturulacak bir koordinasyon merkezi aracılığı ile bir tartışmayı, yeni bir enternasyonal konferans perspektifiyle acilen ele almalıdır. Bu tartışmaya DEH içerisinde yer almamış komünist güçler de dâhil edilmelidir.

Nepal Dersleri!

Nepal komünist partisi DEH'in yardımıyla ulaştığı komünist çizgi sayesinde 1996'da proleter dünya devriminin bir parçası olarak halk savaşı mücadelesinde önemli atılımlar yaptı. Bu ders şunu gösterir. Doğru çizgi her şeyi yaratır. Yanlış çizgi, var olan

her şeyi kaybettirir. Komünist temelde stratejik konumlanma ve nitel örgütlenme aslolanıdır. Nepal bu aslolanı başardığında komünizm için büyük kazanımlara imza attı. Ancak tesis edilen geniş kırsal alandaki bütün kızıl üsler, kızıl siyasal iktidarlar, burjuva demokratik çizgi ile tasfiye edildi. Barışçıl geçiş hayalleri ve burjuva demokrasisi aşaması ile alt edildi. Merkezi görev olan halk savaşının terk edilmesi burjuva demokratik cumhuriyetin zorunlu bir aşama olarak formüle edilmesi yıkıma giden yolu açtı. Komünist bayrak yere düşürüldü. Taktik esneklik adına burjuva cumhuriyeti bir strateji haline getirilmesi ve buna uygun bir gidiş yolunun belirlenmesi, toplumun komünizm doğrultusunda yeni demokratik devrimle dönüştürülmesi, rektifike edilmesine götürülmeyeceği acıktı. Neoliberal ya da post modern Marksizm'in liberalizmi bir çizgi olarak Nepal'deki kazanımları yok etti. Anayasal çözüm siyasetlerinin stratejiye dönüştürülmesiyle burjuvaziyle kol kola girdi. Proletarya devrimi Nepal'de tam bir gerçeklik iken kazanımları yanlış çizgi ile heba edildi. Komünistler baştan itibaren bu tehlikeye dikkat çekmişlerdi. Sadece batarken değil, baştan itibaren yanlış çizgilerin köklerini deşifre etmeye çalışmışlardı. Orta sınıfları kazanmak ve taktik manevra adına "yeni bir burjuva" stratejinin formüle edildiğini ifade etmişlerdi. Yanlış çizginin Çin ve Sovyetlerdeki geçiş hükümetleriyle kıyaslama müdafaasının revizyonizmi aklamaktan baska bir şeye yaramayacağını söylemişlerdi. Monarşiye karşı ayaklanmış kitlelerin önderliği genel stratejinin önüne bir burjuva cumhuriyetin geçilmesine dönüştürülemez demişlerdi. Stratejik saldırı aşamasındaki halk savaşının odaklanması gereken görevin bir genel ayaklanma olacağı acıktı. Kitlelerde buna hazırı. Ancak taktik siyasetler dedikleri revizyonist yönelimler genel çizgiyi yedi. Seçimlerde çoğunluk elde etmek ana eksen olarak seçildi. Devrimci savaş yerine burjuva parlamenter cumhuriyette karar kilindi. Buna rağmen devrimci komünistler NKP(M) içerisindeki devrimci kanadın ilerletilmesine gerekli duyarlılığı göstermeliydiler. Bu yapılmaya çalışıldı. Ku-

rucu meclis "demokratik cumhuriyet" yeni demokratik iktidarın önüne geçirecek zorunlu aşamalar değildir. Bu ideolojik alanda stratejik bir yenilgiyi ifade eder. Olan da budur.

ABD Devrimci Komünist Partisi Üzerine Kısaca!

Evet, proletarya enternasyonalizmi her yerdeki proletaryanın arta kalan zamanlarında başka müttefikleriyle bir dayanışma platformu değildir. O, ortak amaç doğrultusunda proleter dünya devrimi için kararlılıkla harekete geçen bir iradedir. Proletarya ve burjuvazide bir dünya sistemi olan kapitalizm ve emperyalizmde bir birilerinden tecrit, lokal sınırlar içerisindeki kapalı mevziler değildir. Sosyalizm ve komünizm mücadelesinin maddi temellerini yaratan burjuva toplumun bizzat kendisidir. Komünistlerin yaptığı bu gerçeğin ayırtına varmak ve enternasyonal bir sınıf olan proletaryayı ortak komünizm amacıyla birleştirmektir. Bütün ülkelerin işçileri birlesin diyen Marksın yaptığı buydu. Amaç ortak olsa da ezen ezilen uluslar biçiminde bölünmüş emperyalist dünya gerçekliğinde proletarya her parçada farklı görevlerle yüz yüzedir. Reçeteciler, somut görevlere atılıyorlar. Bazı milliyetçi somutçularda genel amacı ötekileştiriyorlar. Doğru şudur. Proletarya mücadelesinin içeriği ortaktır. Ancak her somutta özgün bir biçim alır. Proletarya her parçada öncelikle kendi burjuvazisinin hesabını görmelidir. Bu devrim sırasında da sosyalizm koşullarında da önemli bir husustur. Temel ilkeler aynı kalma koşuluyla biçimde yollar farklılıklar gösterecektir. ABD DKP bunu anlamamaktadır. Keskin bir kaç lafla ezilen ülkelerde devrimin ulusal görevlerini yadsımakta, bütün ulusal kurtuluş mücadelelerini Troçki ve diğerlerinin de yaptığı gibi karalamaktadır. Bu noktada bir ezilen ülke durumundaki eski Çin'de Mao'nun yurtseverlik ve enternasyonalizm fikrini sözümüz ona milliyetçilik diye kalbura çevirmektedir. Komünizm mücadelesi her bir özgün alanda gelişkinin özgün niteliğinden kaynaklanan

Proletarya her parçada öncelikle kendi burjuvazisinin hesabını görmelidir. Bu devrim sırasında da sosyalizm koşullarında da önemli bir husustur. Temel ilkeler aynı kalma koşuluyla biçimde yollar farklılıklar gösterecektir. ABD DKP bunu anlamamaktadır. Keskin bir kaç lafla ezilen ülkelerde devrimin ulusal görevlerini yadsımakta, bütün ulusal kurtuluş mücadelelerini Troçki ve diğerlerinin de yaptığı gibi karalamaktadır. Bu noktada bir ezilen ülke durumundaki eski Çin'de Mao'nun yurtseverlik ve enternasyonalizm fikrini sözümüz ona milliyetçilik diye kalbura çevirmektedir. Komünizm mücadelesi her bir özgün alanda çelişkinin özgün niteliğinden kaynaklanan görevleri atlayamaz. Komünizm zaten bir ulus ve ülke eksenli fikir değildir. Böyle ele alan sapmalara karşı çıkarken, her bir somuttaki görevleri komünist perspektifle üstlenmek şarttır. Amerika devrimci komünist partisi bir emperyalist ekonomizm hastalığından mustarıptır. Ona göre dünyada kendi dışında bırakalım UKMH'ni komünist eğilimli devrimci hareketler bile gerici-dir. Bir noter mevkii gibi kendini tahkim etmiş ve her tarafa not vermekten ibaret bir görev belirlemiş bu akım ezilenlerin hareketine karşı objektif olarak bir sosyal şovenizm bir Amerikan büyüklüğü hastalığı ile boy vermektedir. Savundukları kof bir Marksizm'dir. Enternasyonalist içeriği milli, somut olanla birleştirmekten kopan bir palavra edebiyatıdır. Nitekim bu yaklaşımlarıyla Çin'de Japonya'ya karşı direnme savaşını ve diğer birçok tarihi olayı yanlış değerlendirmektedirler. Yine, bu yoldaşlar, pürüzsüz sosyalizm adına demokratik mücadelelere karşı da ilgisiz, bir yandan da karalayıcı pozisyonadırlar. Onlara göre sadece komünizm vardır, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, demokratik haklar, evet bunlar burjuva içeriklerdir ama gereksizdir. Onlara göre sömürge bağımlı bir coğrafyada mücadelenin ulusal bir niteliği olmaz. Tamı tamına şovenizm budur.

görevleri atlayamaz. Komünizm zaten bir ulus ve ülke eksenli fikir değildir. Böyle ele alan sapmalara karşı çıkarken, her bir somuttaki görevleri komünist perspektifle üstlenmek şarttır. Amerika devrimci komünist partisi bir emperyalist ekonomizm hastalığından mustarıptır. Ona göre dünyada kendi dışında bırakalım UKMH'ni komünist eğilimli devrimci hareketler bile gericidir. Bir noter mevkii gibi kendini tahkim etmiş ve her tarafa not vermekten ibaret bir görev belirlemiş bu akım ezilenlerin hareketine karşı objektif olarak bir sosyal şovenizm bir Amerikan büyüklüğü hastalığı ile boy vermektedir. Savundukları kof bir Marksizm'dir. Enternasyonalist içeriği milli, somut olanla birleştirmekten kopan bir palavra edebiyatıdır. Nitekim bu

yaklaşımlarıyla Çin'de Japonya'ya karşı direnme savaşını ve diğer birçok tarihi olayı yanlış değerlendirmektedirler. Yine, bu yoldaşlar, pürüzsüz sosyalizm adına demokratik mücadelelere karşı da ilgisiz, bir yandan da karalayıcı pozisyonadırlar. Onlara göre sadece komünizm vardır, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, demokratik haklar, evet bunlar burjuva içeriklerdir ama gereksizdir. Onlara göre sömürge bağımlı bir coğrafyada mücadelenin ulusal bir niteliği olmaz. Tamı tamına şovenizm budur.

Her şey gibi ezen ezilen uluslar ve bunlardan kaynaklanan sorunlar ve görevler ebedi değil tarihsel olgulardır. Uluslar kapitalist pazarda ortaya çıktılar. Feodalizme karşı mücadelede iç pazarı birleştirilmesi

ihtiyacı ile burjuvazi ulusal bayrağı kaldırarak ezilenleri kuyruğuna taktı. Kendi iktidarı döneminde de sınıf çıkarları gereği ezilenleri ötekileştirdi. Burjuva demokratik devrimlerinden sonra emperyalizm koşullarında artık mesele tekellerin dünya egemenliği idi. Sorun, devam edegeldi. Sorunun ele alınış biçimi ve çözümü değişiklik arz etse de ulusal eşitsizlikler bir temel içerik olarak değişmedi. Sorunu kavramaktan uzak şoven çizgi bu sorunu atlayarak tıpkı 2. Enternasyonalcilerin yaptığı gibi sosyalizm adına bu doğrultudaki ezilenlerin başkaldırısını barbar bir refleks olarak değerlendirdiler. Başka ulusların ezilmesini önemsemediler. Devrim, bunların işi olamaz dediler. Bu modernist emperyalist burjuva anlayışın etkileri ne yazık ki komünist harekette de mevcuttur. 2. Enternasyonal bu mevcudiyetin en sistematik ihanetini temsil etti. Sosyal devrimi gelişmiş teknik zemininin sonucu olarak gören bu açıdan emperyalizmi onun cumhuriyetini burjuva modernist anlayışlarıyla ilerici telakki eden burjuva cumhuriyetçi anlayışlar ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı son derece gerici ve bastırılmalarına son derece destekçi bir pozisyon aldılar. Lenin bu gerici dalgayı göğüslerken aynı zamanda komünist hareket içerisindeki Roza Buharin gibi sınıfçılık adına ezilenlerin demokratik taleplerini küçümseyen anlayışlarla da mücadele etti. Ve bu vesileyle onları ekim devriminin bir bileşeni haline getirebildi. Komünistlerin bir burjuva ulus devlet çözümü yoktur. Bunu savunmazlar. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gibi demokratik hakları savunmaları tamamıyla ezenlere karşı ezilenlerin taleplerine bir destek olma durumundan kaynaklanmaktadır. Komünistlerin ulusları zorla bir devlet cihazı içinde tutma fikri de olamaz. Onların merkezi üniter bir devlet cumhuriyeti fikri de yoktur. Onlar kitlelerin doğrudan katılımcıları oldukları, komünist önderlikle birleşmiş, yerel, yerinde yönetim biçiminde bir devlet biçimi tasavvuru vardır. Bu tasavvurdan ötürüdür ki Lenin tarafından Stalin'e "sosyalist devlete tabi olmaları" gerekçesiyle Gürcistan ve başka alanlarda yaptığı hatalar eleştirili

konusuydu. Komünistlerin elbette bağımsız ideolojik ve siyasal bayrakları vardır. Onlar, ezilenlerin meşru demokratik taleplerini savunup desteklerken kendi çözüm programları vardır. Bu programın çözüm şifreleri bölgesel özerklik ve yerel yaygın kendi kendini yönetme fikridir. Bu durum sadece nüfusun ulusal bileşimi açısından değil aynı zamanda tabanda kitlelerin söz ve karar sahibi olmaları açısından da gereklidir. Amerika Devrimci Komünist Partisi kapitalist modernist burjuva cumhuriyet fikrini sosyalizm adına jakobence yeniden üretme gayreti içindedir. ABD komünist partisi burjuva medeniyet paradigmasının bir sonucu olarak emperyalizmle birlikte genel uluslararası bir sorun haline gelen ulusal eşitsizlikler meselesine enternasyonalizm adına son derece kayıtsız olmak bir yana bir karalamacı pozisyonadadır. Ulusal eşitsizliklere karşı mücadelede ezilen ulus ve inançların hareketlerini hafife alan olanların proletarya devriminin stratejik müttefiki olarak görmeyen yaklaşım sınıfçılık adına icra edilmektedir. Ezilen ulusların iradesine karşı son derece saygısız olan bu yaklaşım komünizme gidişte koşullardaki değişiklikler itibarıyla özgün yolları anlamak bir yana karalamaktadır. Ve bu vaziyetle emperyalist sömürge ve ilhak siyasetini es geçmektedir.

Devlet ezeli ve ebedi değil tarihsel bir olgudur. Hukukta böyledir. Ahlak, fikirler de bu koşullardan muaf değillerdir. Tümü maddi yaşam koşullarıyla ilişkilidirler. Özgürlük de adalet de öyle. ABD Devrimci Komünist Partisi bu konuda burjuva bir yaklaşımı aşmamaktadır. Devleti, kitleleri dışlayan elit önder bir çekirdeğin işi olarak görmektedir. Devletsiz devlet fikrine zerrece yanaşmamaktadır. Kitlelere inanamamanın sonucudur bu. Oysa komünist önderlik ve çizgi yoluyla kitleler sadece devrim yapmaz, devrimi sürdürebilir. BPKD'nde iktidar olarak doğan Şengay komünlerinin dersleri budur. Kitle inisiyatifi ve katılım olmadan hiç bir yeni sentez geleceğe götürmez. ABD DKP devleti kamuyla eşitliyor. Ekonominin kamulaştırılmasını devletçilikten

ibaret görüyor. Ve böylece üretim araçlarına nesne olmuş köle üreticiler toplum yapısıyla yürüyor. Tek adam yönetimini savunuyor, uzmanlık ekseninde kurumsallaşma ve devletleşmeyi eleştirmiyor. Devleti toplumun hizmetkârı değil toplumun efendilerine dönüştürüyor. Sağlam çekirdek fikrinin anlattığı budur. Devlet kapitalizmi sosyalizmde bir zorunluluk olarak vardır. Ama bu tamamıyla bir kamu mülkiyetini ifade etmez. Etmediği de görüldü. Bundan ötürü Mao devlet merkez ve bölgeler arası birleşik bir planı öngördü. İktidarın bağımsız inisiyatifine vurgu yaptı. Aşırı derecede sıkı bir elit merkezi yönetimi değil, parti ve halk organlarının birleştirilmesini işaret etti. Şanghay komününün bazı kısa tecrübeleri bunlardı. Bu sadece ileriye taşınmış biçimiyle Mao'da değil, Lenin'in "Nisan Tezleri" eserinde de mevcuttu. Kitlelerin aşağıdan gelen, denetleyen, yöneten, görevden alan özne olma olgusunu yeni devletin bir özelliği olarak görüyordu. Paris komünü fikri de böyleydi. Vekâlet almış temsilcilerin denetimsiz yönetimi ve bu yönetimlerin çıkarttığı yasa değil, halkın doğrudan denetçi olduğu bir mekanizma tasavvur ediliyordu. Sürekli ordu ve polis yerine halkın doğrudan silahlanması savunuluyordu. Kamu düzeninin öznesi halktı. Memurlar ve bürokrasi halkın dolaysız iktidarının yerine ikame edilemez diyordu. ABD DKP tüm bu fikre karşıdır. Biz komünistler amaçlar itibarıyla devletsizlik noktasında tarihsel koşulları yadsıyan yanlış çizgilerinin ötesinde çok çatışmalı bir durumda değiliz. Onlar tarihsel koşulların bir sonucu olarak proletarya devletini, örgütlenmesini, önderliğini yadsıyan pozisyonlarıyla yanlış bir çizgidedirler. Bunu eleştirirken biz burjuva devletin geleneksel temsili vekâlet sistemini halka rağmen sürekli ordu ve polisi ve bürokrasiyi yani eski mekanizmayı biçim olarak tekrar eden anlayışı da reddediyoruz. Sadece askeri yıkım değil, burjuva devlet hiçbir şekilde tekrar edilemez. Biçim olarak da yıkılmalıdır. Komünist özün Marks'ta Engels'te Lenin'de anlattığı buydu. Lenin'in savunduğu Marks gibi Rusya'da bir komun devletiydi. Ve bu devlet özel bir

devletti. Ve bu devlet bürokrasinin, vekillerin değil, işçi ve asker vekillerinin Sovyet'i idi. Yani Sovyetler sosyalist komun devletiydi. Kamanev gibi bunu aceleci görenler vardı. Bir temsiliyeti savunuyorlardı, kitleler yapamaz diyorlardı. Lenin buna kararlılıkla karşı çıktı. Yeni devlet tipini eskiden ayıran bu temel özellikleri göremezsek bir tarihsel zorunluluk olan proletarya devletini burjuva tarzda yeniden üretme durumunda olacağız. Kısacası özet olarak, Marksist devlet teorisi bir parti devlet teorisi değildir. Komün, halk meclisleri ve halk konseyleri örgütlenmesidir. Bu öz temelinde nasıl bir biçim alacağı tamamıyla bir şekil sorunudur. ABD DKP'nin sağlam çekirdek önderlikli devlet inşası eski devletten kopmayan bir anlayıştır. Bu bir yeni sentez değil, eskinin cilalanmış bir sunumudur. Geleneksel burjuva epistemolojiden bir kopamama durumudur. Hele hele kültür devrimini hiç mi hiç anlamamaktır. Devrimci kitlelerle birleşmiş proletarya ve önderliğini bir avuç elite teslim etme Li Şiao Şi'nin önce uzman, elit usta devlet fikrinin savunulmasıdır. Mesele devrime sarılmaksa eğer bu da kitlelerin eseriye kitlelere rağmen hangi parıltılı liderlik pırlantası geleceğe götürebilir. Örgütlenmiş egemen güç olarak proletarya ve emekçilerin yerine çekirdek bir kadro çıkarmak, kitleleri cahil ilan etmek değil de nedir. Yönetme, kitlelere rağmen niye özel bir ayrıcalık olsun. Niye bir uzmanlık işi olsun. Mao'nun önce kızıl formülasyonunda ifade ettiği ruh nedir. ABD DKP komünist önderlikle birleşmiş bir kitle hareketi ve inisiyatifinden "kaos bekliyor." Bu hem doğru çizgiye hem de kitlelere güvenmeme durumudur. Mao bütün bu dersleri çıkarmasına rağmen Şanghay komünü dünyayı tanımayan fikriyle yadsıdı. Yanlış yaptı. Nitekim bu yanlışın sonucunun karşı devrimci darbeyi kolaylaştırdığını gördük. Bir tarihsel zorunluluk olan sosyalizmde proletarya devletine ihtiyacımız yadsınamaz. Ama bunu yaratan koşulları değiştirme görevini bir yana bırakıp devlete mi ya da onu süpürecek onu yaratan koşulları değiştirecek devrime mi sarılacağız. Bir parti tekeline mi terk edeceğiz ya da parti ve önderliği de var

eden bütün toplumsal sebepleri ortadan kaldırmak için onu tarihsel bir sebep olarak mı göreceğiz. Egemen bir güç olarak örgütlenmiş, proletarya ve emekçilerin iktidarı fethetmesi komünizme gidişte ana fikirdir. Komünün, Sovyetlerin, BPKD'nin ana fikri budur. Lenin "Bütün iktidar Sovyetlere" dedi. Partiye demedi. Dolayısıyla proletarya iktidarını parti iktidarıyla eş görenler ki tarihsel koşullar itibarıyla böyle bir biçimde gündeme gelmişti, bunu teori haline getiren Marksist teorinin ruhundan kopmaktadırlar. Yine, burjuva devletin, sosyalist bir üretimi olan parlamenter cumhuriyetten, uniter merkezi devlet anlayışından onun araçlar olarak sürekli ordu ve bürokrasiden asalak profesyonel topluluğundan kopamayanlar komünizmin gerektirdiği devletsizliğe geçme yolunu açamazlar. Önderliklerini parti önderliklerinin yerine geçirenler, partiyi hiçleştirilenler, farklı fikirlere tahammül etmeyenler, kitlelerin denetimine açık olmayanlar baştan itibaren komünizm konusunda sakatlanmışlardır. Parti ve kitleler içerisinde düşünce hayatını monologlaştıranlar, tekçileştirenler, tartışmayı, düşünmeyi, örgütlenmeyi yasaklayanlar asla komünizme gidemezler. Bizim ideolojimizin devleti, yani öncü adımı olarak Paris Komünü, monarşik Bonapartizmin antiteziydi. Buna göre hareket etmek durumundayız. Teorimiz Marksizm'in komün fikrinde Lenin'in Sovyet ve Çin'deki Şanghay yöneliminde de buydu. Halkın komünist önderlik altında yönetimi dolaylı değil doğrudan ele alması fikriydi. Demokrasi elbette bir devlettir. Proletarya demokrasisi temsili değil, halkın doğrudan katılımcı olduğu bir devlet biçimidir. Onu burjuva devletten ayıran temel ayırım budur. Ve bu amaca en uygun araçtır. Bir geçiş toplumdur dedik sosyalizm. Buradaki farklılıklara işaret ettik. Burada bunları yadsıyan, halkın ifade ve örgütlenme özgürlüğünü yadsıyan bir anlayış sosyalizmi zerrece anlamamıştır. Açıkça söyleyelim, komünizmde farklılıkların olmadığı bir entegrasyon topluluğu değildir. Burada da çelişkiler olacaktır. Dolayısıyla hiç bir gerekçeyle halkın saflarında bir diktatörlük ve zor kabul edilmez. Bütün

halk güçleri özgürce örgütlenme ve ifade özgürlüğüne sahiptirler. Bu bir lütf değil. Bu tamamıyla doğru çizginin bir gereğidir. Öyle ele almayanlar ortalığı kan gölüne çevirirler. Kurtarıyorum dedikleri halka zulmederler. Hukuk ve adalet bir eşitsizlik kategorisinin olduğunu ifade eder. Yasalar da. Bir zorunluluğa uymayı icap ettirir. Tüm bunlar bir toplumsal temele dayanmak durumundadırlar. Sosyalizmde partiye yasaların üzerinde özel bir ayrıcalık tanınmaz. Halkın doğrudan seçeceği jürilerin denetimine herkes tabidir ve halk bu denetimini halk konseyleri aracılığı ile gerçekleştirir.

Sonuçlandırırken!

Kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizme keyfi değil tarihsel zorunluklar itibarıyla değişik biçimlerde proletarya ve emekçiler devletine kabul eder. Bu devlet klasik değil devleti ortadan kaldırmayı amaçlayan devlet olmayan devlettir. Böyle bir devlet ne parti ne de bir önderlik tekeline devredilemez. Bu devlet örgütlenmiş egemen güç olarak proletarya ve emekçilerin temsilliyete değil doğrudan katılımlarıyla icra edilir. Bu devlet sosyalist üretim ilişkilerinin maddi temeli üzerinde yükselir. Böyle bir devlette emekçilerin doğrudan katılım, denetim ve yönetmelerin yerine başka hiçbir şey ikame edilemez. Şangay Komünü ve Sovyet fikri, Paris Komünü tecrübesinin anlattığı budur. Sosyalist inşa bir devlet tekeli kapsamı içerisinde ele alınamaz. Sosyalist kamu mülkiyeti esastır. Sosyalist kamu mülkiyeti parti kontrolü bir mülkiyet değildir. Komünler, Sovyetler ve halk konseyleri aracılığıyla emekçilerin doğrudan yönetimi ve denetimi altındadır. Komünizme gidişte bu inşa çizgisi kilit önemdedir. Kapitalist özel mülkiyetin alternatifi olarak, bu inşa çizgisinde ısrar şarttır. Sosyalist inşada elbette tarımda ve sanayide makinanın bir rolü vardır. Ancak bu hiçbir şekilde ekolojiyi, insanı tali duruma düşüren, toplumsallaşmayı yadsıyan bir makineleşme perspektifi ile ele alınamaz. Önce kızıl çizgisi esastır. Şu çok

açıktır, devlet bizzat proletarya ve emekçilerin elinde değilse, komünizm için devrim bizzat onlar tarafından sürdürülemezse ekonomiyi, siyaseti sosyal hayattı bizzat onlar yönlendirmiyorsa görevlerini seçme ve gerektiğinde derhal görevden alma durumunda değilse belli periyotlarla vekâlet almış temsilciler ve parlamenterler değil de bizzat işin başında kitleler bulunmuyorsa elitler, uzmanlar, müdürler ve kitleler adına ben öncüyüm diyen patronlar değil de biz-

işlevi mütemediyen ilerletilmelidir. Kitleler bir üretim öküzü şeklinde ele alamazlar, üretenler yönetmelidirler de. Komünizmin ortak amacı, devlet-parti- önderlik rollerin amaca uygunluğunu gerektirir. Amaca uygun olmayan hiçbir araç hiçbir gerekçeyle kutsanamaz. İdeoloji, teori, bilim andaki tüm politikalara, uygulamalara yön vermedir. Komünist kültür ve kişilik amaç doğrultusunda diriltilmelidir. Alt ve üst yapı bu perspektifle sürekli devrimleştirilmelidir,

Kısaca sloganımız şudur; halka baskı yasaktır. Sosyalist ekonomi ve yönetim halkı esas alır. Amaca bağlı olarak geçmiş toplumun bizzat sosyalist geçiş döneminin toprağından kaynaklanan problemleri devrimi esas olarak hedeflenir. Herkesten yeteneği ve ihtiyacı kadar toplumuna varmak için bu son derece gereklidir. Değer yasasını aşmak, para toplumunu tarihe gömmek, sosyalist nitelikli olsa bile burjuva hakkın ve sınırlıklarının problemlerini de içeren meta üretimi bilinçli bir şekilde devrimci bir meydan okuyuşla göğüslenemezse kapitalist restorasyon kaçınılmaz olarak geri gelecektir.

Sosyalizm koşullarında proleter ve emekçiler vekiller aracılığı ile değil bizzat yönetimde oldukları için elbette iş güçleri özel mülkiyet dünyasında ki gibi bir meta durumunu aşmada büyük bir hamle yapmıştır. Yarattıkları değerlerin arta kalanı kapitalist artı değerden farklı olarak kamunun fonları biçiminde toparlanmasıyla yeniden kamu hizmetine dönme ve kamu tarafından bizzat denetleme durumu itibariyle komünizme doğru bir yol açılmıştır. Her sorunun çözümünde devrimi kavramak esas halka almak, komünist çizgiyi kumandaya geçirmek ve bu temelde kitle inisiyatifini ve seferberliğini temel almak ana yönelimdir.

zat kitleler her şeyin sürdürülmesinin öznesi değilse adına ne denirse densin inşa edilen kapitalizmdir. Kimi sosyalist inşa bile problemler içerir. Orda halen burjuva hak ekseninde burjuva hukukun yarattığı sorunlar söz konusudur. Halen gerçek bir kolektifleştirme durumu yoktur. Sosyalist geçiş dönemde insanlar arası ilişkilerde burjuva haktan kaynaklanan kısıtlamalar söz konusudur. Bu elbette mücadeleye yol açar. Dolayısıyla komünist çizgi ile birleşmiş emekçilerin yönetme ve yürütme

toplumda doğru yanlış mücadelesinde büyük bir gönül rahatlığı olmalı halk içerisinde hiç bir şekilde baskı ve cebrin yeri olmamalıdır.

Kısaca sloganımız şudur; halka baskı yasaktır. Sosyalist ekonomi ve yönetim halkı esas alır. Amaca bağlı olarak geçmiş toplumun bizzat sosyalist geçiş döneminin toprağından kaynaklanan problemleri devrimi esas olarak hedeflenir. Herkesten yeteneği ve ihtiyacı kadar toplumuna var-

mak için bu son derece gereklidir. Değer yasasını aşmak, para toplumunu tarihe gömmek, sosyalist nitelikli olsa bile burjuva hakkın ve sınırlıklarının problemlerini de içeren meta üretimi bilinçli bir şekilde devrimci bir meydan okuyuşla göğüslenemezse kapitalist restorasyon kaçınılmaz olarak geri gelecektir.

Sosyalizm koşullarında proleter ve emekçiler vekiller aracılığı ile değil bizzat yönetimde oldukları için elbette iş güçleri özel mülkiyet dünyasında ki gibi bir meta durumunu aşmada büyük bir hamle yapmıştır. Yarattıkları değerlerin arta kalanı kapitalist artı değerden farklı olarak kamunun fonları biçiminde toparlanmasıyla yeniden kamu hizmetine dönme ve kamu tarafından bizzat denetleme durumu itibariyle komünizme doğru bir yol açılmıştır. Her sorunun çözümünde devrimi kavramak esas halka almak, komünist çizgiyi kumandaya geçirmek ve bu temelde kitle inisiyatifini ve seferberliğini temel almak ana yönelimdir. Bürokratik merkezci, üniter tekçi cumhuriyetçi bir yapılanma adına sosyalizm de denilse, kitleleri yerel inisiyatileri boğazlar, insanı nesnelleştirir, ikameci bürokratik bir emir komite zinciri yaratır, üretme ve yönetmeyi kitlelerin ihtiyacın ötesinde ele alan burjuva yolla götürür. Tarım ve sanayi birleşik planlı üretimin bileşenleri olarak ele alınırlar, birbirlerinin karşısına çıkarılamazlar. Ne tarımsız bir sanayi ne de sanaysiz bir tarım olmaz. Aynı şekilde tüm bunlar doğayı yok farz ederek ele alınamazlar, doğayı, hayvanı yadsıyan hiçbir yürüyüş komünizm amacına hizmet etmez. Yine ağır ve hafif sanayi bilinçli bir şekilde koordine edilir, tek yanlı ağır sanayi ve ya makine ve çelik üretimi üzerinde yoğunlaşan geleneksel ekonomik inşa yerine komünizmi hedeflemiş sosyalist inşa halk kitlelerin somut ve güncel ihtiyaçlarını esas almak durumundadır.

Doğayı önemsemek durumdadır, tek yanlı bir merkezleşme çizgisine düşülemez. Endüstri ve tarım arasında ki ilişki doğru ele alınmadığında kır ve kent emekçilerin

birliği de tahrip edilmiş olacaktır. Sosyalizm de eşit haklar gerçek anlamda burjuva hak sınırlarını ifade eder. Eşitlik ve özgürlük kavramları gerçek anlamda var olan eşitsizlikleri ifa eder, bütün bunların üstesinden komünizm gelebilir. Tarihsel bir zorunluluk olarak sosyalist geçiş dönemi ve buna tekabül eden sosyalist devlet burjuva sınırların aşılamadığını gösterir; dolayısıyla komünizme kadar büyük proleter kültür devrimlerin sürdürülmesi zaruriyettir. Kaldı ki komünizm de bölünmez bir şey değildir o da çelişkiler içerecek, değişik aşamalara bölünecektir. Orada bir mücadele sahnesi olmaya devam edecektir.

Doğanın, toplumun kısacası her şeyin bir tarihi vardır, tarihsellik koşullarla alakalı bir gerçekliği ifade etse de diyalektik açıdan her şeyin bilginin ve bilimin göreceliğinin de ifade eder. Mesele belli tarihsel koşullar açısından doğru olan bir bilgi gelişmelere bağlı olarak eskiye bilir. Dünün doğrusu yeni gelişmelerde aynen tekrar edildiğinde, dün yanlış olduğu için değil yeni durum anlaşılmadığı bilgi ilerletilmediği için yanlış bir şey yapılmış olur. Her şey tarihseldir, tarih de sür git bir tekrar değildir. Her bir durum yeni şeyler içerir, bunlar anlaşılacak durumundadır. Mesela, devlet ve aile de ebedi şeyler değil tarihsel olgulardır. Hukukun da bir tarihi vardır, hukuk insanlığın var oluşuyla birlikte oluşmamıştır. Her bir dönemin gelişmelerine bağlı olarak şekillenmiştir. Maddi koşullardan bağımsız onun sosyal ilişkiler dışın da bir ulvi kavram değildir hukuk. Her bir zamanın üretim ilişkileri ve bu zeminde yükselen sistemine bağlı olarak şekillenmiştir. Marks'ın değişimiyle "hukukun toplum tarihinden bağımsız bir tarihi yoktur." Siyasal üst yapı elbette maddi koşullardan kopuk kendi başına bağımsız Duhringvari açıklamalarda ifade edildiği gibi kendi başına kutsal bir ilkeler bütünlüğü değildir. Tabii aynı şekilde üst yapı ve hukuk edilgen bir olgu da değildir. Belli tarihsel koşullarda siyasal üst yapı tayin edici bir rolde oynayabilir. Mesele sosyalizmde başta maddi ekonomi temel yeterli olmamasına rağmen bu bilinç ve rolle yaratılmaktadır.

Komünizm fikrine nasıl çıkıldı, onun maddi temelini yaratan burjuva toplumun ta kendisidir ama burjuva toplumunda komünizmi vardı? Hayır, komünizmin maddi temelleri toplum neden buraya ve nasıl bir yolla bilinçli bir önderlikle gideceğini dinamikleri vardır. Tam da bu gerçeği ifade eden komünist bilime sanki toplum kendi kendine kaçınılmaz bir şekilde evrimci bir yolla ulaşacakmış suçlamasıyla saldıran komünist hareketler bariz bir sapma mevcuttur. Bu uydurma bir mistikfaksiyondur. Bu uydurmayı yapanlar Marks'ın bilimin rolü, Lenin "Ne yapmalı"daki bilincin rolü, Mao'nun çizgi ana halkadır sentezlerine diyecekleri ne ola bilir ki. Böyle saplantılar ve uydurmalar içerisinde ki yaklaşımlar diğer taraftan da diyalektiği katletmiş bir maddi mekanik materyalizm anlayışıyla materyalizm ve devrim gibi süslü eserlerinde devrimi ret noktasına da çıkabilmektedirler.

Kapitalizm/Emperyalizm!

Bilindiği gibi dünya pazarını kapitalizm yaratmıştı. Sürekli genişleme ve merkezileşme ihtiyacının sonucu olarak burjuvazi hiçbir lokalde meskûn kalmadı. Her yere yerleşmek onun genişleme zorunluluğunun bir sonucuydu. Yerel olan ne varsa her şeyi yıkmak onun ihtiyacıdır. Yani baştan itibaren kapitalizm lokal bir unsur değil evrensel özelliklere sahiptir. Ve bu özelliği ile bir hayalet olarak komünizmin doğuşuna da vesile oluyordu. Elbette önceki tarihte bütün toplumlar da bir sınıf mücadeleleri tarihi idi. Kapitalizm ile artık manifaktür dönem ihtiyaç olmaktan çıkıyor, büyük sanayi bir dünya pazarına götürüyordu. Eski dağınık üretim araçları ve mülkiyetinin merkezileşmesi söz konusu oluyordu. Toplumsal ve siyasal yapı buna göre biçimleniyordu. Feodalizmi ve eski tarzı yere seren burjuvazi enter-nasyonal bir sınıfın yani proletaryanın da doğuşuna neden oluyordu. Şimdi bu durum çok daha ileri düzeyde ortadadır. Hiçbir şey basit bir tekerrürden ibaret değildir. Doğa ve toplum sıçramalı bir gelişme dinamiği içerir. Diyalektik materyalizmin başta gelen

hususudur bu. Kapitalizm tek düze bir rutin gelişme çizgisi izlemedi. Zira her şey gibi o da bir çelişkidir. Bu çelişme zemininde ortaya çıkan mücadeleler ve değişim anlaşılacak durumundadır. Kapitalizmin yeni bir aşaması olan emperyalizm bu gelişme temelinde ortaya çıktı. Bu ortaya çıkışa kadar kapitalizm nitel birçok evrimden geçti. Feodal sistem içerisinde yeşeren kapitalizm yayılma ihtiyaçlarının sonucu olarak yeni şekiller almak durumunda kaldı. Önceleri basit meta süreciyle var olan kapitalist sermaye ihtiyacı olan işleyişe bağlı olarak tüm toplumu tüm alanlarını yeniden şekillendirdi. Genişlemek ve daha fazla kazanmak onun ruhuydu. Genişleme ve merkezileşme onun var olmasının zorunlu ihtiyacıydı. Bundandır ki basit meta, manifaktür ve fabrika aşamaları geride kalıyor, sermaye birikimi yeni nitel biçim alıyordu. Artık ulusal pazarlar geride kalıyor, tekeller ortaya çıkıyordu. Bu sermayenin ruhudur. Kapitalist yürüyüşte sermayenin boyundurluk biçimi de değişik şekiller aldı. Klasik sömürgecilik, yarı sömürgecilik, yeni sömürgecilik gibi. Dünyayı kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda fethetme yayılma genişleme dinamiğine bağlı olarak sürekli genişledi. Devlet yapılanmaları buna göre şekillendi. Elbette değişmeyen bir içerik vardır. Kapitalist üretim tarzı ve ilişkileri ve artı-değer devam ede geldi, ancak her bir tarihsel koşula bağlı olarak şekillendi. Çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Emperyalizmin başlıca çelişmeleri orta yerde durmaktadır. Şimdiki neo-liberalizm emperyalist sermayenin bu aşırı merkezileşme ve yoğunlaşma durumunu tarihin bir sonu olarak değerlendirmektedirler. Artık sömürünün sınıfsal ve ulusal eşitsizliklerin tarihte kaldığı yalanını yaymaktadırlar. Emperyalist tekeller gerekçesiyle geçmişte de Kaustky, Bernştay gibi teorisyenler tarafından böyle bir durum ifade edilmişti. Devrimler reddedilmiş, küreselleşme argümanlarıyla artık çıkarların tamamıyla uyuşturduğu ifade edilmişti. Bunun yalan olduğunu yaşanan gerçekler gösterdi. Kapitalizmin krizini bu durumda geride bıraktığı savları sermaye eksenli kapitalizmin yapısal

bir doğası olan bugünkü kriz gerçekliği ile ortadadır. Tabii ki kapitalizm durağan statik bir toplum değildir. Bir dünya sistemi olarak o değişik aşamalardan oluşmaktadır. Ve her bir aşama yeni siyaset durumları ortaya çıkarmaktadır. Bu anlaşılmaz bir durum değildir. Zira doğa ve toplum sürekli bir hareket halindedir. Çelişki her maddenin özüdür, hareket ve değişim bu temel de her maddenin bir varoluş biçimidir. Her madde zıtların birliğidir ve bu temelde kaçınılmaz olan mücadele nicel ve nitel değişimlere yol açar. Sermayenin tarihsel yürüyüşünü izlediğimiz de de bu gerçekle karşılaşırız. Sermayenin tek düze bir birikim modeli yoktur. Basit meta üretimi süreci ile başlayan

yürüyüşü, genişleme-yayılma merkezileşme ihtiyacının sonucu olarak manifaktürden atölyelere, oradan fabrikalara ve oralardan da tekellere doğru gitti. Sermaye ulusal pazarlara sığınarak kalamazdı. Ruhu dünyalıydı ve her tarafı zapta yöneldi. Sermayenin yoğunlaşma ve merkezileşmesi Leninist emperyalizm tahlilinde de ifade edildiği gibi uluslararası tekel birlikleri yarattı. Dünya karış karış paylaşıldı. Banka ve sanayi sermayesi içiçe geçti. Meta ihracının yanı sıra, sermaye ihracı öne çıktı. Bu süreç durmadı. Leninist emperyalizm tahlilleri gerçeği anlamak için anahtar rodedir. Ancak şimdiki emperyalist sermaye birikim sürecinin kendine has özgünlükleri vardır. Şimdi sermaye

Kapitalizm tek düze bir rutin gelişme çizgisi izlemedi. Zira her şey gibi o da bir çelişkidir. Bu çelişme zemininde ortaya çıkan mücadeleler ve değişim anlaşılacak durumundadır. Kapitalizmin yeni bir aşaması olan emperyalizm bu gelişme temelinde ortaya çıktı. Bu ortaya çıkışa kadar kapitalizm nitel birçok evrimden geçti. Feodal sistem içerisinde yeşeren kapitalizm yayılma ihtiyaçlarının sonucu olarak yeni şekiller almak durumunda kaldı. Önceleri basit meta süreciyle var olan kapitalist sermaye ihtiyacı olan işleyişe bağlı olarak tüm toplumu tüm alanlarını yeniden şekillendirdi. Genişlemek ve daha fazla kazanmak onun ruhuydu. Genişleme ve merkezileşme onun var olmasının zorunlu ihtiyacıydı. Bundandır ki basit meta, manifaktür ve fabrika aşamaları geride kalıyor, sermaye birikimi yeni nitel biçim alıyordu. Artık ulusal pazarlar geride kalıyor, tekeller ortaya çıkıyordu. Bu sermayenin ruhudur. Kapitalist yürüyüşte sermayenin boyundurluk biçimi de değişik şekiller aldı. Klasik sömürgecilik, yarı sömürgecilik, yeni sömürgecilik gibi. Dünyayı kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda fethetme yayılma genişleme dinamiğine bağlı olarak sürekli genişledi. Devlet yapılanmaları buna göre şekillendi. Elbette değişmeyen bir içerik vardır. Kapitalist üretim tarzı ve ilişkileri ve artı-değer devam ede geldi, ancak her bir tarihsel koşula bağlı olarak şekillendi. Çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Emperyalizmin başlıca çelişmeleri orta yerde durmaktadır. Şimdiki neo-liberalizm emperyalist sermayenin bu aşırı merkezileşme ve yoğunlaşma durumunu tarihin bir sonu olarak değerlendirmektedirler. Artık sömürünün sınıfsal ve ulusal eşitsizliklerin tarihte kaldığı yalanını yaymaktadırlar. Emperyalist tekeller gerekçesiyle geçmişte de Kaustky, Bernştay gibi teorisyenler tarafından böyle bir durum ifade edilmişti. Devrimler reddedilmiş, küreselleşme argümanlarıyla artık çıkarların tamamıyla uyuşturduğu ifade edilmişti.

çok uluslu tekeller egemenliğinde gelişme ve yayılma özelliğinin bir sonucu olarak geçmişin lokal olan ne engeli varsa onları da yıkmakta, dünyayı ihtiyaçları doğrultusunda çok uluslu tekeller egemenliğinde yeniden dizayn etmektedir. Emperyalist küresel hegemonyanın entegrasyonuna gelmeyen eski uşakları bile olsa hepsini biçmekte, küresel ameliyatlara dizayn etmektedir. Çok uluslu tekellerin ihtiyaçlarına göre tüm şekillenmeler yeniden biçimlendirilmektedir. Bu çerçevede eskiden de var olan sermayenin yoğunlaşma ve merkezleşme ihtiyacı diğer tüm sermayelerin yutulması birleştirilmesi ve bastırılmasıyla çok uluslu tekeller trendine doğru şekillendirilmektedir. Yani kapitalizmin uluslararası niteliği nitel olarak daha da gelişmiş durumdadır. Yalıtılmış içe kapanık bir dünya yoktur. Bir evrensel yoğunlaşma durumu söz konusudur. Bu evrensel yoğunlaşma kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla birlikte de bir gerçektir. Şimdi bu gerçek şimdiki tarihsel koşullarda değişik bir birikim modeli üzerinden yeni şekiller kazanmıştır.

Günümüz dünyasında çok uluslu tekeller eski ulusal tekellere rağmen egemenlik kurmuşlardır. Batırma satın alma ve birleştirme ihtiyaçlarına göre belirleyici duruma geçmişlerdir. Şimdiki dünya ekonomisinin yüzde seksenini elinde bulundurmaktadırlar. Elbette ulusal tekeller tümünden tarih dışıdır demiyoruz ama bunlar sermayenin ihtiyaçlarına göre tali duruma düşmüşlerdir. Tüm dünya siyaseti ekonomisi buna göre şekillenmiştir. Çok uluslu tekeller ihtiyaçlarına bağlı olarak üretim alanlarını da dizayn etmektedirler. Fabrikalarını ihtiyaçlarına bağlı olarak ihtiyaçlarının olduğu alana taşımakta, üretimi buna göre düzenlemektedirler. Ucuz iş gücü, hammadde kaynakları, ulaşım ve iletişim gibi ihtiyaçlarına bağlı olarak çok uluslu tekeller yeniden şekillendiler. Tüm toplumsal ilişkiler de buna göre biçimlendi. Eski işbirlikçi şirketler bunlara bağlı olarak şekillendirildi. Uymayanlar hizaya getirildi. Bu ekonomik merkezleşme dünya çapında Avrupa Birliği, NAFTA, Şanghay Beşlisi

gibi uluslararası örgütlenmelere de yol açtı. Dünya Bankası, IMF gibi örgütlenmelerde somut olgulardır. Uluslararası tekeller arası çelişki geride kalmadı. Emperyalist bölgesel birliklerle rekabet derinleşti. Rekabet çok uluslu tekeller arasındaki çatışmaya dönüştü. Kapitalist emperyalist kriz geride kalmak bir yana daha da derinleşti. Emperyalist savaş geride kalmak bir yana bölgesel vekâlet savaşlarıyla derinleşti. Sınıfların yapılanmasında da önemli değişimler ortaya çıktı. Tek tek parçaların ekonomik şekillenmeleri bu çok uluslu tekellerin hâkimiyetleri temelinde yeni değişimler gösterdi. Bunun ciddiyle ele alınması değişimin ortaya çıkardığı gelişmelerin kavranması zaruridir. Emperyalizm çağımızın da gerçeğidir. Şimdiki emperyalizm çok uluslu tekellerin hegemonyasındaki bir evredir. Bir 19. ve 20. yy kapitalizmi şeklinde ele alınamaz. Bu sistemin özünü oluşturan emek-sermaye çelişkisi günümüzün de temel çelişkisidir. Yine burjuvazi- proletarya ve emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerde şimdiki dünyanın gerçeğidirler. Tüm bu çelişkiler içerisinde emperyalizm ve ezilen halklar arasındaki çelişki dünyanın baş çelişkisidir. Proleter dünya devrimi bu gerçeklerin kavrayışı üzerinden yükselecektir. Merkezleşmiş ve yoğunlaşmış emperyalist küresel kapitalizm proleter dünya devrimin temellerini daha da olgunlaştırmıştır. Yine emperyalist kapitalizmin bugün ki hali, bölgeler devrimi ihtimalini de güçlendirmiştir. Komünist hareket bu gerçeklerin bilincinde olarak hem enternasyonal hem bölgesel alanda devrime göre koordine olma ihtiyacını görmek durumundadır. Emperyalist bloklar mevcut dünya gerçekliğinin de ifadesidir. Sermaye rakipsiz ve tekleşmiş olamaz. Trend bu olsa da sermaye ruhu itibarıyla çatışmasız yürüyemez. Şimdi artık küresel hegemonyadan bağımsız bir ulusal pazarlar sistemi yoktur. Kapitalizmi doğrudan hedeflemeyen bir ulusal devrim perspektifi geride kalmıştır. Çok uluslu emperyalist pazar birlikleri ve bunların bölgesel birlikler temelinde örgütlenmesi şimdiki dünyanın da gerçeğidir. Emperyalist gerici dünyanın

ABD Rusya eksenli iki kutuplu yapılanma şekli çöktü. Bu durumda ABD önderlikli kutup belli bir üstünlük ele geçirdi ve dünya çapında bir imparatorluk ilanına yöneldi. Bunu kapitalizmin genel zaferi olarak ta ilan ettiler. Durumu lehlerine çevirmek için barış ve demokrasi dedikleri silahlı saldırganlıklarını meşrulaştırmaya çalıştılar. Tüm bunları bir tılsım sözcük olarak demokrasi adına yaptılar. Ne yaşandığı bellidir. Devrim hem tarihsel hem de güncel bir görevdir. Bu görevleri anlayamayanlar geçmişteki ultra emperyalizm hallerinde olduğu gibi demokratik bir aşamaya geçildiği ve komünizmin hiçte gerekli olmadığını vaaz ettiler. Bu saçmalıkların topu yaşanan gelişmeler çerçevesinde de açığa çıktı. Görüldü ki proletarya açısından öteden beri temel çizgi gerekiyordu. Özel mülkiyeti ortadan kaldırma durumu içinde olmadan ve proletaryayı bizzat yaratan sınıflara son vermeden insanlık özgür bir gelecek kulvarına ulaşamaz. Tam da kültür devrimi geçmişten öğrenen yeni bir manifesto idi. Sovyet emperyalist bloğunun yıkılışını emperyalistler komünistlerin ölü-

mü olarak ifade ettiler. Oysa çöken ve şimdi yeniden bir aktör olarak sahneye çıkan 'yeni' bir emperyalizmdi.

Özet olarak;

Leninist emperyalizm tahlilleri şimdiki emperyalist sermaye birikiminin sürecinin özgünlüklerini anlamada da temelidir. Kapitalizm, emperyalizm aşamasında olduğu gibi sermayenin uluslararası alanda örgütlenmesi tarihsel değişiklikler göstermiştir. Üretimin toplumsallığı ile şahsi mülk arasındaki temel çelişki devam edegelmiştir. Kendisi zaten uluslararası bir üretim olan kapitalizm ve emperyalizmin bir dünya sistemi olma gerçeği şimdiki durumda merkezleşmenin ve yoğunlaşmanın niteliği ile yeni özgünlükler göstermektedir. Çok uluslu tekeller egemenliğinde yayılan şimdiki kapitalizm lokal tüm sınırları yıkmaktadır. Ulus devletler ve tekeller uluslararası egemen çok uluslu tekellerin yürütme ve planlarına göre şekillendirilmektedir. Kapitalizmin uluslararası niteliği derinleşmektedir.

Küreselleşme kapitalizme ait bir birikim sürecidir. Şimdiki küresel emperyalist hegemonya ile bu çok daha derinleşmiştir. Ortaya çıkan yeni farklılıklar görülmelidir. Tüm evler bile küresel emperyalist merkezleşmenin ihtiyaçlarına göre birer atölyeye dönüşmüştür. Kapitalizm tarihsel yürüyüşünde yeni şekillerle kendini devam ettirmeye çalışıyor. Hiç bir gerçeklik kalıcı değil koşullara bağlı tarihsel süreçlerdir. Bugünkü merkezleşme ve aşırı yoğunlaşma ile yeni süreçler biçiminde sürdürülmektedir. Elbette şimdiki süreç kapitalizmden, emperyalizmden tamamıyla apayrı değil, kapitalizmi tanımlayan tüm ilişkilerin yoğunlaşma ve merkezleşmesine göre biçimlenmesidir. Emperyalist küresel stratejiler bu çerçevede biçimlenmektedirler. Demokrasi adına Ortadoğu, orta Avrupa ve şimdi pasifikteki yürüyüş bu çerçevede anlaşılmalıdır. Demokrasi çok daha barbar katliamların gerekçesi haline getirilmiştir. Küresel emperyalist kurumların her yerde engelsiz işleyişi için sadece ekonomi değil, devletler de sınıflar da şekillendirilmektedir. Ve bu şekillenme ezilenler aleyhine çok daha büyük zulümler şeklinde tecelli etmektedir. Sosyal ve toplumsal ilişkilerin neredeyse tümünden metalaştığı, güncel yaşamdan her şeye kadar her şeyi bu küresel hegemonyaya göre biçimlendirme görülebilecek bir gerçekliktir.

Bilişim, iletişim, ulaşımdaki devasa gelişmeler sermayenin dolaşım zamanını alabildiğince kısaltmıştır. Tüm ulus denilen yapılanmalar bu duruma göre şekillendirilmiştir. Bu durumun her bir ülkede yol açtığı değişimler tahlil edilmeli, dünya eskisi gibi kavranmamalıdır.

Küreselleşme kapitalizme ait bir birikim sürecidir. Şimdiki küresel emperyalist hegemonya ile bu çok daha derinleşmiştir. Ortaya çıkan yeni farklılıklar görülmelidir. Tüm evler bile küresel emperyalist merkezleşmenin ihtiyaçlarına göre birer atölyeye dönüşmüştür. Kapitalizm tarihsel yürüyüşünde yeni şekillerle kendini devam ettirmeye çalışıyor. Hiç bir gerçeklik kalıcı değil koşullara bağlı tarihsel süreçlerdir. Bugünkü merkezleşme ve aşırı yoğunlaşma ile yeni süreçler biçiminde sürdürülmektedir. Elbette şimdiki süreç kapitalizmden, emperyalizmden tamamıyla apayrı değil, kapitalizmi tanımlayan tüm ilişkilerin yoğunlaşma ve merkezleşmesine göre biçimlenmesidir. Emperyalist küresel stratejiler bu çerçevede biçimlenmektedirler. Demokrasi adına Ortadoğu, orta Avrupa ve şimdi pasifikteki yürüyüş bu çerçevede anlaşılmalıdır. Demokrasi çok daha barbar katliamların gerekçesi haline getirilmiştir. Küresel emperyalist kurumların her yerde engelsiz işleyişi için sadece ekonomi değil, devletler de sınıflar da şekillendirilmektedir. Ve bu şekillenme ezilenler aleyhine çok daha büyük zulümler şeklinde tecelli etmektedir. Sosyal ve toplumsal ilişkilerin neredeyse tümünden metalaştığı, güncel yaşamdan her şeye kadar her şeyi bu küresel hegemonyaya göre biçimlendirme görülebilecek bir gerçekliktir. 1970'lerden itibaren kapitalizmin krizi yeni bir yapılanma ihtiyacını zorluyordu. Yenidünya düzeni denilen strateji bu temelde inşa edildi. Bireysel, yerel sermaye ve bağımlılık, ekonomik-siyasi yapılar uluslararası yoğunlaşma ve aşırı merkezleşmeye göre ameliyat masasına yatırıldı. Ulus ötesi çok uluslu şirketler her yeri belirleyen aktörler olarak devreye girdi. Bu sadece ekonomik değil siyasette toplumsal alanların tümünde tarımda da

yeni şekillenmelere yol açtı. Egemen çok uluslu şirketler bir hükmetme aracı olarak karşı refleks gösteren sermaye ve şirketleri yuttu. Özgürlük adına çok uluslu şirketler lehine, insanlar- mallar- hizmet-para ve fikirler hareketinde organize mekanizmaları oluştu. Pazar, hammadde, insan gücü üzerinde çok uluslu şirketlerin ihtiyaçlarına uymayan her korumacı engel yıkım hedefi haline geldi. Kısacası her yer çok uluslu dev şirketler zincirinin yavru parçaları haline getirildi. Şimdi artık tüm toplum bu ihtiyaçlar temelinde fabrikalaşmış, emek her alanda dünya organizasyonunun tam bir kontrolü altında, eğitim cins ırk ve benzeri tüm eşitsizlikleri bu temelin kontrolü altında derinleştirip, rıza göstermesi forumunda çok uluslu şirketlerin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmektedir. Sosyal koruma, sosyal güvenlik artık MAİ gibi çok taraflı yatırım anlaşmaları sendikalar artık şirketler yönetimindeki sosyalekonomik konseyler, çalışma koşulları artık esnek çalışma koşullarıyla organize edilmek durumundadırlar. Transnasyonal sermayenin ihtiyaçları için ulus engelli hiçbir ayrıcalığa müsamaha gösterilmedi. Diretenler, körfez savaşları, balkanlar, Afrika, Asya'daki somut emperyalist müdahalelerle hedeflendi, hizaya getirildi. Mal ve sermaye hareketinin dünyada engelsiz dolaşımı için transnasyonal tekeller bütün endüstriyel-finansal faaliyetleri dünya çapında bir stratejiye göre biçimlendirdiler. Dünyada 20 trans nasyonal şirket 80 ülkenin gayri safi milli hâsılasından daha fazla ciro yapıyor. 200 şirket tüm dünyayı yönetiyor. İki eksenli (NATO-Varşova) eski emperyalist yapılanma Sovyet emperyalizminin yenilgisi ile sonuçlanmıştı. Böyle bir konjektürel ortamda Amerika tek kutuplu bir imparatorluk ilan etmişti. Bir dönemim konjektürel ortamında ele geçirilen bu taktik inisiyatif elbette kalıcı bir durum olamazdı. Aksi durum sermayenin, kapitalizmin ruhuna terstir. Nitekim homojen bir dünya imparatorluğu biçiminde dünyayı tasvir edenler şimdi çok kutuplu bir dünyanın reketiyle yüz yüzedirler. Kapitalizmin evrensel gelişme yasaları tarımda da dünya çapında çok yeni değişimlere yol açtı. Teknolojik

üstünlük ve kontrol, mülksüzleştirme, 'yeşil devrim' paketleri tarım alanlarını emperyalist küresel hegemonya doğrultusunda ameliyatlara tabi tutmuşlardır. Mucize tohumlara muhtaç bırakmışlar, büyük sermaye guruplarının ihtiyaçlarına göre şekillendirmişlerdir. Dünyada tarımın geneldeki payı çok derin bir şekilde düşmüştür. Bio teknolojinin tarımdaki etkisi hâkimiyet kurmuş, tarım zengini alanlar gıdaya muhtaç hale gelmişlerdir. Büyük sermaye guruplarının yarattığı terminatör genler ile tarım ülkeleri artık çok uluslu tekellere muhtaç hale gelmiş, tröstlerin esiri ve mülkleri üzerinde hükümsüz neredeyse nesnelere dönüşmüşlerdir. Sözleşmeli tarım projeleri ile her alan dizayn edilmiştir. Buna rağmen bir tarım üretimi, IMF ve dünya bankası kontrolünde zaten yarışacak takatte olamaz. Kapitalizm tarımı zaten onsuz düşünemeyecek bir şekilde çok uluslu tekeller piyasasına göre şekillendirilmiştir. Artık bir uzmanlık alanı olarak global bir ekonomik şekillenme adına kendi başına bir bağımsız tarım alanı yoktur. Global liberalizasyon stratejileri ile tarım zengini alanlar, ithalci duruma getirilmişlerdir. Bu durumun ezilen yarı sömürge ülkelerde yarattığı yeni vaziyet anlaşılmalı ve devrimci strateji buna göre ele alınmak durumundadır.

Ulusal Sorun!

Ulusal sorun da her şey gibi tarihsel bir olgudur. Kapitalizmden bağımsız bir ulus, ulus devlet vaziyetine insanlık tanık olmadı. Ulus kapitalist pazarda doğdu, ulusal devlet kapitalist iç pazarın birleştirilmesi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktı. Asya ve Avrupa'da değişik koşullardan ötürü farklı biçimler aldı. Batı'da burjuva demokratik devrimlerle feodalizmin tasfiyesi çizgisini izledi. Doğu'da bu sürece girilmeyen yerlerde bir egemen ulus eksenin de çok uluslu devletler biçiminde ortaya çıktı. Çeşitli tarihsel gelişmeler aşamalarında koşullarında kaynaklanan farklı gelişme yollarının sebepleriyle birlikte anlamak durumundayız. Şimdi bir burjuva demokratik devrimler döneminde değiliz böyle bir durumda proletarya devrimi yerine

bir burjuva kapitalist toplum ve cumhuriyeti proletaryanın alternatif çözüm programı olabilir mi? Emperyalizmle birlikte durum, içerik-kapsam ve çözüm yolu noktalarında köklü bir değişim gösterdi. Bu değişimi görmeyen ezilen ulusların kurtuluş mücadelesine "hadi sen de oradan" misali dudak büktüler. Sosyalizme yüksek dereceli bir kapitalist gelişme zemininde ulaşacağı fikriyle ve de bu temele sahip halkları tarihi geri ülkeleri cahil, tarihsiz bir kategori olarak kabul edip devrime yan çizdiler. Lenin bu anlayışa meydan okudu. Yoldaş Mao Zedung bu anlayışı daha ileriye götürdü. Bu anlayışı anlamayanlar ulusal kurtuluş mücadelelerine sadece ilgisiz değil aynı zamanda ilhakçı emperyalist politikalara da arka çıktılar. İkinci Enternasyonalin ifade ettiği buydu. Emperyalist ilhak ve işgallere karşı çıkmak proletarya devrimin vazgeçilemez bir ögesidir.

Sosyalizm bu görevi her kesten en keskin en önde kapsamak durumundadır. Komünist hareket içerisinde enternasyonalizm adına tıpkı geçmişte olduğu gibi ulusal mücadele ve eşitsizliği önemsemeyen hatta gerçekten de burjuva karakterlerinden de ötürü gereksiz ve karşı devrimci ilan etmeler mevcuttur. Bu bir sosyal şovenizm hastalığıdır, burjuva demokratik görevler sosyalizm mücadelesiyle çözülmez. Sosyalizm bu konuda ki problemlere gerçek demokrasi mücadelesinin bir stratejisi olarak köklü çözüme getirebilir. Emperyalizm tarihsel döneminde "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" denilirken, anlatılan budur. Proletaryanın ulusal eşitsizlikler çözümü sorunun da sadece demokratik içerikleri desteklemekten ibaret bir sorumluluğu yoktur, onun kendi bağımsız ideolojik, siyasi çözüm programı vardır. O, ulusların kendi kader tahin hakkını her bir durumda savunur. Hiçbir dile, hiçbir millete hiçbir kültüre özel imtiyazı ret eder. Hem ulus devlet ve hem de devlet ulusu burjuva yaklaşımlarına karşı tüm uluslar ve topluluklar için tam hak eşitliği bayrağını yükseltir. Kapitalizmin yarattığı uluslar, ulusal baskılar, ulusal eşitsizliklere karşı bayrak açar. Bu bayrak açışta komünistlik

Sosyalizm bu görevi her kesten en keskin en önde kapsamak durumundadır. Komünist hareket içerisinde enternasyonalizm adına tıpkı geçmişte olduğu gibi ulusal mücadele ve eşitsizliği önemsemeyen hatta gerçekten de burjuva karakterlerinden de ötürü gereksiz ve karşı devrimci ilan etmeler mevcuttur. Bu bir sosyal şovenizm hastalığıdır, burjuva demokratik görevler sosyalizm mücadelesiyle çözülmez. Sosyalizm bu konuda ki problemlere gerçek demokrasi mücadelesinin bir stratejisi olarak köklü çözüme getirebilir. Emperyalizm tarihsel döneminde "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" denilirken, anlatılan budur. Proletaryanın ulusal eşitsizlikler çözümü sorunun da sadece demokratik içerikleri desteklemekten ibaret bir sorumluluğu yoktur, onun kendi bağımsız ideolojik, siyasi çözüm programı vardır. O, ulusların kendi kader tahin hakkını her bir durumda savunur. Hiçbir dile, hiçbir millete hiçbir kültüre özel imtiyazı ret eder. Hem ulus devlet ve hem de devlet ulusu burjuva yaklaşımlarına karşı tüm uluslar ve topluluklar için tam hak eşitliği bayrağını yükseltir. Kapitalizmin yarattığı uluslar, ulusal baskılar, ulusal eşitsizliklere karşı bayrak açar. Bu bayrak açışta komünistlik adına burjuva cumhuriyetçiliğin, kapitalist medeniyet paradigmasının ilerlemeci, kalkınmacı kapitalist gelişme yollarının yeri yoktur. Alternatif sosyalizmdir, komünizmdir. Komünistler ezilen ulus halkların mücadelesi ile proleter dünya devrimin birliğini stratejik bir yönelim olarak savunurlar.

adına burjuva cumhuriyetçiliğin, kapitalist medeniyet paradigmasının ilerlemeci, kalkınmacı kapitalist gelişme yollarının yeri yoktur. Alternatif sosyalizmdir, komünizmdir. Komünistler ezilen ulus halkların mücadelesi ile proleter dünya devrimin birliğini stratejik bir yönelim olarak savunurlar. Komünistler, komünizm ortak hedefine ulaşmanın her bir yerde ki koşullarda ki farklılıklar itibarıyla özgür biçimler alacağını kavrarlar. Biz, benim tapumda olan küçük devletler taraflısı değiliz, komünizme gidişte büyük komünist koordinasyonlar ve birlikler çizgisini esas alırız. Öyle bir kaynaşmaya gitmek için ezilen ulusların ayrılma özgürlüğünü savunmak özgür iradelerine saygı duymak ve her bölgenin kendi kendini yönetme durumunu anlamak zorunlu bir devlet dili ve zorunlu bir merkez ulus dayatmasına düşmemek şarttır.

Kadın ve Devrim!

Sorun olan kadınlar değil, insanlığın düşürülmesi sömürüyle tanışması ve sınıflar gerçeği ile ortaya çıkmış özel mülk dünyasının yarattığı sorundur. Cinsiyet baskısı tüm sömürücü ilişkilerin başlangıç temelidir. Bu meseleye baştan itibaren yönelmeyen bir devrim sömürsüz bir dünya geleceğine yürüyemez. Zira insanlığın ezen ve ezilenler biçimindeki bölünmesinin ilk durağı budur. Bu duruma hem toplumsal hem de zihniyet açısından meydan okuyamayan bir devrim kötürüm kalacaktır. Özellikle komünist hareketin bu konuda köklü bir zihniyet devrimine ihtiyacı vardır. Bütün erk sistemlerinin aşılması için bu şarttır. Devrim baştan itibaren öncelikle kadın eksenli ele alınmalıdır. Kadın devrimin yedek bir gücü değil baştan itibaren öznesidir. Ve bu öznenin baştan itibaren özel örgütlenmesi gereklidir. Komünist hareketin bu çerçevede özel bir zihniyet devrimine ihtiyacı vardır. Zira eşitsizlikler

dünyasını fethetmek isteyen bir komünist hareket eşitsizliğin ilk temel durağı olan bu meseleyi atlayamaz. Baştan itibaren ataerkliliği hedeflemesi partide ve her yerde bunun etkilerine karşı bir yakım çabası içerisinde olması şarttır. Yönetimde ve her alanda kadını öne çıkarmak sadece politik bir lütuf açısından değil genel amaçlara yürüme noktasında zorunluluktur. Bu çerçeveye anlaşılmadan 'azınlık' denilen gruplar ve inançlar üzerindeki imtiyazlara da gerçek anlamda meydan okunamaz. Çoğunluk adına hiçbir toplumsal gurup bir ayrıcalıklı sistemler içerisinde ezilmeye mahkûm edilemezler. Tam da bu açıdan ayrıcalıklı bir

gurubun imtiyazları değil, tam hak eşitliği zemininde yerinde kendi kendini yönetme perspektifi gereklidir. Sömürücü iktidarların tümü cinsiyetçi bir kimlik taşırlar. Ve ahlakları itibarıyla da egemen cinsin değerlerini bayraklaştırırlar. Cinsiyetçi muhafazakâr dinsel ve ahlaksal anlayışlar çerçevesinde başka cinsel yönelimleri aşağılarlar. Bu bir egemen erkek ahlakıdır. Komünistler buna köklü olarak karşıdrlar. Değişik cinsel eğilimlerin yaşamına hiçbir müdahale hiçbir şekilde kabul edilemez. Geleneksel egemen ahlakın reddedilmesi bir hak meselesinin ötesinde tamamıyla bir gerekliliktir.